CARMELITANA BIBLIOTHECA,

SIVE ILLVSTRIVM ALIQVOT CARMELITANAE RELIGIONIS Scriptorum,& eorum Operum Cathalogus.

IAMPRIDEM A MAGNO, ET INCOMPARABILI VIRO D. Ioanne Trithemio Ordinis Sancti Benedicti Abbate luculenter congestus: tandem centesimo pôst anno magna ex parte auctus, recognitus, & Annotationibus illustratus, ac optimo Ordine Alphabetico digestus.

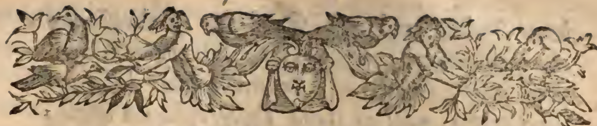
AD AMPLISSIMVM P. M. Basilium Angussolam, almæ Prouinciæ Romanæ Carmelitarum Prouincialem digniss.

AVCTORE R.P. PETRO LVCIO BELGA Carmelitano Bruxellensi, Sacræ Theologiæ Professore.

FLORENTIAE, Apud Georgium Marescottum. 1593.
Superiorum permissu.

AMPLISSIMO, OMNIQ; VIRTVTVM GENERE ORNATISSIMO P. M. BASILIO ANGVSSOLAE

Cremonensi, Carmelitarum almæ Prouinciȩ Romanȩ Prouinciali dignissimo, viro ad quæque virtutis opera genito.

F. PETRVS LVCIVS BELGA S. P. D.

ODO centesimus annus uoluitur, Amplissime Pater, quo incomparabilis vir D. Io. Trithemius inclytȩ Benedictinæ familiæ Abbas, Opus quoddam bipartitum non minus pium quam eruditum De Laudibus vnum, alterum De illustribus Scriptoribus sacri, atque adeò antiquissimi (ut ipse loquitur) nostri Carme-

litani Ordinis conſcripſit. Quod cùm ob clariſſimum clariſſimi Autoris nomen à Carmelitis noſtris ſummopere, quaſiq; (ut dicitur) Saturnina fame deſiderari conſpicerem, neq; in Italiæ Typographorum officinis ſeorſum excuſum extare pro comperto haberem: illico me rem non ingratam cunctis noſtræ profeſſionis uiris præſtaturum confidebam, ſi idipſum denuo, tanquam poſtliminio, ad incudem reuocatum typis traderem. Itaque admodum R. D. Bernardus de Medices, florentiſſimæ Florentinorum Eccleſiæ cathedralis Canonicus, pro ſui erga me, & Carmelitas omnes animi candore, idem per benignè deſcribendum obtulit. Quod cùm ea qua fieri potuit fide & diligentia deſcripſiſſem, vidiſſemq; horum alterum, nimirum De Scriptoribus, magna ex parte à me auctum, & Annotationibus, vt opinor, non ſpernendis, illuſtratum, confeſtim veluti nouæ prolis nouus parens, nouo partui nouum nomen dedi, & Carmelitanæ Bibliothecæ titulo inſignitum, tui nominis Amplitudini (tanquam omnis virtutis & eruditonis thecæ) Bibliothecæ Opus dedicaui. Operis verò materia etiam ſi humilis, & cum multis communis pleriſque videbitur, non tamen dubito quin noſtris Carmelitis ſua ipſius commendatione grata, animi mei penſata promptitudine gratior, calculi verò tui acceſſione gratiſſima futura ſit. Dabit enim hoc ipſum Opus quantitate licet exiguum, tanquam in lympidiſſimo ſpeculo intueri aliquot (aliquot, inquam, nam omnes recenſere vires pluſquam Herculeas expoſceret) heroi-

coe

cos nostræ Carmelitanæ Religionis Scriptores, & omnis eruditionis admiratores, qui nullis parcentes laboribus, omnem ingenij vim, animi denique corporisq; robur & neruos omnes ad Christi omnipotentis gloriam, Religionis honorem, & vniuersalis Ecclesiæ vtilitatem intenderunt; hanc sibi solam persuadentes uiam, vnicamq; Pythagorici elementi ad immortalitatis laudem semitam, ac ingens posterorum ad eorundem sequenda vestigia calcar esse. Quilibet enim, nisi iners, & telluris inutile pondus extiterit, cùm maiorum suorum res præclarè gestas animo diligenti contemplatur, non parum ad dignam earum imitationem prouocatur; cùm, autore Salustio, P. Scipio, & Q. Fabius, cùm maiorum & magnanimorum virorum imagines inspicerent, quammaximè se ad virtutem inflammari solitos esse dixerint. Ita Julius Cæsar inspecta Alexandri Magni imagine, magnarum rerum agendarum gloria incensus est; etenim, quemadmodum non minus faustè quàm regiè, Faustus poeta regius cecinit:

Est aliquid, clarus magnorum splendor auorum,
  Illud posteritas æmula calcar habet.
Scilicet, vt nullus tantis sit degener actis,
  Magnanimum pectus strenua facta mouent.

Solent enim iuuenes, qui aliquid indolis habent, ne degenerare videantur, maiorum suorum dignitatem æmulari, & ad paternarum laudum aspirare fœlicitatem.

em. Sic Philippi nomen Alexandrum, sic maioris Aphricani gloria minorem Scipionem, sic Cæsaris Iulij fama Octauianum ad pręclara quæque gerenda excitauit & inflammauit. Is igitur, vir præstantissime, intenti mei scopus & terminus extitit, vt nonnullos almæ nostræ Carmelitanæ Religionis Coryphæos, & in re literaria Antesignanos sua virtute notos, mea tandem tali quali industria notiores redderem, & ab iniquæ obliuionis iniuria vindicarem. Cur autem Opus hoc nominis tui Amplitudini potissimum dedicauerim, etsi multa sint quę me ad hoc impulerunt, tamen innatus tibi quodammodo erga Literatos (ipse literatissimus) amor, & fauor hoc imprimis exigere videbatur, vt sub doctissimi Viri tutela (contra cryticorum tela) id ipsum in publicum emitterem. Siquidem nominis tui claritas, generis sublimitas, & multorum in alma Vrbe Apostolici Senatus Purpuratorum Patrum familiaritas, singulare denique erga Carmelitanā immò Christianam religionem studium, zelus, amorq;, maius, digniusq; argumentum expostulant, quàm exiguę vires tum corporis, tum ingenij mei promittere, nedum præstare queant. Satis interim mihi fuerit pręstitisse, quod ingenium per quam exiguum pro sua mediocritate potuit, cùm integrum non fuerit declaraße quod mens, pro sua erga Amplitudinem tuam beneuolentia voluit. Sed vt eo vnde cęperat, redeat oratio, ne fortè plerisque parcior fuiße videbor in coaceruandis Scriptoribus, meq; complures

obli-

obliuionis tenebris inuoluisse dicent. Sic opinantibus breuiter respondeo, quod non omnia possumus omnes. Quis enim Carmeli nostri nescit amplitudinē? Quo nō protulit palmites et ramos? Quis nescit indies ex eo Ordine tāquā ex equo Troiano insignia ingenia turmatim oriri? Preterea quem non latet mea curta supellex, quo minus ad omnes orbis angulos integrum fuerit literas destinare, non solùm non de insignium virorum (presertim Scriptorum) inopia conqueretur, sed de tanta copia admiratione afficietur. Restat alius scrupulus eximendus. Dicet ne fortè quispiam me hic nonnullos ad miscuisse, quos tamen cōstat nihil hactenus typis tradidisse, & ob id nō debere inter Scriptores numerari. Fateor equidem me hac in parte nonnihil animo indulsisse: uerùm & ego similiter hos interrogo Num Hieronymum, Augustinum, Cyprianum, Lactantium, Thomam Aquiantem, Bonauenturam, Bachonem, & VValdensem ac alios complures Ecclesiæ Doctores inter celebres Scriptores numerent. Certè si hi duntaxat Scriptores appellandi sunt, qui libros imprimendos tradiderunt, nemo dictorū, Scriptor censendus erit cùm nullus eorum aliquid imprimi curarit. siquidem ab hinc annis plus minus centum & octoginta, ars imprimendorum librorum à Belgis nostris reperta fuit. Sed hæc parerga. Si quid quispiam arrodere, reprehendere, vngue veruq; notare, thita presigere uoluerit, nonnullos minus, aut plus equo laudasse dixerit, nihil ad me attinet. satis mihi nihil preter animi opinionem

scrip-

ſcripſiſſe. Sicubi erratum fuerit, moneant, corrigant, Homo enim ſum, & nihil humanum à me alienum puto. Vale vir integerrime, & contra (ſi opus fuerit) Criticorum tela tua tutela defende. Florentię in Carmelo noſtro nono Kalendis Maij anno 1593.

ANTONII STELLII FLORENTINI
ad Reuerend. Patres Carmel. Epigramma.

SI tantum potuiſſe virum ſuccendere pectus
  Nobilium Heroum ſplendida facta patet
Vt fictos auro yultus, vel marmore Auorum:
  Ingenuos animos exacuiſſe ferant.
Perleget hæc veſtrum quiſquis deſcripta libello,
  Doctrinæ hunc capiet, vel probitatis amor.
Hic namque illuſtres veſtro de ceſpite Patres
  Extant, Carmeli hic gloria prima chori.
Accipiat quiſque, & ſtudeat componere mores
  Moribus iſtorum: ſicque beatus erit.

Clariſsimo, Doctiſsimoq; viro D. Cęſari Bamberino Florentino, Liberalium artium atque Medicinæ Doctori eximio, amoris & gratitudinis ergò F. Petr. Lucius poſt recuperatam valetudinem poſuit.

LAVS immenſa DEO immenſo aſcribenda, quòd ipſe
  Noſtra ſalus; manibus ſitque locata ſuis.
Attamen innumeras teneor quoque reddere grates
  BAMBERINE tibi, nam tua ope hoc Opus eſt.
Quid valeas Medica (experti cognouimus) arte,
  In me declarat tempore parta ſalus.
Tempore parta ſalus Operi ſuperàddere finem
  Contulit, hinc ſummo gloria ſumma DEO.
Quid verò valeas pietate, ſcientia, & omni
  Virtutum genere, hoc vita probata probat.

D. IOANNIS TRITHEMII SPANHEMENSIS ABBATIS,

Ordinis S. Benedicti, in librum à se anno 1492. conscriptum de illustribus Scriptoribus Ordinis Carmelitarum

PRAEFATIO.

OSTQVAM auxiliante Domino nostro IESV CHRISTO primum intenti nostri Opusculum De Laude Ordinis Carmelitarum absoluimus, libet nunc secundum exordiri, in quo, fauente VIRGINE MARIA, De Viris illustrib. qui uarijs in eo tẽporibus claruerunt, sumus habituri sermonem. Causa uerò ad eam prouinciam subeundam, duplex nos impulit: quarum altera Fratres respicit, altera detractores. Credimus enim ad ædificationem iuniorum Fratrum nõ mediocriter proficere, si Viros eruditione insignes, qui in Ordine præcesse-

 runt,

runt, ad eorum notitiam curemus reuocare. Per hoc namq; doctissimi viri laboribus suis condignam immortalitatis memoriam apud posteritatem accipiunt, & minores eiusdem Ordinis Fratres, ad amorem Scripturarum prouocantur.

Secunda huius Cathalogi causa est æmulatio detractorum, qui Ordinem Carmeliticum tanquam infructuosum despiciunt, dum paucos in eo Scriptores Ecclesiasticos, et Doctores floruisse credūt. Nos autem dolentes tam sancto, sacratissimoq; Ordini ex ignorantia oblocutorum iniuriam fieri, Doctorum qui in eo varia scripserunt Catalogum, qua licuit breuitate, ordinauimus, in quo Scriptores omnes, quotquot notitiam nostram inciderunt, digessimus. Et quanquam multi doctissimi viri huius Ordinis ante transmigrationem, in Palæstina florentes, multa conscripserint: tamen cùm nobis eorum Opuscula incognita sint, paucos consignauimus è pluribus.

Omissis itaque his qui in Iudæa ab initio claruerunt, eorum duntaxat mentionem facere instituimus, quos clarum eruditionis suæ splendorem dedisse in Europa scimus. Neque tamen omnium eorum facere mentionem qui floruerūt post transmigrationem potuimus; eò quòd Opuscula eorum, & tempora ignoramus. Reliquimus eiusdem Ordinis cultoribus eam prouinciam, vt vbi nos ex infirmitate defecimus, ipsi nostrum defectum studeant emendare. Iam nunc itaque propositi sumamus exordium.

PE.

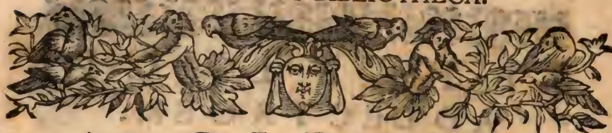
PETRI LVCII AD LECTOREM. PRAEMONITIO.

OTVM, benigne Lector, optimi viri Trithemij libellum de illuſtribus Scriptoribus Ordinis Carmelitici huic Operi inſertum inuenies, ſed in ordinem alphabeticum redigentes, hic primus eſſe non potuit, quem Trithemius poſuit. Præterea vbicunque hęc vox Trithem. poſt Scriptoris elogium non extiterit, ſcias hunc nos aliunde aſcripſiſſe, & Operum catalogum deſumpſiſſe. Primus autem in ordine quem Trithemius ſequebatur, erat Ioannes Hieroſolymitanus, quem infrà ſuo loco inuenies. Cæterum haudquaquam Scriptorum vitas, aut omnia præclarè geſta conſcribere voluimus, cùm illud non Bibliothecam, ſed Hiſtoriam texere fuiſſet. Verùm Laconica breuitate contenti, eorum duntaxat Elogia & Encomia congeſsimus, quorum notitiam habere potuimus. Non enim omnia poſſumus omnes.

Quem minus iſta iuuant, noſtris meliora, precamur,
Promat; ſin placeant, habeat communia mecum.

Vale Carmelitane Lector, & quali veſtiris pallio, tali æquum eſt te hæc legere animo.

AEGIDIVS FABRI.

AEGIDIVS FABRI Sacræ Theologiæ Doctor egregius, modicis, sed honestis parentibus Bruxellæ natus, adeò in diuinis & humanis literis profecit, vt cunctis non solùm charus, sed & venerabilis extiterit. Huius consilijs nonnunquam vsus Maximilianus Imperator, eius causa Carmelitarum Conuentui infinita propemodum bona contulit, quemadmodum plurima Imperatoriæ liberalitatis ibidem extant argumenta. Vir hic eruditiss. plurima conscripsit, quibus nomen suum ab obliuionis iniuria pulchrè vindicauit, præsertim super Sententias libros quatuor. Varia commentaria in Euangelia & Epistolas S. Pauli. Sermones per annum tam de tempore quam de Sanctis libros duos. Orationes & Collationes varias, & alia nonnulla.

ANNOTATIO.

Annus obitus illius doctissimi viri fuit, nisi me fallit memoria, 1506. Sepultus in Carmelitarum Bruxellensium monasterio à latere summi altaris. Huius sepulchro nostro tempore vidimus superpositum sarcophagum siue petram sepulchralem elegantissimè sculptam

ptam, in qua eius effigies cernebatur; verùm hæreticorum vesania, annis superioribus cunctis dicti Conuentus Fratribus ob Christi fidem in exilium actis, præter infinita incommoda illata, etiam hanc abstulit, & in vsum aliquem prophanum conuertit. Dicti AEgidij nostri latus claudit nobilissimus quidam Princeps Hispanus, qui iampridem in Regio exercitu multorum millium armatorum dux à Rege constitutus, in Belgio moritur, sepultus anno 1587. in vigilia Natiuitatis Domini. Meminit eius tanquam viri celeberrimi Ludouicus Guicciardinus Florentinus, scriptor nobilissimus in Descriptione ciuitatis Bruxellæ; similiter & D. Cornelius Callidius, Canonicus Goudanus, lib. de Scriptorib. illust. ab anno 1500. vsque ad sua tempora. extat liber hic excusus Moguntiæ.

ALANVS DE LYMNA.

ALANVS DE LYMNA, claris & honestis parentibus in Anglia natus, omnes ingenij & eruditionis neruos ad CHRISTI cultum conuertit. Erat autem vir in diuinis scripturis egregiè doctus, & in humanis non mediocriter versatus, ingenio placido & benigno, eloquio satis diserto. Quæ verò scriptis mandauit, pauca ex multis sunt hęc subiecta:

De vario scripturę sẽsu. lib. 1.
Moralia Bibliorum. lib. 1.
Sermones notabiles. lib. 1.
Elucidarium Scripturæ. lib. 1.
Scriptorum Britaniæ Indices multi.

ANNOTATIO.

Indices Scriptorum Britanniæ enumerat Ioannes Baleus, qui etiam scripsit vitam huius doctissimi viri,

ut te

vt testatur eruditissimus P. M. Iacobus de Plebe, Ordinis Seruorum, in Collegio Pisano hodie Theologiæ Professor publicus, in quodam Indice aliquot Scriptorum illustrium Carmelitarum R. P. Magistro Nicolao Aurifico transmisso. Floruit Alanus anno Domini. 1420.

S. ALBERTVS DE DREPANO.

ALBERTVS DE DREPANO, Prior Siciliç Prouincialis, vir in diuinis scripturis studiosus atque doctissimus, vita quoque & conuersatione deuotus, miraculisque adhuc viuus coruscans, multa vtilia pro ædificatione Fratrum scripsisse dicitur, quæ tamen ad manus nostras non venerunt. Moritur in ciuitate Messanen. Anno Domini millesimo ducentesimo nonagesimo secundo, inditione quinta, septimo nonas Augusti, signis gloriosus. Trith.

ANNOTATIO.

Alius est hic Albertus ab illo Patriarcha Hierosolimytano, qui Carmelitis uiuendi Regulam ex Basilij aliorumq; placitis præscripsit. Non enim illę Carmelita fuit, sed unicus Carmelitarum fautor & defensor. Cęterum Alberti nostri meminit eruditissimus uir, Hermanus Schedelius in sua Temporum historia hisce uerbis: Effulsit quoque, inquit, Sanctus Albertus de Trapano Carmelita Siculus, uir meritis, signis doctrinaq; clarus, & totius perfectionis exemplar. hæc ille.

AL-

ALBERTVS DRAGA.

ALbertvm Draga Brixiensem, Conuentus Bononiensis Priorem vigilantissimum, sacræ paginæ Professorem eruditissimum ex fida relatione esse didici, multaq; præter eruditissimas per Quadragesimam Conciones scripsisse intellexi, quę acri suo iudicio limanda & expolienda adhuc premit. Cæterum, quàm egregiè sese in diuersis sępius publicè habitis Disputationibus gesserit, norūt omnes qui eundem magna cum admiratione audiuerunt. Viuit vsque hodie Bononię dum hæc scribimus, 1592.

ALPHIVS MATHIOLVS.

ALphivs Mathiolvs, natione Siculus, vir celeberrimus, ac totius Ordinis nostri Procurator Generalis, in diuinis & humanis litteris exercitatissimus. Dum hæc scribimus adhuc vitalibus vtitur auris, ác in Romanorum Sapientia celeberrima, Professorem agit eruditissimum. Prętor doctissimas lectiones Theologicas, & Philosophicas, Conciones per sacrum Quadragesimale tempus, Orationes denique varias, & egregias lucubrationes in Metaphysicis, multa alia quoq; scripsisse pro comperto habeo, quę alias nominatim enumerabuntur. Huic incomparabili Viro, à teneris Virtute & eruditione nihil antiquius fuit. & ob id perpetuò quasi clarissimis sacræ Religionis officijs & dignitatibus decoratus, tandem ad subliinè Procuratoris culmen euectus, egregiè Spartam quam nactus est ornat & administrat. cui(licèt hactenus nondum cognito)exiguum amoris indicium ponimus, optantes vt Alphium

Alpha & Omega Dei, summiq; potentia Patris,
Christus, ab excelso qui temperat omnia Olympo,
Quiq; poli conuexa regit, Trinacridos almam
Conseruet sobolem, egregium decus Vrbis et Orbis.

B. AN-

B. ANDREAS DE CORSINIS.

B. Andreas De Corsinis ante natiuitatem à parentibus Dei & Mariæ semper Virginis cultui dedicatus, quinto-decimo ętatis suę anno Ordini donatus est. Hic nedum generis, verùm & sanctitatis nobilitate preclarus, literarum studijs in alma Parisiorum academia sufficienter instructus, in patriam rediens, conuentui suo Florentino præfectus est. Tandem diuina reuelatione cogente, Ecclesię Fesulanæ curam & Episcopatum suscepit, & annis plus minus duodecim sanctisimè rexit. Cæterum post quamplura ab eodem conscripta voluminia, post vigilem Dei ouium curam, in prædicando & hortando, postq; suis eximię sanctitatis relicta exempla, anno Domini 1373. tertiodecimo die post Christum natum migrauit ad cœli terræq; Dominum. anno ætatis suæ septuagesimo primo, qui multis in vita & post mortem miraculis clarus effulsit.

ANNOTATIO.

Huius Sanctissimi viri corpus maxima veneratione asseruatur in celeberrimo nostro Conuentu Florentino, à latere sinistro ingredientis è terra subleuatum satis eleganti sepulchro inclusum, singuloq; septennio aut quinquennio maxima totius cleri & populi frequentia suę depositionis die videndum exhibetur. Vitam eius conscripsit non minus piè quam elegànter Reuerendiss. D. Franciscus Cattanius Diacettus, virtute & eruditione nobilis Patricius Florentinus, ac hodiernus Fesulanus Præsul, uerum Episcoporum exemplar & speculum. & Reuerendiss. D. Gabriel Flamma, Venetus ex Canonico Regulari Clusiensis Episcopus, vir eloquentiss. & in vtroque genere scientia eruditissimus.

AN-

S. ANGELVS HIEROSOLYMITANVS.

S. ANGELVS HIEROSOLYMITANVS, nobilibus parentibus Hierosolymis natus, ab infantia die noctuque Deo seruire studuit, planèque secundum nomem suum Angelicam in terris vitam agens, omne tempus sacrarum literarum studijs, vigilijs ac orationibus impendit. Is cùm maximè in Prædicationis officio resplenderet, Romæ à beatissimis viris Dominico & Francisco honoratus est. Tandem diuino admonitu in Siciliam ad Leocatam oppidum profectus, multis à peccandi consuetudine ad melioris vitæ studium verbo & exemplo reuocatis, ob vitæ sanctitatem & Catholicæ fidei professionem ab impiis incesti Beringarij complicibus trucidatur tertio Nonas Maij, quo die eius festiuitas à cunctis Carmelitis (sede Apostolica annuente) piè celebratur.

ANNOTATIO.

Eximiæ sanctitatis testimonium de hoc sanctissimo viro præbet pientissimus ille Scriptor Carthusianus, autor Fasciculi temporum, sub hisce verbis: Sanctus Angelus Hierosolymitanus Carmelita, inquit, vir sanctioribus annumerandus, & (ut paucis multa dicam) nominis sui verè speculum, velut nubes imbrifera prædicando circumquaque discurrens, innumeras Christo lucrifecit animas: cui etiam tandem post quàplura miracula, effusione proprij sanguinis mortis vicem reddidit. hæc ille, ad annum 1224. Quod ad Franciscum & Dominicum attinet, huius rei factum fusiùs describit Doctiss. Bapt. Mantuanus in Apologia pro Carmelitis, verùm multò elegantiùs libro 5. fastorum, hunc in modum canens:

B *Angele*

litani Ordinis conscripsit. Quod cùm ob clarissimum clarissimi Autoris nomen à Carmelitis nostris summopere, quasiq; (ut dicitur) Saturnina fame desiderari conspicerem, neq; in Italiæ Typographorum officinis seorsum excusum extare pro comperto haberem: illico me rem non ingratam cunctis nostræ professionis uiris præstaturum confidebam, si idipsum denuo, tanquam postliminio, ad incudem reuocatum typis traderem. Itaque admodum R.D. Bernardus de Medices, florentissimæ Florentinorum Ecclesiæ cathedralis Canonicus, pro sui erga me, & Carmelitas omnes animi candore, idem per benignè describendum obtulit. Quod cùm ea qua fieri potuit fide & diligentia descripsissem, vidissemq; horum alterum, nimirum De Scriptoribus, magna ex parte à me auctum, & Annotationibus, vt opinor, non spernendis, illustratum, confestim veluti nouæ prolis nouus parens, nouo partui nouum nomen dedi, & Carmelitanæ Bibliothecæ titulo insignitum, tui nominis Amplitudini (tanquam omnis virtutis & eruditonis thecæ) Bibliothecæ Opus dedicaui. Operis verò materia etiam si humilis, & cum multis communis plerisque videbitur, non tamen dubito quin nostris Carmelitis sua ipsius commendatione grata, animi mei pensata promptitudine gratior, calculi verò tui accessione gratissima futura sit. Dabit enim hoc ipsum Opus quantitate licet exiguum, tanquam in lympidissimo speculo intueri aliquot (aliquot, inquam, nam omnes recensere vires plusquam Herculeas exposceret) heroi-

cos

cos nostræ Carmelitanæ Religionis Scriptores, & omnis eruditionis admiratores, qui nullis parcentes laboribus, omnem ingenij vim, animi denique corporisq; robur & neruos omnes ad Christi omnipotentis gloriam, Religionis honorem, & vniuersalis Ecclesiæ vtilitatem intenderunt; hanc sibi solam persuadentes uiam, vnicamq; Pythagorici elementi ad immortalitatis laudem semitam, ac ingens posterorum ad eorundem sequenda vestigia calcar esse. Quilibet enim, nisi iners, & telluris inutile pondus extiterit, cùm maiorum suorum res præclarè gestas animo diligenti contemplatur, non parum ad dignam earum imitationem prouocatur; cùm, autore Salustio, P. Scipio, & Q. Fabius, cùm maiorum & magnanimorum virorum imagines inspicerent, quammaximè se ad virtutem inflammari solitos esse dixerint. Ita Iulius Cæsar inspecta Alexandri Magni imagine, magnarum rerum agendarum gloria incensus est; etenim, quemadmodum non minus faustè quàm regiè, Faustus poeta regius cecinit:

Est aliquid, clarus magnorum splendor auorum,
Illud posteritas æmula calcar habet.
Scilicet, vt nullus tantis sit degener actis,
Magnanimum pectus strenua facta mouent.

Solent enim iuuenes, qui aliquid indolis habent, ne degenerare videantur, maiorum suorum dignitatem æmulari, & ad paternarum laudum aspirare fœlicita-

tem.

em. Sic Philippi nomen Alexandrum, sic maioris t Aphricani gloria minorem Scipionem, sic Cæsaris Iulij fama Octauianum ad pręclara quæque gerenda excitauit & inflammauit. Is igitur, vir præstantissime, intenti mei scopus & terminus extitit, vt nonnullos almæ nostræ Carmelitanæ Religionis Coryphæos, & in re literaria Antesignanos sua virtute notos, mea tandem tali quali industria notiores redderem, & ab iniquæ obliuionis iniuria vindicarem. Cur autem Opus hoc nominis tui Amplitudini potissimum dedicauerim, etsi multa sint quę me ad hoc impulerunt, tamen innatus tibi quodammodo ergà Literatos (ipse literatissimus) amor, & fauor hoc imprimis exigere videbatur, vt sub doctissimi Viri tutela (contra cryticorum tela) id ipsum in publicum emitterem. Siquidem nominis tui claritas, generis sublimitas, & multorum in alma Vrbe Apostolici Senatus Purpuratorum Patrum familiaritas, singulare denique erga Carmelitanã immò Christianam religionem studium, zelus, amorq́;, maius, digniusq́; argumentum expostulant, quàm exiguę vires tum corporis, tum ingenij mei promittere, nedum præstare queant. Satis interim mihi fuerit prestitisse, quod ingenium per quam exiguum pro sua mediocritate potuit, cùm integrum non fuerit declaraße quod mens, pro sua erga Amplitudinem tuam beneuolentia voluit. Sed vt eo vnde cęperat, redeat oratio, ne fortè plerisque parcior fuiße videbor in coaceruandis Scriptoribus, meq́; complures

obli-

obliuionis tenebris inuoluisse dicent. Sic opinantibus breuiter respondeo, quod non omnia possumus omnes. Quis enim Carmeli nostri nescit amplitudinẽ? Quo nõ protulit palmites et ramos? Quis nescit indies ex eo Ordine tãquã ex equo Troiano insignia ingenia turmatim oriri? Preterea quem non latet mea curta supellex, quo minus ad omnes orbis angulos integrum fuerit literas destinare, non solùm non de insignium virorum (presertim Scriptorum) inopia conqueretur, sed de tanta copia admiratione afficietur. Restat alius scrupulus eximendus. Dicet ne fortè quispiam me hic nonnullos ad miscuisse, quos tamen cõstat nihil hactenus typis tradidisse, & ob id nõ debere inter Scriptores numerari. Fateor equidem me hac in parte nonnihil animo indulsisse: uerùm & ego similiter hos interrogo Num Hieronymum, Augustinum, Cyprianum, Lactantium, Thomam Aquiantem, Bonauenturam, Bachonem, & VValdensem ac alios complures Ecclesiæ Doctores inter celebres Scriptores numerent. Certè si hi duntaxat Scriptores appellandi sunt, qui libros imprimendos tradiderunt, nemo dictorũ, Scriptor censendus erit cùm nullus eorum aliquid imprimi curarit. siquidem ab hinc annis plus minus centum & octoginta, ars imprimendorum librorum à Belgis nostris reperta fuit. Sed hæc parerga. Si quid quispiam arrodere, reprehendere, vngue veruq; notare, thita prefigere uoluerit, nonnullos minus, aut plus equo laudasse dixerit, nihil ad me attinet. satis mihi nihil preter animi opinionem

scrip-

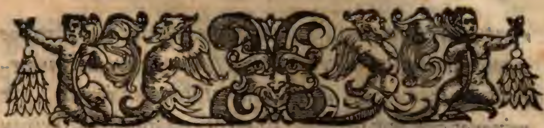
scripsisse. Sicubi erratum fuerit, moneant, corrigant, Homo enim sum, & nihil humanum à me alienum puto. Vale vir integerrime, & contra (si opus fuerit) Criticorum tela tua tutela defende. Florentię in Carmelo nostro nonò Kalendis Maij anno 1593.

ANTONII STELLII FLORENTINI ad Reuerend. Patres Carmel. Epigramma.

SI tantum potuisse virum succendere pectus
 Nobilium Heroum splendida facta patet
Vt fictos auro vultus, vel marmore Auorum:
 Ingenuos animos exacuisse ferant.
Perleget hæc vestrum quisquis descripta libello,
 Doctrinæ hunc capiet, vel probitatis amor.
Hic namque illustres vestro de cespite Patres
 Extant, Carmeli hic gloria prima chori.
Accipiat quisque, & studeat componere more
 Moribus istorum: sicque beatus erit.

Clarissimo, Doctissimoq; viro D. Cęsari Bamberino Florentino, Liberalium artium atque Medicinæ Doctori eximio, amoris & gratitudinis ergò F. Petr. Lucius post recuperatam valetudinem posuit.

LAVS immensa DEO immenso ascribenda, quòd ipse
 Nostra salus; manibus sitque locata suis.
Attamen innumeras teneor quoque reddere grates
 BAMBERINE tibi, nam tua ope hoc Opus est.
Quid valeas Medica (experti cognouimus) arte,
 In me declarat tempore parta salus.
Tempore parta salus Operi superàddere finem
 Contulit, hinc summo gloria summa DEO.
Quid verò valeas pietate, scientia, & omni
 Virtutum genere, hoc vita probata probat.

D. IOANNIS TRITHEMII SPANHEMENSIS ABBATIS,

Ordinis S. Benedicti, in librum à se anno 1492. conscriptum de illustribus Scriptoribus Ordinis Carmelitarum

PRAEFATIO.

OSTQVAM auxiliante Domino nostro IESV CHRISTO primum intenti nostri Opusculum De Laude Ordinis Carmelitarum absoluimus, libet nunc secundum exordiri, in quo, fauente VIRGINE MARIA, De Viris illustrib. qui uarijs in eo tẽporibus claruerunt, sumus habituri sermonem. Causa uerò ad eam prouinciam subeundam, duplex nos impulit: quarum altera Fratres respicit, altera detractores. Credimus enim ad ædificationem iuniorum Fratrum nõ mediocriter proficere, si Viros eruditione insignes, qui in Ordine præcesserunt,

runt, ad eorum notitiam curemus reuocare. Per hoc namq; doctissimi viri laboribus suis condignam immortalitatis memoriam apud posteritatem accipiunt, & minores eiusdem Ordinis Fratres, ad amorem Scripturarum prouocantur.

Secunda huius Cathalogi causa est æmulatio detractorum, qui Ordinem Carmeliticum tanquam infructuosum despiciunt, dum paucos in eo Scriptores Ecclesiasticos, et Doctores floruisse credũt. Nos autem dolentes tam sancto, sacratissimoq; Ordini ex ignorantia oblocutorum iniuriam fieri, Doctorum qui in eo varia scripserunt Catalogum, qua licuit breuitate, ordinauimus, in quo Scriptores omnes, quotquot notitiam nostram inciderunt, digessimus. Et quanquam multi doctissimi viri huius Ordinis ante transmigrationem, in Palæstina florentes, multa conscripserint: tamen cùm nobis eorum Opuscula incognita sint, paucos consignauimus è pluribus.

Omissis itaque his, qui in Iudæa ab initio claruerunt, eorum duntaxat mentionem facere instituimus, quos clarum eruditionis suæ splendorem dedisse in Europa scimus. Neque tamen omnium eorum facere mentionem qui floruerũt post transmigrationem potuimus, eò quòd Opuscula eorum, & tempora ignoramus. Reliquimus eiusdem Ordinis cultoribus eam prouinciam, vt vbi nos ex infirmitate defecimus, ipsi nostrum defectum studeant emendare. Iam nunc itaque propositi sumamus exordium.

PE•

PETRI LVCII AD LECTOREM.

PRAEMONITIO.

Otvm, benigne Lector, optimi viri Trithemij libellum de illustribus Scriptoribus Ordinis Carmelitici huic Operi insertum inuenies, sed in ordinem alphabeticum redigentes, hic primus esse non potuit, quem Trithemius posuit. Praeterea vbicunque hęc vox Trithem. post Scriptoris elogium non extiterit, scias hunc nos aliunde ascripsisse, & Operum catalogum desumpsisse. Primus autem in ordine quem Trithemius sequebatur, erat Ioannes Hierosolymitanus, quem infrà suo loco inuenies. Cæterum haudquaquam Scriptorum vitas, aut omnia præclarè gesta conscribere voluimus, cùm illud non Bibliothecam, sed Historiam texere fuisset. Verùm Laconica breuitate contenti, eorum duntaxat Elogia & Encomia congessimus, quorum notitiam habere potuimus. Non enim omnia possumus omnes.

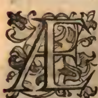
Quem minus ista iuuant, nostris meliora, precamur,
Promat; sin placeant, habeat communia mecum.

Vale Carmelitane Lector, & quali vestiris pallio, tali æquum est te hæc legere animo.

AEGIDIVS FABRI.

GIDIVS FABRI Sacræ Theologiæ Doctor egregius, modicis, ſed honeſtis parentibus Bruxellæ natus, adeò in diuinis & humanis literis profecit, vt cunctis non ſolùm charus, ſed & venerabilis extiterit. Huius conſilijs nonnunquam vſus Maximilianus Imperator, eius cauſa Carmelitarum Conuentui infinita propemodum bona contulit, quemadmodum plurima Imperatoriæ liberalitatis ibidem extant argumenta. Vir hic eruditiſs. plurima conſcripſit, quibus nomen ſuum ab obliuionis iniuria pulchrè vindicauit, præſertim ſuper Sententias libros quatuor. Varia commentaria in Euangelia & Epiſtolas S. Pauli. Sermones per annum tam de tempore quam de Sanctis libros duos. Orationes & Collationes varias, & alia nonnulla.

ANNOTATIO.

Annus obitus illius doctiſſimi viri fuit, niſi me fallit memoria, 1506. Sepultus in Carmelitarum Bruxellenſium monaſterio à latere ſummi altaris. Huius ſepulchro noſtro tempore vidimus ſuperpoſitum ſarcophagum ſiue petram ſepulchralem elegantiſſimè ſculptam

ptam, in qua eius effigies cernebatur; verùm hæreticorum vesania, annis superioribus cunctis dicti Conuentus Fratribus ob Christi fidem in exilium actis, præter infinita incommoda illata, etiam hanc abstulit, & in vsum aliquem prophanum conuertit. Dicti AEgidij nostri latus claudit nobilissimus quidam Princeps Hispanus, qui iampridem in Regio exercitu multorum millium armatorum dux à Rege constitutus, in Belgio moritur, sepultus anno 1587. in vigilia Natiuitatis Domini. Meminit eius tanquam viri celeberrimi Ludouicus Guicciardinus Florentinus, scriptor nobilissimus in Descriptione ciuitatis Bruxellæ; similiter & D. Cornelius Callidius, Canonicus Goudanus, lib. de Scriptorib. illust. ab anno 1500. vsque ad sua tempora. extat liber hic excusus Moguntiæ.

ALANVS DE LYMNA.

ALANVS DE LYMNA, claris & honestis parentibus in Anglia natus, omnes ingenij & eruditionis neruos ad CHRISTI cultum conuertit. Erat autem vir in diuinis scripturis egregiè doctus, & in humanis non mediocriter versatus, ingenio placido & benigno, eloquio satis diserto. Quæ verò scriptis mandauit, pauca ex multis sunt hęc subiecta:

De vario scripturę sẽsu. lib. 1.
Moralia Bibliorum. lib. 1.
Sermones notabiles. lib. 1.
Elucidarium Scripturæ. lib. 1.
Scriptorum Britaniæ Indices multi.

ANNOTATIO.

Indices Scriptorum Britanniæ enumerat Ioannes Baleus, qui etiam scripsit vitam huius doctissimi viri,

ut te

vt testatur eruditissimus P. M. Iacobus de Plebe, Ordinis Seruorum, in Collegio Pisano hodie Theologiæ Professor publicus, in quodam Indice aliquot Scriptorum illustrium Carmelitarum R. P. Magistro Nicolao Aurifico transmisso. Floruit Alanus anno Domini. 1420.

S. ALBERTVS DE DREPANO.

ALBERTVS DE DREPANO, Prior Siciliæ Prouincialis, vir in diuinis scripturis studiosus atque doctissimus, vita quoque & conuersatione deuotus, miraculisque adhuc viuus coruscans, multa vtilia pro ædificatione Fratrum scripsisse dicitur, quæ tamen ad manus nostras non venerunt. Moritur in ciuitate Messanen. Anno Domini millesimo ducentesimo nonagesimo secundo, inditione quinta, septimo nonas Augusti, signis gloriosus. Trith.

ANNOTATIO.

Alius est hic Albertus ab illo Patriarcha Hierosolimytano, qui Carmelitis uiuendi Regulam ex Basilij aliorumq; placitis præscripsit. Non enim ille Carmelita fuit, sed unicus Carmelitarum fautor & defensor. Cæterum Alberti nostri meminit eruditissimus uir, Hermanus Schedelius in sua Temporum historia hisce uerbis: Effulsit quoque, inquit, Sanctus Albertus de Trapano Carmelita Siculus, uir meritis, signis doctrinaq; clarus, & totius perfectionis exemplar. hæc ille.

AL-

ALBERTVS DRAGA.

ALbertvm Draga Brixiensem, Conuentus Bononiensis Priorem vigilantissimum, sacræ paginæ Professorem eruditissimum ex fida relatione esse didici, multaq; præter eruditissimas per Quadragesimam Conciones scripsisse intellexi, quę acri suo iudicio limanda & expolienda adhuc premit. Cæterum, quàm egregiè sese in diuersis sępius publicè habitis Disputationibus gesserit, norũt omnes qui eundem magna cum admiratione audiuerunt. Viuit vsque hodie Bononię dum hæc scribimus, 1592.

ALPHIVS MATHIOLVS.

ALphivs Mathiolvs, natione Siculus, vir celeberrimus, ac totius Ordinis nostri Procurator Generalis, in diuinis & humanis litteris exercitatissimus. Dum hæc scribimus adhuc vitalibus vtitur auris, ác in Romanorum Sapientia celeberrima, Professorem agit eruditissimum. Pręter doctissimas lectiones Theologicas, & Philosophicas, Conciones per sacrum Quadragesimale tempus, Orationes denique varias, & egregias lucubrationes in Metaphysicis, multa alia quoq; scripsisse pro comperto habeo, quę alias nominatim enumerabuntur. Huic incomparabili Viro, à teneris Virtute & eruditione nihil antiquius fuit. & ob id perpetuò quasi clarissimis sacræ Religionis officijs & dignitatibus decoratus, tandem ad sublimè Procuratoris culmen euectus, egregiè Spartam quam nactus est ornat & administrat. cui (licèt hactenus nondum cognito) exiguum amoris indicium ponimus, optantes vt Alphium

Alpha & Omega Dei, summiq; potentia Patris,
Christus, ab excelso qui temperat omnia Olympo,
Quiq; poli conuexa regit, Trinacridos almam
Conseruet sobolem, egregium decus Vrbis et Orbis.

B.AN-

B. ANDREAS DE CORSINIS.

B. Andreas De Corsinis ante natiuitatem à parentibus Dei & Mariæ semper Virginis cultui dedicatus, quinto-decimo ętatis suę anno Ordini donatus est. Hic nedum generis, verùm & sanctitatis nobilitate pręclarus, literarum studijs in alma Parisiorum academia sufficienter instructus, in patriam rediens, conuentui suo Florentino præfectus est. Tandem diuina reuelatione cogente, Ecclesię Fesulanæ curam & Episcopatum suscepit, & annis plus minus duodecim sanctisimè rexit. Cæterum post quamplura ab eodem conscripta volumina, post vigilem Dei ouium curam, in prædicando & hortando, postq; suis eximię sanctitatis relicta exempla, anno Domini 1373. tertiodecimo die post Christum natum migrauit ad cœli terræq; Dominum. anno ætatis suæ septuagesimo primo, qui multis in vita & post mortem miraculis clarus effulsit.

ANNOTATIO.

Huius Sanctissimi viri corpus maxima veneratione asseruatur in celeberrimo nostro Conuentu Florentino, à latere sinistro ingredientis è terra subleuatum satis eleganti sepulchro inclusum, singuloq; septennio aut quinquennio maxima totius cleri & populi frequentia suę depositionis die videndum exhibetur. Vitam eius conscripsit non minus piè quam elegan ter Reuerendiss. D. Franciscus Cattanius Diacettus, uirtute & eruditione nobilis Patricius Florentinus, ac hodiernus Fesulanus Præsul, uerum Episcoporum exemplar & speculum. & Reuerendiss. D. Gabriel Flamma, Venetus ex Canonico Regulari Glusiensis Episcopus, vir eloquentiss. & in vtroque genere scientia eruditissimus.

AN-

S. ANGELVS HIEROSOLYMITANVS.

S. Angelvs Hierosolymitanvs, nobilibus parentibus Hierosolymis natus, ab infantia die noctuque Deo seruire studuit, planèque secundum nomem suum Angelicam in terris vitam agens, omne tempus sacrarum literarum studijs, vigilijs ac orationibus impendit. Is cùm maximè in Prædicationis officio resplenderet, Romæ à beatissimis viris Dominico & Francisco honoratus est. Tandem diuino admonitu in Siciliam ad Leocatam oppidum profectus, multis à peccandi consuetudine ad melioris vitæ studium verbo & exemplo reuocatis, ob vitæ sanctitatem & Catholicæ fidei professionem ab impiis incesti Beringarij complicibus trucidatur tertio Nonas Maij, quo die eius festiuitas à cunctis Carmelitis (se de Apostolica annuente) piè celebratur.

ANNOTATIO.

Eximiæ sanctitatis testimonium de hoc sanctissimo viro præbet pientissimus ille Scriptor Carthusianus, autor Fasciculi temporum, sub hisce verbis: Sanctus Angelus Hierosolymitanus Carmelita, inquit, vir sanctioribus annumerandus, & (ut paucis multa dicam) nominis sui verè speculum, velut nubes imbrifera prædicando circumquaque discurrens, innumeras Christo lucrifecit animas: cui etiam tandem post quāplura miracula, effusione proprij sanguinis mortis vicem reddidit. hæc ille, ad annum 1224. Quod ad Franciscum & Dominicum attinet, huius rei factum fusiùs describit Doctiss. Bapt. Mantuanus in Apologia pro Carmelitis, verùm multò elegantiùs libro 5. fastorum, hunc in modum canens:

Angele Carmeli venerabilis incola montis & paulò post:
Cui natale solum fuit in regione Syrissa.
Cum mare transisses cupiens inuisere Romæ
Relliquias, sacros cineres, monumentaq; patrum,
Et Lateranensis stares in limine templi;
Contigit æternis res commemoranda diebus:
Nam minor Etruriæ veniens de monte Lauernæ
Ad tua Franciscus sese vestigia flexis
Prostrauit genibus, sacris dedit oscula plantis;
Insuper adiecit: Salue pater Angele montis
Incola Carmeli, te mors manet inclyta, Christi
Testis eris, tibi rex Diuum decus annuet istud.
Te quoque Francisco memorant responsa dedisse
Talia: Soluendæ tanto pro munere grates
O Francisce Deo: sed erit tua gloria nusquam
Inferior, tibi Christus enim sua vulnera quinque
Imprimet, & fies Christi patientis imago,
Domnicus Hispanis qui tunc veniebat ab oris
Fortè aderat tam mira notans præsagia Patrum,
Et tulerat casus mundi hæc tria lumina in vnū. &c.

ANGELVS CAPREOLVS.

ANGELVS CAPREOLVS, Brixiensis, sacrarum literarum studiosissimus, & in vtroque Iure versatissimus, vt facilè perspici potest, ex luculentissimo quodam Opere typis impresso cui titulus STELLA. Opus iustæ magnitudinis in septem Rubricas digestum, Confessoribus & animarum curam gerentibus non inutile. tractat enim de variis casibus circa negotia Religiosorum, Curatorum, Episcoporum, Vsurariorum, &c. Extat excusum Brixiæ per Io. Antonium Brixianum

xianum anno 1511. studio & diligentia R. P. Augustini Passirani autoris nepotis, cuius in fronte Operis extat epistola dedicatoria. Plura alia scripsisse credo, quæ tamen me latent.

ANGELVS CASTIGLIONI.

ANGELVS CASTIGLIONI, Patricius Genuensis, vir insigniter eruditus, ac sacræ Theologiæ Doctor egregius, in declamandis ad populum Sermonibus disertus & eloquẽs, vt pote qui per annos 36. in celeberrimis quibusque Italiæ ciuitatibus sacro Quadragesimali tempore conciones habuit. Hic ad instantiam Illustriss. D. Cardinalis Paleotti, Homelias per totum annum conscripsit, quę tandem, sic curante Illustriss. D. Card. Borromæo, typis traditæ sunt, studio & industria admodum R. P. Francisci Adorno Societatis Iesu, præfati Carmelitæ nepotis. Multiplicia præterea Quadragesimalia scripsisse fertur, ac alia lectu non inutilia, præsertim librum cui titulus De animaduersione adhibenda in legendis Scriptoribus antiquis, quem morte preoccupatus 1584. impressioni tradere non potuit.

ANGELVS CORADELLVS.

ANGELVS CORADELLVS Brixianus, almæ Vniuersitatis Parisiensis & Bononiensis Theologię Doctor excellẽs, ingenio clarus, & sermone disertus, præter eruditissimas in diuinis Scripturis lucubrationes, etiam in Logicalibus insignẽ tractatum conscripsit typisq; mandauit. Floruit anno 1530. fuitque dum viueret Vicarius Gen. Cong. Mant. solertiss. Tempus & locus obitus illius me fugiunt.

ANTONIVS MARINARIVS.

ANTONIVS MARINARIVS Appulus Procurator Generalis, sacræ Theologię Dcoctor celeberrimus, vir vndecunque doctissimus floruit tempore Concilij Tridentini. fuit hic acri & vehementi ingenio, & eximia eloquentia præditus, &

in diuinis ſcripturis exercitatiſsimus vt facilè colligitur ex doctiſsimo quodam libro typis excuſo de Conſonantia IESV & Prophetarum. Reliqua quæ ſcripſit nos latent, quemadmodum & annus obitus.

ANNOTATIO.

Hi qui eum nouerunt, viua voce prædicant fuiſſe virum inſignem & in diſputationis certamine apprimè verſatum, qui, vt audio, in Concilio Tridentino egregium ſui ingenij ſpecimen præbuit, qui ad quinquaginta vſque hæreticorum argumenta ex ordine recenſens, eorundem rationes & auctoritates adducens, demum ordine retrogrado ab vltimo ad primum vſque clariſſimis Scripturis & rationibus confutauit & eliſit. Rarum profectò memoriæ exemplum. Huius rei teſtes & admiratores fuere complures promiſcui Ordinis & dignitatis viri doctiſs. ex noſtris autem Reuerendiſs. D. Laurentius Lauretus Venetus, in præſentiarum Adriæ epiſcopus longè digniſſimus, & R. M. Nicolaus Aurificus Senen. Liber verò Antonij huius inſcriptus & dedicatus eſt Reuerendiſs. D. P. Nicolao Audeth Cyprio, totius Ordinis noſtri Gen. Floruit verò abſolutiſs. hic Theologus anno Domini 1530. Plurima alia adhuc conſcripſit typis mandanda, ſed morte præuentus, ſupremam, vt aiunt, manum imponere non valuit.

ARNOLDVS DE AVSTRIA.

ARNOLDVS DE AVSTRIA, natione Teutonicus, Conuentus Viennenſis, & Gymnaſij eiuſdem vrbis Doctor, in diuinis Scripturis valdè eruditus, & in ſeculari philoſophia nota-

notabiliter doctus, ingenio subtilis, & disputator quęstionum Scholasticarum egregius, fertur nonnulla præclara scripsisse Opusculi, quibus memoriam sui posteris commendauit; è quibus extat volumen insigne

Super sententias lib. 4.

Sermones quoque & variæ Quæstiones. Claruit in præfato gymnasio Viennensi, vbi & dictam Lecturam libri Sententiarum publicè legit. Trith.

ANNOTATIO.

Est Vienna Austrię metropolis sedes Imperatoris, vrbs inclyta, & omnium vrbium quas Danubius fluuius maximus sustinet, & ædium magnificentia & rerum copia clarissima. Hac in vrbe olim Carmelitas amplissimum Conuentum habuisse audio, verùm ante paucos annos sæua sæuiente pestilentia cunctis ferè Carmelitis morte sublatis, Patres Societatis Iesu locum nostrum occupasse, ex aliorum relatu didici. Annus verò quo præfatus Arnoldus noster floruit, assignatur in Indice Pisano 1400.

ARNOLDVS DE BISSALIS.

ARNOLDVS DE BISSALIS, Episcopus Galteliensis, vir in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, & sæcularis Philosophiæ non ignarus, ingenio profundus & clarus eloquio, in declamandis ad populum sermonibus excellentis opinionis. Scripsit notabile opus Sermonum dominicalium, quod sic incipit: In medio Carmeli pascetur Basan. Cætera quæ scripsisse dicitur, nos latent. Trith.

ARNOLDVS BOSTIVS.

ARNOLDVS BOSTIVS natione Teutonicus, Conuentus Gandauensis in Flandria, vir in diuinis Scripturis studio-

studiosissimus & valde eruditus, atque in sæcularibus literis egregiè doctus, & ingenio promptus & clarus eloquio, Theologus, Philosophus, & Poeta insignis, metro exercitatus & prosa, vita & conuersatione deuotus, & regularis disciplinæ amator & custos pręcipuus: Scripsit metro & prosa quædam præclara opuscula, quibus nomen suum multis innotuit, è quibus ista feruntur: Volumen prosaicum versibus mixtim interpositis, quod de Patronatu Dei genitricis, Carmelitici Ordinis prænotauit. lib. 1.

De illustrib. viris Ordinis sui. lib. 1.

De illustrib. viris Ordinis Cartusień. lib. 1.

De purissima Conceptione DEI Genitricis & VIRGINIS MARIAE contra Vincentium de nouo castro. lib. 1.

De quatuor nouissimis. lib. 1.

Sermones quoque varij.

Epistolas tam ad me, quam ad alios, multas edidit, quarum incertus est numerus.

Carmina etiam quamplura de varijs materijs edidit. Alia quoque nonulla composuit, quæ ad notitiam meam non venerunt. Viuit adhuc Gandaui varia componens, & multos ad studium literarum prouocans. Trith.

ANNOTATIO.

Vixit hic doctissimus vir tempore (vt ex præmissis liquet) D. Trithemij anno videlicet 1492. & biennio post, vt idem testatur Trithem. in opere maiori de Scriptoribus Ecclesiasticis. verum postea complura alia volumina eruditionis plena, quæ passim in Belgio nostro circumferuntur composuit, quorum nomina tamen impræsentiarum ad memoriam reuocare non potui. Honorificam huius uiri mentionem faciunt omnes ferè sui æui scriptores præsertim R. P. Iacobus Philippi

Ordinis

Ordinis S. Augustini Heremitarum vir eruditiss. in Supplement. Chron. similiter & Marcus Guazzonius, Ludouicus Guicciardinus in Descript. Gandaui, & Desiderius Battauus in epistolis, & alibi alij viri clarissimi.

BAPTISTA FERRARIEN.

APTISTA FERRARIENSIS, vir in diuinis scripturis eruditus & in sęcularibus literis egregiè doctus, metro excellens & prosa, vtriusque linguæ peritus, in declamandis sermonibus ad populum excellentis ingenij: scripsit multa instructa volumina, quibus nomen suum longè lateque diuulgauit, è quibus subiecta feruntur: Opus luculentissimum historiarum à CHRISTI natiuitate vsque ad nostra tempora, quod Floridam prænotauit. Chronica quoque sui Ordinis. lib. 1.

De ruina Romani Imp. lib. 1.
Chronica Ferrariensiũ. lib. 1.
De monte Syna, lib. 1.
Sermones varij. lib. 3.
Vita Mecthildis, lib. 3.

Multa Epigrammata diuerso genere metri composuit. Conuertit de Græco in Latinum complures sermones B. Ioannis Chrysostomi, & alia plura nobis incognita. Viuit vsque hodie apud Ferrariam, & varia conscribit. Hæc omnia Trith.

ANNOTATIO.

Fuit hic eruditissimus uir sacræ Theologiæ Professor egregius, cognomento Panetius. Dum viueret, à secretis, & intimus Consiliarius Herculis primi, Illustriss. ac potentiss. Ferrariæ Ducis secundi. & preter ingenij incomparabilis dotes, etiam (vt audio) in tempo-

temporalibus fuit diligens, prout summæ cuiusdam industriæ complura Ferrariæ extant argumenta. Pleraq; , si non omnia huius viri Opera extant typis excusa. Vidimus duntaxat insigne opus Sermonum, Bononiæ impressum à Benedicto calcographo, anno 1506. qui & illud immortali nostro Baptistæ Mantuano, in perpetuum perpetui amoris symbolum dedicauit. Floruit autem adhuc (vt in indice Pisano legitur) anno Domini 1494.

BAPTISTA MANTVANVS.

Corporis effigiem cernis, latet abdita virtus,

Mentis & ingenij conditor ipse Deus.

Quo ad potuit fecit Sculptor: Diuina recusant

Fingier humana dona recepta manu.

BAPTISTA MANTVANVS, vir in diuinis scripturis eruditissimus, & in sæcularium literarum scientia nulli hoc tempore secundus, sacræ Theologiæ Doctor insignis, Phi-

Philoſophus, Orator, & Poeta celeberrimus, ingenio ſubtilis; ſermone diſertus, vitâ & conuerſatione præclarus, vtriuſque linguæ, Græcę videlicet ac Latinæ peritus, qui metro Virgilium, Ciceronem proſa æquat, ne dicam ſuperat, Sripſit vtroque genere ſtyli multa egregia volumina, quibus nomini ſuo per vniuerſum Orbem Christianum celebrem famam acquiſiuit, è quibus ſubiecta feruntur.

TOMVS PRIMVS HABET.

Pſalmos ſeptem quos Bononiæ edidit, dum ciuitas illa lue peſtifera premeretur anno ſalutis noſtrę 1482.
Apologeticon in laudem Poeſios & Poetarum, contra Maſtigophoros, & Caſtigatores ſuorum operum.
De horum temporum Calamitatibus, ſiue de ſeptem peccatis capitalibus. lib. 3.
Bucolicon, ſiue Adoleſcentiæ Eglogæ. 10.
Contra Poetas impudicè ſcribentes, Carmen.
Epigrammatum ad Falconem. lib. 1.
De morte contemnendâ, Carmen.
Conſolatio ſuper morte Collæ Aſculani.
In obitum Petri Nebularij Carmelitæ, Nænia.
De morte Frederici Hiſpanioli, Carmen.
De morte Reuerendiſs. P. Ioannis Soreth. Galli, Ordidinis Carm. Generalis.
Querimonia de morte Alexandri Corteſij.
De morte filij Ioannis Sebadini, Conſolatio.
Exhortatio ad Reges & Principes Christianos, pro capiendis armis contra Infideles.
Vter ſit præſtantior, Orator, an Poeta.
De ſuſcepto Magiſterio Theologico, Carmen.
Contra Amorem, Carmen.
De Natura Amoris, Carmen iuuenile.
De vita B. Blaſij epiſcopi, & mart. lib. 2.
De vita B. Nicolai Tolentini. lib. 3.
De Bello Veneto. lib. 1.

Exhortatio ad Insubres.lib.1.
Agelariorum libri 6.ad Consaluum Ferrandum Agelarium.
De Cupidine marmoreo dormiente, Carmen.

SECVNDVS TOMVS.

Parthenices primæ, quæ Mariana nuncupatur. lib. 3.
Ad Beatam V. MARIAM, votum post febrim acerrimam.
Ad eandem Virg. pro extinguenda pestilentia, Oratio.
Parthenices secundæ quæ Catharina dicitur.lib. 3.
Parthenices tertiæ B. Margaretæ agon. lib.1.
Parthenices quartæ B. Agathæ agon.lib. 1.
Parthenices quintæ B.Luciæ agon. lib. 1.
Parthenices sextæ B.Apoloniæ agon.lib. 1.
Parthenices septimæ B. Cæciliæ agon. lib. 1.
De vita B.Dionisij Areopagitæ, lib. 3.
De vita B.Georgij.lib.1.
De vita B.Ludouici Morbioli Bononien.lib.1.
In laudem B.Ioannis Baptist.Carmen.
In B.Albertum Carmelitam Siculum, Carmen
Fastorum lib.12. secundum duodecim anni menses digesti.
Vitæ suę Epitome ad posteritatem.

TERTIVS TOMVS.

Alphonsus pro Rege Hispaniæ de victoria ad Granatã. lib.6.
Trophæum Gonzagæ, pro Gallorũ ex Italia expulsione.lib.5.
De fortuna Francisci Gonzagæ, Carmen.
Carmen Panegyricum in Robertum Sanseuerinaten.
Somnium Romanum, elegans Carmen.
Carmen Panegyricum in Brixiam.
De Villa Io. Bapt. Refrigerij.
De Quercu Iulia, Carmen
Siluarum.lib.4.

QVAR-

QVARTVS TOMVS.

Contra detractores, Dialogus.
Contra Calumniatores, epistola.
Ptolomaei Hispanioli Baptistę Mant. fratris, contra Detractores suorum Operum, Apologia.
Eiusdem De licentiis antiquorum Poetarum Corollarium.
Baptistę Mantuani Tractatus de parte corporis Beatae MARIAE, in qua conceptus est CHRISTVS.
Redemptoris Mundi Matris Ecclesię Lauretanae Historia.
De variis interpretationibus sacrę Scripturae.
Apologia pro Ordine Carmelitarum.
Ioannis Trithemii Spanheimensis Abbatis de laudibus. Ord. Carmelitarum.
Eiusdem de viris illustrib. eiusdem Ordinis.
Baptistae Mant. de Patientia. lib. 3.
Eiusdem De vita beata dialogus iucundiss.
Augustini Dathi Senen. de vita beata eiusdē argumēti libellus.

Diuersi quoque generis infinita & elegantissima carmina edidit, quę in lucem suo tempore prodibunt. Enimuerò tam promptus & elegans Versificator est, vt similem nunquam habuerit, si ad maiestatem Carminis & omnis Philosophiae, ac eruditionis notitiā mentem apposueris. Viuit vsque hodie in Italia Carmelitici Ordinis vnicum decus, princepsq; Doctorum, & multa componit in dies publicanda. Haec ad verbum D. Ioannes Trithemius Abbas Ordinis D. P. Benedicti. lib. de Script. illustrib. Ord. Carmel. & Eccles.

ANNOTATIO.

Quicquid hucusque de hoc viro incomparabili diximus, verbotenus desumptum est ex dicti Trith. libello de Script. Carm. & Eccles. Cathalogus verò Operum decerptus est ex vltima (ni fallor) editione, quam anno 1576. dedit nobis honestus ciuis & diligens Ty-

rent. Ego, cùm perpetuò canepeius & angue, oderim desidia, nihilq; melius iudicem, quàm calamum incruentatum seruare, tamen habet & musca splenem, & formicæ sua bilis inest. Itaque cùm me plurimum huic Viro debere lubens agnoscam, iniurius quodammodo, & in Ordinis mei caput ingratus iudicari possem, si eum, cuius librorum lectio, fecit ut me talem qualem haberet Carmelitana Religio, siccopede pertransirem, & à Iouij mendacijs, strophis tam rectis quam obliquis, & meris sicophantijs indefensum relinquerem. Ne tamen, dum sequor ambages, & uerba & tempora perdam, paucis Baptistæ nostri Elogium à Iouio illi tributum, non quidem adamussim, nec vllo maleuolentiæ animo, sed veluti per transennam cribrabitur: Sic autem habet Iouius: Baptista *inquit,* Carmelitani Ordinis Princeps, ex Hispaniola gente honesta, verùm ex damnato coitu natus, naturam, naturam ad carmen attulit. *&c. En benigne Lector, quàm ipse Iouius, tanquam suimet immemor, in limine impingit, & in portu naufragium facit. Quæ est ista contradictio? Quis enim hanc dicat gentem esse honestam, quę liberos procreat illicito & damnato coitu? Quæ est ista temeritas, tam audacter, tanquam ex Tripode sibi incomperta asserere? Quàm hoc sit euidens mendacium, mecum norunt Carmelitæ, & nobilissimi eius parentes & consanguinei, quorum adhuc multi supersunt Mantuæ, & quorum literæ apud me sunt. vt interim nihil dicam, quam in nullius manu aut potestate sit ex quibus nascatur,*

aut

aut concipiatur. Ast ne fortè, quia Poetarum fabulæ narrant, Gallum gallinaceum Iunoni parienti astitisse, partesq; obstetricis obijsse, credemus & Iouium Mantuano nascenti eiusq; matri parienti adfuisse? Verùm audiamus vlterius Iouium. Cæterum, *inquit*, Carmelitæ satis ad laudem fuit quòd per XV. sæcula neglectos à ciuibus Andinos fontes salubriter ebiberit. *&c. & post pauca:* Octogenario maior, *inquit*, Mantuæ discessit, non planè fœlix, quum in extremo vitę actu defensionem contra Criticos scribere cogeretur. *&c. In tam paucis verbis non solùm alia contradictio, sed & palpabile mendacium deprehenditur. Contradictio etiam vel cæco est perspicua. Quomodo enim cohęrent illa,* Andinos, *seu Virgilianos,* fontes salubriter ebibit: *& hoc quod subiungit:* Moritur non planè fœlix, quum in extremo, &c. *Quàm feliciter & salubriter Andinos fontes Mantuanus noster hauserit, res ipsa clamitat, & omnium, tàm suæ quàm nostræ ætatis eruditorum calculus comprobat, vt infrà demonstrabimus. Mendacium autem est quod ait:* Octogenario maior Mantuæ discessit. *Non solùm enim non octogenario maior, sed etiam septuagenario minor obijt. Natus enim est anno Domini 1448. tempore Nicolai V. Pont. Max. vt de se ipse testatur in vitæ suæ Epitome. Moritur autem anno 1516. die 20. Martij, anno ętatis suę 68. in festo Cœnę Dominicę anno IIII. pontificatus Leonis X. à quo mirificè amabatur & colebatur. Quòd ait Iouius, eum compulsum Criticis respondere,*

& id

& id quidem in extremo uitæ suę actu, vt ipse ait, ludicra sunt leuibus uulgo recitanda Poetis. Dum hęc scribo mihi in mentem uenit illud Aristotelicum, quo asserit, Mendacem illud præmij loco debere accipere, ut scilicet dum uerum dicat, illi non credatur. Igitur, candide Lector, vlterius Iouium audiamus, sed non credamus. Sacrato, *inquit*, Poetæ mortuo, cucullati eius Ordinis sacerdotes prolixè parentarunt, &c. *Quis vnquam Scriptor Catholicus & pius, sacratos Deo ministros vocauit Cucullatos, aut eorum scripta cucullata? Sed Iouius sibi lepidus uidetur & elegans, non solùm in Elogijs & Epistolis, sed & alibi, cùm subinde Religiosos sui temporis dicit scribere Latinos grossos, libros cucullatos, & refectoriales. Subiungit pręterea Iouius:* Federicus autem Princeps marmoream effigiem cum laurea posuit, quæ in arcu lapideo iuxta Virgilij Maronis simulacrum, pia Herclè, si non ridenda comparatione conspicitur, &c. *Ridenda Herclè comparatio inter Virgilium, illaudati Iouis, Martis, Veneris & aliorum infernalium dęmonum laudes canentem: & inter Iouium, Christianorum Poetarum Principi Deum Opt. Max. diuosq; cœlestes diuino ingenio celebranti tam scurriliter detrahentem. Si ridenda comparatio, Aristarcho Iouio, ridendus certè Federicus, qui ridendum hoc posuit. Ridendus S. P. Q. Mantuanus, qui hoc ridendum quotidie aspicit, ueneratur & suspicit. Imò potius ridendus Iouius, qui non solùm ridenda, sed & propemodum*

impia comparatione, Scotum acutissimum Franciscanę Religionis Theologum, & ornamentum singulare (quem temerariè nimis uocat irrisorem diuinorum pręceptorum) & Mantuanum (ut alios complures omittam) ponit inter nonnullos, quorum Opera (ueluti Christianę religioni contraria) à Concilij Tridentini Patribus carbone fuere notata & damnata. Stultum erat, credere defuturos qui & Scotum & Mantuanum laudibus ueherent, etiam si Iouius sub specie laudis eisdem detrahere non studuisset, tanquam altera manu panem, altera lapidem ostendens.

Cęterum si Iouius Baptistam nostrum statua indignum, se uerò dignum existimabat, certè in nullo magis vanitatem suam ostendere poterat. At Baptista noster non suo ære (vtpote cui nihil proprij) sibi statuam erexit: sed hanc inclytus Mantuanorum Princeps, in animi grati symbolum, viro non solùm de suis Mantuanis, verùm de vniuersa Ecclesia benè merito collocauit. Iouius, vt sibi statua erigeretur, & splendidum monumentum excitaretur, magnum pecunię pondus (vt ex ipsa inscriptione colligitur) amicis reliquit: At Baptista noster moriens, nullam corporis, maximam animæ curam & rationem habens, communi Fratrum sepulchro conditus, post multos annos inter aliorum defunctorum corpora sanie tabeq; consumpta, solus integer, clarus, nitens, Ambrosium nectareumq; odorem fundens, non absque sanctitatis opinione repertus est, quæ res maximè mouit populum, vt communi ære, nitidiori (ut hodie piè conspicitur) sepul-

chro

chro extructo clauderetur. Praeterea Iouium rogo, si illarum statuarum alteram, Virgilij dico & Mantuani, illi datum & promissum fuisset demoliri; Virgilijne an Mantuani diruisset? Si Virgilij, sine dubio gentilium, & infidelium inimicus futurus erat. Si nostri Mantuani; Christifidelium, nemo nisi impius hostem, non dixisset.

Prolixiùs certè & praeter consuetudinem haec, non sine causa tamen in Iouium prosecutus sum. etenim (vt dicitur) plerumque euenire solet, vt is qui quae vult dicit, nonnunquam quae non vult audiat. Si Iouius tam apertè sub specie Elogij Baptistae nostro maledicendo, aliquam gloriam corrasit, volo vt eandem malè audiendo amittat. Si quis verò dixerit, in Iouium mortuum me haec scribere, respondeo & Iouium in Baptistam mortuum scripsisse. Nam si vixisset, ornatus esse ex suis virtutibus, suisq; depictus coloribus. Iniquè enim cum Carmelitis ageretur, si impunè cuilibet in illos maledicta iacere permitteretur, neque ipsis fas esset refellere. Sed Iouio relicto, ad Baptistam redeo. Is itaque postquam Generalatus munus strenuè aliquot annis gessisset, quo liberiùs sacris literarum studijs vacare, supremum (vt de eo scribit vir saecularis vtriusque linguae peritiss. Iudocus Badius Ascensius) qui in eo Ordine est, Magistratum deponens, humilitatis magister, virtutum exemplar, studiosorum parens, studiorum cultor & propagator ad extremum vsque vitae diem extitit. Hoc viuente, Maro reuixit, hoc moriente, Maro obiit. Sed dissimi-

li ratione vterque uixit. Maro vetus omnes ingenii sui neruos in Iouis, Martis, Venerisq; laudes contriuit: Maro nouus heroico cothurno veteres deos expulit, vexillum Crucis extulit; CHRISTI gloriam amplia uit; veteri Maroni in paucis minor, in multis par, in plurimis aliquot parasangis superior. hæc ille.

Clarissimorum aliquot Scriptorum de Mantuani ingenio & doctrina, iudicia & testimonia.

Præter quotidianæ experientiæ exemplum, quo publico quorundam Catholicorum Principum edicto, tam publicè, quàm priuatè in scholis legitur, discitur, & enarratur, etiam infinitis doctissimorum uirorum testimoniis, eius eruditio comprobatur. D. Petrus Canisius, è societate IESV, vir cum primis pius et eruditus, in Opere illo quod meritò Marianũ appellauit, licet sæpissime illius quam honorificè mentionem faciat, tamen testimonium illud quod primò sese offert, apponemus:

Quid verò, inquit, si Poetam Christianum, pium & disertum adsciscamus, qui hoc nobis caput absoluat, simulq; suo carmine Mariæ in templo studia & mores exponat? Is Baptista Mantuanus est, in hunc modum non minus verè, quàm eleganter canens. &c. hæc ille. lib. 1. cap. 11. in fine.

D. Cæsar Baronius Soranus, Congregat. Orat. Sacerdos, vir vndecunq; doctissimus, in suis ad

D *Mar-*

Martyrologium Roman. elegantiss. Notationibus ad 20. Iulij, & 13. Decemb. ita meminit: Baptista Mantuanus, inquit, præclarus Poeta, Sanctæ Luciæ agonem heroico Poemate egregiè decantauit, sicut & Sanctarum virginum Appolloniæ, & Margaritæ, &c.

Ioannes Picus Mirand. in Epist: Olim, inquit, ad te non scripsi, Pater optime, sed interim legi quæ scripsisti Diuina scilicet, atque Sanctissima tua Poemata, in quibus ea rerum maiestas, is splendor est eloquentiæ, vt certatim in illis palmam sibi vendicare verba, atque sententiæ videantur. Hoc vnum dixero, delectari me adeò lectione tuorum Carminum, vt ferè quotidie, cùm me vel tedium vel fatigatio cœperit, in illa quasi in hortum delitiarum solitus sim secedere, vnde animo tanta semper oboritur voluptas, vt nihil cupiat magis, quàm iterum fatigari, vt iterum recreetur. &c. hæc Picus anno 1490.

Ioannes Iouianus Pontanus in Epist: Et initæ, inquit, Romæ, memor sum amicitiæ; & ingenij tui excellens vis, momentis penè singulis id efficit, vt doctrinæ, vel summæ etiam cum admiratione, meminerim tuæ. An eius obliuiscar, quem Latinæ Musæ non memorabilem modò, verùm maximè etiam admirabilem, & nostris faciunt, & futuris facturæ sunt sæculis? Mitto ad te degustatiunculas ex Historia mea quasdam, quæ aures fortasse non omnino offendent. Tu paucis ex his conijcere poteris reliqua. Est enim in manibus de Poeticis numeris, deq; historia

 lege

lege Dialogus, De magnanimitate liber: De stellis volumen abunde magnum, item De fortuna, quibus absoluendis, vel expurgandis potius do operam, quorum post iudex ipse futurus es. Hæc Tontan. anno 1499. Philippus Beroaldus in Epist. Perlegi, inquit nuper diuina diuini Baptistę Carmelitæ Poemata, quę euidenter ostendunt parentem rerum naturam in progenerandis Poeticis ingenijs haudquaquam decoxisse, Mantuamq; nobis alterum Maronen ex Palingenesia Pythagorica reddidisse. Equidem Vates omnes priscos adorandos puto, maximeq; Virgilium, cui hic noster proximus, longo quidem interuallo, sed tamen proximus, in quo ingenium copiosum, & mira doctrinę multijugę fœlicitas exuberat, fœcundus prorsus artifex, vtpote qui versuum millia plurima condiderit. Cuius Poemata tersa, erudita, consummata, præseferunt quandam facilitatem fœlicissimam, quæ omnia commendat facilitas Scriptoris, & doctrina religiosior; & Ecclesiasticum dogma intertextum, quibus veluti pigmentis preciosis colorata splendescunt. Meritò itaque viuens ea fruitur gloria, quam post cineres paucissimi consequuntur, eamq; viuus sentit, quæ post fata præstari magis solet, venerationem. Interest posteritati suę, monstraturq; digito prætereuntium, nec solùm habetur in manibus & ediscitur, verùm etiam in Scholis enarratur, & inde saluberrima Tyrunculis dictata Grammatistę præscribunt. Gaudeo ipse mecum, & gestio, quòd talem virum non solùm familiarem nouerim, sed etiam habeam Confesso-

rem.

rem. Hęc Beroaldus.

Cęterum quod ad eius statuam marmoream attinet, ea Mantuę (velit nolit Iouius) piè conspicitur in arcu triumphali è regionę Franciscanorum monasterij, dextrum Virgilio, sinistrum Mantuano, clarissimi Mantuanorum Marchionis quarti Francisci latus claudente, cum tali Elogio:

ARGVMENTVM VTRIQVE
INGENS, SI SAECLA COIRENT.

Præterea Baptistam nostrum tanta, quanta Latinorum Poëtarum nemo alius typis euulgasse, non solum testatur Doctissimus uir Ptolomæus Spaniolus libro de Licentiis antiquorum Poëtarum, sed & ipse non temerè Ptolomæo astipulor, etenim F. Franciscus Minutius à Rada Carmelita pius, & optimę spei Theologicę facultatis alumnus, accuratè calculi subducta ratione, deprehendit tribus priorib. Tomis (nam quartus prosaicus est) ultra Quinque et quinquaginta Heroicorum Carminum millia contineri.

Quid

peram legitur in exemplaribus Belgicis) sed simpliciter Baptistę Mantuani appellatione vocatum. Huius rei me pij Carmelitę Mantuani monuerunt.

Operum ipsius à Sancta Inquisitione approbatio est talis:

Hi quatuor Tomi operum Baptistę Mantuani, nihil continent Sacrę Catholicę Romanę religioni contrarium, & digni sunt qui imprimantur, vendantur, & legantur; quod attestor

D. Henricus Zebertus à Dunghen
Canonicus Antuerpiensis. S. T. D.

BARTHOLOMAEVS RACCOLI.

BARTHOLOMAEVS RACCOLI, vir humaniss. & vltra quam credi potest benignus & eruditus, totius Carmelitici Ordinis Prior Generalis vigilãtissimus, in diuinis Scripturis optimè exercitatus, omne tempus ferè in scribendo & docendo contriuit. Hic supra modum charus fuisse perhibetur Eugenio Quarto Pont. Max. à quo anno sui Pontificatus quarto, Massiliensis (aut vt alibi legitur Regensis) Episcopus creatus fuit anno Generalatus sui quarto. quo in munere adeò laudabiliter se gessit, vt moriens ingens sui desiderium cunctis reliquerit. Duplex Index ab Ampliss. P. M. Basilio mihi è Roma transmissus, testatur hunc anno 143c. electum fuisse in Generalem, licèt quædam exemplaria impressa reclament, sedhoc in Commentario discutiendum venit.

BARTHOLOMAEVS RAGVSIVS.

BARTHOLOMAEVS RAGVSIVS, Prouinciæ Siciliæ quondam ornamentum & decus inclytum, vir doctissi-

mus

mus, & vario doctrinæ genere exornatus, plurima conscripsit pietatis & eruditionis plena Opuscula, quorum tamen titulos & nomina percipere non potui ab eo qui mihi illius notitiam dedit. Illud tamen non prætereundum, cùm fuisse virum apprimè eruditum & laboris patientissimum, vtpote qui sæpius & per multos annos dictæ Prouinciæ Prouincialis extitit, ac etiam doctissimo cultissimoque viro M. Hieronymo Tostato Hispanicæ nationis singulari ornamento aliquot Prouinciarum Visitatori, Visitationis socium & comitem exhibuit. Obiit autem hic clarissimus vir, verùm suæ pietatis & eruditionis hæredem reliquit R. M. Pompeium Ragusium Carmeliram publicum Papiensis Academiæ quondam Professorem eximium, quem adhuc superstitē & credo & spero.

BARTHOLOMEAVS SPIRITVS.

BARTHOLOMAEVS SPIRITVS, natione Burgundus, Conuentus Semorensis, quondam totius Galliæ Vicarius Generallis, vir profectò singulari & exquisita eruditione præditus, in concionando ardentissimus, totiúsque juxta nomen suum spiritualis. Aliquot Gallicanæ regionis fratres hac iter facientes huius doctiss. viri nobis notitiam dederunt, asserentes eundem esse virum optimum & doctiss. multaque piè & eruditè scribere solitum, suo tempore in publicū proferenda. Subdubito an adhuc viuat, certè cum adhuc vixisse anno 1588. ex eorum relatu didici. Et, nisi me mea fallit opinio, is est qui eruditissimum quoddam Epigrama conscripsit, quod in opere cui titulus [Milleloquium Augustini,] typis excusum legitur. Nepotem habet pari scientia præditum, & similiter etiam Doctoratus laurea in alma Parisiorum Academia redimitum; Is est M. Natalis Spiritus, Prouinciæ Narbonæ insigne decus & gloria, cui (licet ignoto) precor annos Nestoreos.

BASILIVS ANGVSSOLA.

BASILIVS ANGVSSOLA, Cremonensis, almi Romani Collegij sacrę Theologiæ Professor egregius, decus Patriæ, & insigne Relligionis nostræ ornamentū, Vir in diuinis & humanis literis fęlicissimè versatus, Deo deuotus, & cōuersatione venerabilis, præter doctissimas quasdam in rebus Theologicis, & Philosophicis Lectiones (quarum magnam partem, tanquam thesaurum mihi, & meis seruo) etiam diuersis temporibus aptissimos Sermones, Collationes, Tracta-

Exhortatio ad Insubres.lib.1.
Agelariorum libri 6.ad Consaluum Ferrandum Agelarium.
De Cupidine marmoreo dormiente, Carmen.

SECVNDVS TOMVS.

Parthenices primæ,quæ Mariana nuncupatur.lib.3.
Ad Beatam V. MARIAM, votum post febrim acerrimam.
Ad eandem Virg.pro extinguenda pestilentia, Oratio.
Parthenices secundæ quæ Catharina dicitur.lib.3.
Parthenices tertiæ B. Margaretæ agon.lib.1.
Parthenices quartæ B. Agathæ agon.lib. 1.
Parthenices quintæ B.Luciæ agon. lib. 1.
Parthenices sextæ B.Apoloniæ agon.lib.1.
Parthenices septimæ B. Cæciliæ agon. lib. 1.
De vita B.Dionisij Areopagitæ, lib.3.
De vita B.Georgij.lib.1.
De vita B.Ludouici Morbioli Bononień.lib.1.
In laudem B.Ioannis Baptist.Carmen.
In B.Albertum Carmelitam Siculum,Carmen
Fastorum lib.12. secundum duodecim anni menses digesti.
Vitæ suę Epitome ad posteritatem.

TERTIVS TOMVS.

Alphonsus pro Rege Hispaniæ de victoria ad Granatā. lib.6.
Trophæum Gonzagæ,pro Gallorū ex Italia expulsione.lib.5.
De fortuna Francisci Gonzagæ,Carmen.
Carmen Panegyricum in Robertum Sanseuerinaten.
Somnium Romanum, elegans Carmen.
Carmen Panegyricum in Brixiam.
De Villa Io. Bapt. Refrigerij.
De Quercu Iulia, Carmen
Siluarum.lib.4.

QVAR-

QVARTVS TOMVS.

Contra detractores, Dialogus.
Contra Calumniatores, epistola.
Ptolomæi Hispanioli Baptistę Mant. fratris, contra Detractores suorum Operum, Apologia.
Eiusdem De licentiis antiquorum Poetarum Corollarium.
Baptistę Mantuani Tractatus de parte corporis Beatæ MARIAE, in qua conceptus est CHRISTVS.
Redemptoris Mundi Matris Ecclesię Lauretanæ Historia.
De variis interpretationibus sacrę Scripturæ.
Apologia pro Ordine Carmelitarum.
Ioannis Trithemii Spanheimensis Abbatis de laudibus. Ord. Carmelitarum.
Eiusdem de viris illustrib. eiusdem Ordinis.
Baptistæ Mant. de Patientia. lib. 3.
Eiusdem De vita beata dialogus iucundiss.
Augustini Dathi Senen. de vita beata eiusdē argumēti libellus.

Diuersi quoque generis infinita & elegantissima carmina edidit, quę in lucem suo tempore prodibunt. Enimuerò tam promptus & elegans Versificator est, vt similem nunquam habuerit, si ad maiestatem Carminis & omnis Philosophiæ, ac eruditionis notitiā mentem apposueris. Viuit vsque hodie in Italia Carmelitici Ordinis vnicum decus, princepsq; Doctorum, & multa componit in dies publicanda. Hæc ad verbum D. Ioannes Trithemius Abbas Ordinis D. P. Benedicti. lib. de Script. illustrib. Ord. Carmel. & Eccles.

ANNOTATIO.

Quicquid hucusque de hoc viro incomparabili diximus, verbotenus desumptum est ex dicti Trith. libello de Script. Carm. & Eccles. Cathalogus verò Operum decerptus est ex vltima (ni fallor) editione, quam anno 1576. dedit nobis honestus ciuis & diligens Ty-

rent. Ego, cùm perpetuò canepeius & angue, oderim desidia, nihilq́; melius iudicem, quàm calamum incruentatum seruare, tamen habet & musca splenem, & formicę sua bilis inest. Itaque cùm me plurimum huic Viro debere lubens agnoscam, iniurius quodammodo, & in Ordinis mei caput ingratus iudicari possem, si eum, cuius librorum lectio, fecit ut me talem qualem haberet Carmelitana Religio, siccopede pertransirem, & à Iouij mendacijs, strophis tam rectis quam obliquis, & meris sicophantijs indefensum relinquerem. Ne tamen, dum sequor ambages, & uerba & tempora perdam, paucis Baptistę nostri Elogium à Iouio illi tributum, non quidem adamussim, nec vllo maleuolentiæ animo, sed veluti per transennam cribrabitur: Sic autem habet Iouius: Baptista *inquit,* Carmelitani Ordinis Princeps, ex Hispaniola gente honesta, verùm ex damnato coitu natus, naturam, naturam ad carmen attulit. *&c. En benigne Lector, quàm ipse Iouius, tanquam suimet immemor, in limine impingit, & in portu naufragium facit. Quæ est ista contradictio? Quis enim hanc dicat gentem esse honestam, quę liberos procreat illicito & damnato coitu? Quæ est ista temeritas, tam audacter, tanquam ex Tripode sibi incomperta asserere? Quàm hoc sit euidens mendacium, mecum norunt Carmelitæ, & nobilissimi eius parentes & consanguinei, quorum adhuc multi supersunt Mantuæ, & quorum literæ apud me sunt. vt interim nihil dicam, quam in nullius manu aut potestate sit ex quibus nascatur,*

aut

aut concipiatur. Aſt ne fortè, quia Poetarum fabulæ narrant, Gallum gallinaceum Iunoni parienti aſtitiſſe, parteſq; obſtetricis obijſſe, credemus & Iouium Mantuano naſcenti eiuſq; matri parienti adfuiſſe? Verùm audiamus vlterius Iouium. Cæterum, *inquit*, Carmelitæ ſatis ad laudem fuit quòd per XV. ſæcula neglectos à ciuibus Andinos fontes ſalubriter ebiberit. *&c. & poſt pauca:* Octogenario maior, *inquit*, Mantuæ diſceſsit, non planè fœlix, quum in extremo vitę actu defenſionem contra Criticos ſcribere cogeretur. *&c. In tam paucis verbis non ſolùm alia contradictio, ſed & palpabile mendacium deprehenditur. Contradictio etiam vel cœco eſt perſpicua. Quomodo enim cohęrent illa,* Andinos, *ſeu Virgilianos,* fontes ſalubriter ebibit: *& hoc quod ſubiungit:* Moritur non planè fœlix, quum in extremo, &c. *Quàm feliciter & ſalubriter Andinos fontes Mantuanus noſter hauſerit, res ipſa clamitat, & omnium, tàm ſuæ quàm noſtræ ætatis eruditorum calculus comprobat, vt infrà demonſtrabimus. Mendacium autem eſt quod ait:* Octogenario maior Mantuæ diſceſsit. *Non ſolùm enim non octogenario maior, ſed etiam ſeptuagenario minor obijt. Natus enim eſt anno Domini 1448. tempore Nicolai V. Pont. Max. vt de ſe ipſe teſtatur in vitæ ſuæ Epitome. Moritur autem anno 1516. die 20. Martij, anno ętatis ſuę 68. in feſto Cœnę Dominicę anno IIII. pontificatus Leonis X. à quo mirificè amabatur & colebatur. Quòd ait Iouius, eum compulſum Criticis reſpondere,*

& id

& id quidem in extremo uitæ suę actu, vt ipse ait, ludicra sunt leuibus uulgo recitanda Poetis. Dum hęc scribo mihi in mentem uenit illud Aristotelicum, quo asserit, Mendacem illud præmij loco debere accipere, ut scilicet dum uerum dicat, illi non credatur. Igitur, candide Lector, vlterius Iouium audiamus, sed non credamus. Sacrato, *inquit*, Poetæ mortuo, cucullati eius Ordinis sacerdotes prolixè parentarunt, &c. *Quis vnquam Scriptor Catholicus & pius, sacratos Deo ministros vocauit Cucullatos, aut eorum scripta cucullata? Sed Iouius sibi lepidus uidetur & elegans, non solùm in Elogijs & Epistolis, sed & alibi, cùm subinde Religiosos sui temporis dicit scribere Latinos grossos, libros cucullatos, & refectoriales. Subiungit pręterea Iouius:* Federicus autem Princeps marmoream effigiem cum laurea posuit, quæ in arcu lapideo iuxta Virgilij Maronis simulacrum, pia Herclè, si non ridenda comparatione conspicitur, &c. *Ridenda Herclè comparatio inter Virgilium, illaudati Iouis, Martis, Veneris & aliorum infernalium dęmonum laudes canentem: & inter Iouium, Christianorum Poetarum Principi Deum Opt. Max. diuosq; cœlestes diuino ingenio celebranti tam scurriliter detrahentem. Si ridenda comparatio, Aristarcho Iouio, ridendus certè Federicus, qui ridendum hoc posuit. Ridendus S. P. Q. Mantuanus, qui hoc ridendum quotidie aspicit, ueneratur & suspicit. Imò potius ridendus Iouius, qui non solùm ridenda, sed & propemodum*

impia

impia comparatione, Scotum acutissimum Franciscanę Religionis Theologum, & ornamentum singulare (quem temerariè nimis uocat irrisorem diuinorum pręceptorum) & Mantuanum (ut alios complures omittam) ponit inter nonnullos, quorum Opera (ueluti Christianę religioni contraria) à Concilij Tridentini Patribus carbone fuere notata & damnata. Stultum erat, credere defuturos qui & Scotum & Mantuanum laudibus ueherent, etiam si Iouius sub specie laudis eisdem detrahere non studuisset, tanquam altera manu panem, altera lapidem ostendens.

Cęterum si Iouius Baptistam nostrum statua indignum, se uerò dignum existimabat, certè in nullo magis vanitatem suam ostendere poterat. At Baptista noster non suo ære (vtpote cui nihil proprij) sibi statuam erexit: sed hanc inclytus Mantuanorum Princeps, in animi grati symbolum, viro non solùm de suis Mantuanis, verùm de vniuersa Ecclesia benè merito collocauit. Iouius, vt sibi statua erigeretur, & splendidum monumentum excitaretur, magnum pecunię pondus (vt ex ipsa inscriptione colligitur) amicis reliquit: At Baptista noster moriens, nullam corporis, maximam animæ curam & rationem habens, communi Fratrum sepulchro conditus, post multos annos inter aliorum defunctorum corpora sanie tabeq; consumpta, solus integer, clarus, nitens, Ambrosium nectareumq; odorem fundens, non absque sanctitatis opinione repertus est, quæ res maximè mouit populum, vt communi ære, nitidiori (ut hodie piè conspicitur) sepulchro

chro

chro extructo clauderetur. Præterea Iouium rogo, si illarum statuarum alteram, Virgilij dico & Mantuani, illi datum & promissum fuisset demoliri; Virgilijne an Mantuani diruisset? Si Virgilij, sine dubio gentilium, & infidelium inimicus futurus erat. Si nostri Mantuani; Christifidelium, nemo nisi impius hostem, non dixisset.

Prolixius certè & præter consuetudinem hæc, non sine causa tamen in Iouium prosecutus sum. etenim (vt dicitur) plerumque euenire solet, vt is qui quæ vult dicit, nonnunquam quæ non vult audiat. Si Iouius tam apertè sub specie Elogij Baptistæ nostro maledicendo, aliquam gloriam corrasit, volo vt eandem malè audiendo amittat. Si quis verò dixerit, in Iouium mortuum me hæc scribere, respondeo & Iouium in Baptistam mortuum scripsisse. Nam si vixisset, ornatus esse ex suis virtutibus, suisq; depictus coloribus. Iniquè enim cum Carmelitis ageretur, si impunè cuilibet in illos maledicta iacere permitteretur, neque ipsis fas esset refellere. Sed Iouio relicto, ad Baptistam redeo. Is itaque postquam Generalatus munus strenuè aliquot annis gessisset, quo liberius sacris literarum studijs vacare, supremum (vt de eo scribit vir sæcularis vtriusque linguæ peritiss. Iudocus Badius Ascensius) qui in eo Ordine est, Magistratum deponens, humilitatis magister, virtutum exemplar, studiosorum parens, studiorum cultor & propagator ad extremum vsque vitæ diem extitit. Hoc viuente, Maro reuixit, hoc moriente, Maro obijt. Sed dissimi-

li ratione vterque uixit. Maro vetus omnes ingenii sui neruos in Iouis, Martis, Venerisq; laudes contriuit: Maro nouus heroico cothurno veteres deos expulit, vexillum Crucis extulit, CHRISTI gloriam amplia uit; veteri Maroni in paucis minor, in multis par, in plurimis aliquot parasangis superior. hæc ille.

Clarissimorum aliquot Scriptorum de Mantuani ingenio & doctrina, iudicia & testimonia.

Præter quotidianæ experientiæ exemplum, quo publico quorundam Catholicorum Principum edicto, tam publicè, quàm priuatè in scholis legitur, discitur, & enarratur, etiam infinitis doctissimorum uirorum testimoniis, eius eruditio comprobatur. D. Petrus Canisius, è societate IESV, vir cum primis pius et eruditus, in Opere illo quod meritò Marianũ appellauit, licet sæpissime illius quam honorificè mentionem faciat, tamen testimonium illud quod primò sese offert, apponemus:

Quid verò, inquit, si Poetam Christianum, pium & disertum adsciscamus, qui hoc nobis caput absoluat, simulq; suo carmine Mariæ in templo studia & mores exponat? Is Baptista Mantuanus est, in hunc modum non minus verè, quàm eleganter canens. &c. hæc ille. lib. 1. cap. 11. in fine.

D. Cæsar Baronius Soranus, Congregat. Orat. Sacerdos, vir vndecunq; doctissimus, in suis ad

D *Mar-*

Martyrologium Roman. elegantiss. Notationibus ad 20. Iulij, & 13. Decemb. ita meminit: Baptista Mantuanus, inquit, præclarus Poeta, Sanctæ Luciæ agonem heroico Poemate egregiè decantauit, sicut & Sanctarum virginum Appolloniæ, & Margaritæ, &c.

Ioannes Picus Mirand. in Epist: Olim, inquit, ad te non scripsi, Pater optime, sed interim legi quæ scripsisti Diuina scilicet, atque Sanctissima tua Poemata, in quibus ea rerum maiestas, is splendor est eloquentiæ, vt certatim in illis palmam sibi vendicare verba, atque sententiæ videantur. Hoc vnum dixero, delectari me adeò lectione tuorum Carminum, vt ferè quotidie, cùm me vel tedium vel fatigatio cœperit, in illa quasi in hortum delitiarum solitus sim secedere, vnde animo tanta semper oboritur voluptas, vt nihil cupiat magis, quàm iterum fatigari, vt iterum recreetur. &c. hæc Picus anno 1490.

Ioannes Iouianus Pontanus in Epist: Et initæ, inquit, Romæ, memor sum amicitiæ; & ingenij tui excellens vis, momentis penè singulis id efficit, vt doctrinæ, vel summa etiam cum admiratione, meminerim tuæ. An eius obliuiscar, quem Latinæ Musæ non memorabilem modò, verùm maximè etiam admirabilem, & nostris faciunt, & futuris facturæ sunt sæculis? Mitto ad te degustatiunculas ex Historia mea quasdam, quæ aures fortasse non omnino offendent. Tu paucis ex his conijcere poteris reliqua. Est enim in manibus de Poeticis numeris, deq; historia

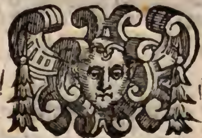
lege Dialogus, De magnanimitate liber: De stellis volumen abunde magnum, item De fortuna, quibus absoluendis, vel expurgandis potius do operam, quorum post iudex ipse futurus es. Hæc Tontan. anno 1499. Philippus Beroaldus in Epist. Perlegi, inquit nuper diuina diuini Baptistę Carmelitæ Poemata, quę euidenter ostendunt parentem rerum naturam in progenerandis Poeticis ingenijs haudquaquam decoxisse, Mantuamq; nobis alterum Maronem ex Palingenesia Pythagorica reddidisse. Equidem Vates omnes priscos adorandos puto, maximeq; Virgilium, cui hic noster proximus, longo quidem interuallo, sed tamen proximus, in quo ingenium copiosum, & mira doctrinę multijugę fœlicitas exuberat, fœcundus prorsus artifex, vtpote qui versuum millia plurima condiderit. Cuius Poemata tersa, erudita, consummata, præseferunt quandam facilitatem fœlicissimam, quæ omnia commendat facilitas Scriptoris, & doctrina religiosior; & Ecclesiasticum dogma intertextum, quibus veluti pigmentis preciosis colorata splendescunt. Meritò itaque viuens ea fruitur gloria, quam post cineres paucissimi consequuntur, eamq; viuus sentit, quæ post fata præstari magis solet, venerationem. Interest posteritati suę, monstraturq; digito prætereuntium, nec solùm habetur in manibus & ediscitur, verùm etiam in Scholis enarratur, & inde saluberrima Tyrunculis dictata Grammatistę præscribunt. Gaudeo ipse mecum, & gestio, quòd talem virum non solùm familiarem nouerim, sed etiam habeam Confessorem.

rem. Hęc Beroaldus.

Cęterum quod ad eius statuam marmoream attinet, ea Mantuę (velit nolit Iouius) piè conspicitur in arcu triumphali è regionę Franciscanorum monasterij, dextrum Virgilio, sinistrum Mantuano, clarissimi Mantuanorum Marchionis quarti Francisci latus claudente, cùm tali Elogio:

ARGVMENTVM VTRIQVE
INGENS, SI SAECLA COIRENT.

Præterea Baptistam nostrum tanta, quanta Latinorum Poëtarum nemo alius typis euulgasse, non solum testatur Doctissimus uir Ptolomæus Spaniolus libro de Licentiis antiquorum Poëtarum, sed & ipse non temerè Ptolomæo astipulor, etenim F. Franciscus Minutius à Rada Carmelita pius, & optimę spei Theologicę facultatis alumnus, accuratè calculi subducta ratione, deprehendit tribus priorib. Tomis (nam quartus prosaicus est) ultra Quinque et quinquaginta Heroicorum Carminum millia contineri.

Quid

peram legitur in exemplaribus Belgicis) sed simpliciter Baptistę Mantuani appellatione vocatum. Huius rei me pij Carmelitę Mantuani monuerunt.

Operum ipsius à Sancta Inquisitione approbatio est talis:

Hi quatuor Tomi operum Baptistę Mantuani, nihil continent Sacrę Catholicę Romanę religioni contrarium, & digni sunt qui imprimantur, vendantur, & legantur; quod attestor

D. Henricus Zebertus à Dunghen
Canonicus Antuerpiensis. S. T. D.

BARTHOLOMAEVS RACCOLI.

BARTHOLOMAEVS RACCOLI, vir humaniss. & vltra quam credi potest benignus & eruditus, totius Carmelitici Ordinis Prior Generalis vigilãtissimus, in diuinis Scripturis optimè exercitatus, omne tempus ferè in scribendo & docendo contriuit. Hic supra modum charus fuisse perhibetur Eugenio Quarto Pont. Max. à quo anno sui Pontificatus quarto, Massiliensis (aut vt alibi legitur Regensis) Episcopus creatus fuit anno Generalatus sui quarto. quo in munere adeò laudabiliter se gessit, vt moriens ingens sui desiderium cunctis reliquerit. Duplex Index ab Ampliss. P. M. Basilio mihi è Roma transmissus, testatur hunc anno 143c. electum fuisse in Generalem, licèt quædam exemplaria impressa reclament, sed hoc in Commentario discutiendum venit.

BARTHOLOMAEVS RAGVSIVS.

BARTHOLOMAEVS RAGVSIVS, Prouinciæ Siciliæ quondam ornamentum & decus inclytum, vir doctissi-

mus, & vario doctrinæ genere exornatus, plurima conscripsit pietatis & eruditionis plena Opuscula, quorum tamen titulos & nomina percipere non potui ab eo qui mihi illius notitiam dedit. Illud tamen non prætereundum, cùm fuisse virum apprimè eruditum & laboris patientissimum, vtpote qui sæpius & per multos annos dictæ Prouinciæ Prouincialis extitit, ac etiam doctissimo cultissimoque viro M. Hieronymo Tostato Hispanicæ nationis singulari ornamento aliquot Prouinciarum Visitatori, Visitationis socium & comitem exhibuit. Obiit autem hic clarissimus vir, verùm suæ pietatis & eruditionis hæredem reliquit R. M. Pompeium Ragusium Carmeliram publicum Papiensis Academiæ quondam Professorem eximium, quem adhuc superstitē & credo & spero.

BARTHOLOMEAVS SPIRITVS.

BARTHOLOMAEVS SPIRITVS, natione Burgundus, Conuentus Semorensis, quondam totius Galliæ Vicarius Generallis, vir profectò singulari & exquisita eruditione præditus, in concionando ardentissimus, totiusque juxta nomen suum spiritualis. Aliquot Gallicanæ regionis fratres hac iter facientes huius doctiss. viri nobis notitiam, dederunt, asserentes eundem esse virum optimum & doctiss. multaque piè & eruditè scribere solitum, suo tempore in publicū proferenda. Subdubito an adhuc viuat, certè cum adhuc vixisse anno 1588. ex eorum relatu didici. Et, nisi me mea fallit opinio, is est qui eruditissimum quoddam Epigrama conscripsit, quod in opere cui titulus [Milleloquium Augustini,] typis excusum legitur. Nepotem habet pari scientia præditum, & similiter etiam Doctoratus laurea in alma Parisiorum Academia redimitum; Is est M. Natalis Spiritus, Prouinciæ Narbonæ insigne decus & gloria, cui (licet ignoto) precor annos Nestoreos.

BASILIVS ANGVSSOLA.

BASILIVS ANGVSSOLA, Cremonenſis, almi Romani Collegij ſacrę Theologiæ Profeſſor egregius, decus Patriæ, & inſigne Relligionis noſtræ ornamentũ, Vir in diuinis & humanis literis fęliciſsimè verſatus, Deo deuotus, & cõuerſatione venerabilis, præter doctiſsimas quaſdam in rebus Theologicis, & Philoſophicis Lectiones (quarum magnam partem, tanquam theſaurum mihi, & meis ſeruo) etiam diuerſis temporibus aptiſsimos Sermones, Collationes, Tracta-

tus conſcripſit, quorum omnium titulos & nomina recenſebimus, cùm Viro negotijs publicis occupatiſsimo, plus otij ſua recognoſcendi & expoliendi obtigerit. Viuit vſque hodie Romæ, iampridem primus, & indiuiduus (tanquam fidus Achates) Carmelitanæ Viſitationis Socius, ac tandem almæ Prouinciæ Romanæ Prouincialis longè digniſsimus. Tanta profectò huius Viri in me ſunt, & ſemper fuerunt merita, vt cùm impar ſim paria cum ipſo facere, in aliquod tamen gratitudinis ſymbolum, præſentem Lucubratiunculam Amplitudini eius nominis dedicare viſum fuit. Porrò de animi eius, ingenijque pręſtantia quid dicam non habeo, niſi

Quòd ſi fortè aliquis ſeſe præconia laudum
Digna viri meritis ſoluere poſſe putet,
Erret, & in medijs verſetur luce tenebris,
Cùm ſuperet Vatum Barbyta, Plectra, Lyras.
Barbyta, Plectra, Lyras Phœbi deſiderat, & quæ
Carmina Pieridum concinit vſque Chorus.
Floreat & viuat, Virtus etenim ſua Vatum
Ingenio maior, maius & ingenium.

Nobiliſsimę clariſsimæq; Anguſſolanæ familię Inſignium declarationem, ſuperioribus annis dedimus, eamque non minus proprio zelo, quàm amicorum inſtinctu, hoc loco repetere voluimus, quæ eſt huiuſmodi:

Siste

Siste Viator iter: Veterisq; hæc aspice vera
Signa. Vides nitidam vt transcendant vertice Lunam
Pyramides? sic fama Viri super æthera nota est,
Egregium ingenium, egregio quia corpore clausum est:
Vana superstitio, Phariumq; insania regum
Ista fuit coctlo latere vsque ad nubila ferre
Pyramides, viuo & magnas de Marmore moles,
Queis sibi apud vanum vulgus, quoque nomina vana
Construerent; tantum valuit sitis improba famæ.
Ast alia quæsita via fuit, atque reperta
Gloria, Fama, Decus, nullum quæ conterat æuum.
Gloria, Fama, Decus, gaudent sudore, labore; hinc
Gloria, Fama, Decus, charum comitantur alumnum.
Vndiq; nec diris sunt hæc monumenta ruinis
Subdita; at æternum gignunt post Fata triumphum.

BENEDICTVS XII.

BENEDICTVS DVODECIMVS, Tholoſanus, Iacobus Furnius Caturcenſis anteá vocatus, Ioannis vigeſimi ſecundi ex ſorore nepos, ex ſummo Carmelitanæ religionis Theologo (quemadmodum ex Tholoſanæ Vniuerſitatis Theologorum cathalogo deprehenditur) Ciſterſienſium Monachorum ſub Regula Diui Benedicti militantium Abbas, ac tandem Sanctæ Priſcæ Cardinalis, in defuncti Ioannis XXII. locum, Pontifex Max. communi Patrũ ſuffragio conſtituitur anno Domini MCCCXXXV. Fuit autem vir omni virtute & eruditione præditus, tantæque præterea animi conſtantiæ, vt dimoueri à recto vel vi, vel precario, vel pollicitationibus nunquam potuerit. Bonos enim diligebat, & viciſsim malos & ſceleratos apertè odio habebat. Cùm Bizuntij agerẽ, audiui adhuc extare in Gallicanis Bibliothecis quędam inſignia & erudita volumina ſua manu ante Pontificatum conſcripta, quorum tamen titulos expiſcari non potui.

tui. Illud tamen pro comperto habeo, illi grauissimas quasdam sententias fuisse admodum familiares, non minus ore ab eo pro re & tempore prolatas, quàm calamo exaratas, quarũ aliquot refert eruditissimus vir Hermanus Schedelius Germanus in sua Chronica Temporum mundi, quæ apud nos reperitur Nurenbergæ elegantissimis typis & iconibus impressa. Sententiæ autem sunt hæ:

Talis esto filius, quales gnatos habere cupis. Malus mortem, bonus autem magis vitium formidat. Quæ scis legendo, serua; quæ nescis legendo disce. AEquè turpe est carere amicis, & eos sępe mutare. & aliæ.

Moritur tandem Pontificatus sui anno 7. mense 3. die 17. in cuius optimi & doctissimi Pontificis morte (vt Bartholomæus Platina testatur) omnes ferè collachrimarunt. idque in pompa funeris qui aderant fletibus & gemitibus præ se tulere. Reliqua huius optimi viri acta referre, non est præsentis instituti; illud tantum addã ad pontificiæ dignitatis culmen euectum, semel tantùm sui Pontificatus tempore sex presbyteros Cardinales creasse, viros egregios, quorum nemo sanguine aut affinitate illi iunctus erat, sed vndequaque ad tantam dignitatem pro suis quisque meritis vocatus. Basilicę quoque Diui Petri tectum suo ære & iussu restitutum fuisse, testatur Epigramma ad eius statuam ibidem collocatum. Epitaphium eius sepulchro ascriptum est tale:

HIC IACET BENEDICTVS QVEM
CARMELVS PROTVLIT, CASSINVS
ALVIT, VATICANVS CORONAVIT.

ANNOTATIO.

Dubitari à plerisq; solet, num hic Benedictinis potiùs, quàm Carmelitis adnumerandus sit. Quemadmodum enim eundem Trithemius suis adnumerat, ita nec Carmelitam fuisse negat. Miror tamen nonnullis mirum, atque adeò (si dijs placet) absurdum videri, ex Carmelita, Benedictinę aut Bernardinę familię

milię Abbatem fieri. quum potius mirandum ſit, nonnullos ex piſcatoribus & ouium paſtoribus ad Pontificię dignitatis culmen euaſiſſe. Cæterum ex Carmelitis, Benedictini Ordinis Abbates creatos fuiſſe, ut ſepe audiui & legi, ita ante aliquot annos hiſce oculis vidi. Reuerendiſsimus enim D. Martinus Cuperus Mechlinienſis, ex Carmelitarum inferioris Alemanię priore Prouinciali, Diui Criſpini celeberrimi Benedictinorum monaſterij inter Valencenas & Montes Hannonię Abbas, ex Abbate Epiſcopus Calcedonenſis creatus fuit. Antiquiſsimę quoque picturę (quarum una extat Bruxellę, & alia Veronę) à ducentis & eo amplius annis, alięq; ſculpturę ęneę diuerſis in locis, prę ſertim Pariſiis, Venetijs, ac tandem Romę excuſę, idem teſtantur; vbi non ſolùm hic Benedictus, verùm & B. Dionyſius Papa (de quo infrà) tanquam Carmelitanę vincę fructus & palmites cernuntur. Quod autem ad Benedicti noſtri Epitaphium attinet; illud excerpſit Claudius de la Ville natione Gallus, medicinę Doctor celeberrimus, libro Heroicorum Epithaphiorum ſecundo, Epith. 4. Quod verò ibi dicat, Vaticanus coronauit, *non ſic intelligendum venit, vt quis credat eum Romę in Vaticano, Pontificio diademate inſignitum fuiſſe, ſed quòd Pontificalis dignitas à Diuo Petro, qui primus in Vaticano Pontificatũ geſſit, defluxerit. Benedictus enim, non in Italia, ſed in Gallia, cum aliquot prędeceſſoribus, & ſucceſsoribus Pontificatum geſſit. Cur autem hic Pontifex omnium primus (ni fallor) motu*

pro-

proprio cauerit; ne quis Carmelitarum sese ad Benedictinorum Ordinem conferret, absque expressa summi Pontificis licentia, alibi, loco magis oportuno, à nobis cribrabitur.

BERNARDINVS LANDVCCIVS.

BERNARDINVS LANDVCCIVS, Senensis, totius Ordinis nostri Generalis, Theologus insignis, & Philosophus

phus egregius, vtpote qui in vtroque genere ſcientiæ clarus effulſit, Complura cõſcripſiſſe pro certo habeo, pauca tamen ex multis impreſsioni data vidimus, nimirum De ſenſu compoſito, libellum magnitudine quidem exiguum, eruditione tamen grandem & eximium. Reliqua quæ ſcripſit ſcire non potui. Annus verò quo ad Generalatus culmen euectus fuit, erat 1517. tempore Leonis X. Senis habitis comitiis Generalibus, officio cedente, morteque ſublato Reuerendiſs. P. M. Bapt. Mantuano. Cęterum poſtquam Bernardinus hic annis quinque, & menſibus ſex Generalatus officium laudabiliter ſatis & dignè adminiſtraſſet, magno Carmelitici gregis luctu, bonus Paſtor Romæ moritur, & in Conuentu Sanctæ Mariæ Tranſpontinæ veteris ſepelitur, die 28. Martij anno M. D. XXVII. vt annotatum legitur in Necrologio Carm. Florent. Huic viro in Commentario noſtro Carmelitico, tale Epithaphium collocauimus:

Gloria qui quondam fuerat non parua virentis
Carmeli, exiguo clauditur hoc tumulo.

BERNARDVS OLENSIS.

BERNARDVS OLENSIS, Conuentus Minoricenſis, Prouincię Cataloniæ in Hiſpania, ſacri Carmelitani gregis Generalis & cuſtos ſolertiſsimus, & in diuinis Scripturis egregiè doctus, nullum abſque lectione & ſcriptione ſacrorum librorum tempus abire permiſit. Ea verò quæ ſcripſit me latent; Dolendum profectò huius Generalatus tempore ingens in Eccleſia Dei ſchiſma incidiſſe, quod & ipſum caput & reliqua mẽbra nõ mediocriter turbauit, & ob id (vt facilè credi poteſt) ea quæ magno ſudore & indefatigabili ſtudio vir ille conſcripſerat, aut interierunt, aut quorundam incuria adhuc in tenebris deliteſcunt. Porrò quod ad Schiſmatis negotium attinet, illud latè pertractant Scriptores illius ætatis; quin & nos ſuo loco nonnulla diximus. Mortuo enim Grego

rio

rio vndecimo (qui clanculum è Gallia profugiens Romam reuersus est) maxima dissentio orta est de electione Pontificis, cùm hi Gallicæ nationis, alij Italicæ aliquem in Pontificem creari vi & prece vellent. Tandem Bartholomæum Barensem Archiepiscopum, patria Neapolitanum (aut vt alibi legitur Pisanum) extra collegium Cardinalium Pontificem crearunt quamuis absentem, Vrbanumque sextum appellarunt. Ceterum Gallici Cardinales (qui numero erant 18. & Italici duntaxat 4.) causati hominem vi creatum, & vi coronatum, Fundis Gebennensem Cardinalem, antea in Italia Legatum, Pontificem deligunt, vocantque Clementem septimum. Hinc magna discordia in Ecclesia Dei orta est, cùm pars Christianorum Regum & Principum Vrbano, pars Clementi faueret. Italia enim, Germania & Pannonia Vrbano, cęterum Gallia, Hispania, Cathalonia, Britannia, Clementi adhæsit: Sicque factum est, vt cùm hic Bernardus noster magis declinare videretur in partes Clementis, ab Vrbano priuatus sit regimine illarum prouinciarum quæ sibi adhærebant, subrogato eidem Michaele de Bononia. Gessit tamen perpetuò vigilem curam Bernardus Prouinciarum Galliæ, Hispaniæ, Britanniæ & aliarum. Verùm post aliquot annos officio cedens, mortem obiit, annus tamen & locus obitus illius me latent.

BERTHOLDVS A MALEFAIDA.

BERTHOLDVS A MALEFAIDA, primus Occidentalium Generalis, nobilis Solomonis (non Solonis, vt corruptè alibi legitur) Regis Hungariæ prosapia oriundus, à teneris vnguiculis CHRISTI cultui dedicatus & deditus, primos florentis ætatis annos bellis & armis exercuit, fuitque in illa sacra expeditione pro recuperanda Terra Sancta, quam fœlici auspicio perfecit Godefridus de Buillon Lotharingiæ Dux inclytus, primusque Hierosolymorum Rex. Vouerat autem hic noster Bertholdus, si eum quem desiderabat habuisset res

F exitum,

exitum, sese perpetuò cùm sanctis Patribus qui in Carmelo propheticam vitam ducebant, prophetice victurum. Voti igitur compos effectus, quæ Antiochię vouerat, reddidit, Carmelicolisq; non solùm iunctus, verùm & ijsdem ab Aymerico Antiocheno Patriarcha (cui & sanguine iunctus fuisse creditur) pro eo tempore Legato à latere Romani Pontif. in Terra Sancta, in Archiphilacem (sic enim Primates quos modo Generales dicimus, vocabantur) datus fuit: quo in munere constitutus, omne tempus ab externis occupationibus vacuum, in euoluendis sacrorum voluminum libris impendit, multáque tàm verbo quàm exemplo docuit, suisque scriptis & vocibus optimum viuendi modum reliquit. Cumq; suis prę fuisset annis plus minus XXV. (non XLV. vt malè legitur alibi) terris relictis, ad cęlum migrauit, anno MCXLVI. (non MCLXVI.) quarto Kalendas Aprilis, anno secundo Pontificatus Eugenij tertij Pont. Max.

ANNOTATIO.

In eorum, quæ diximus, confirmationem, non abs re fuerit ascribere verba doctissimi atque pientissimi Historiographi, Carthusiani Ordinis Scriptoris, qui in suo Fasciculo temporum, nostri Bertholdi sic meminit. Sanctus, inquit, Bertholdus, Carmeli montis Heremicolis ab Aymerico Antiocheno Patriarcha in Priorem assignatus; fama celebriori multis innotescit. Hic inter cętera præclara suæ sanctitatis indicia, animas quamplurium Fratrum, quos Saracenorum absumpsit gladius, cum corona martyrij ab Angelis in cœlum deferri vidit. Hæc ille. Quoniam verò superius diximus, Bertholdum hunc primum Generalem Carmelitarum fuisse, occurrendum censeo quorundam Carmelita-

meli tanæ Religionis antiquitatis æmulis, qui tanquam veterum historiarum ignari, non verentur Carmelitarum initium ad hæc tempora reducere, sicq; Carmelitas de sua antiquitate meritò, & piè gloriantes, vanitatis arguere, qui genus suum & originem ad Heliam & Heliseum referunt. Qui eius sunt opinionis, nescio satiusne esset tanquam historiarum ignaros, negligere, an verò tanquam veritatem impugnantes, rationibus & veterũ scriptis confutare. Legat, qui velit, tum veterum, tum neotericorum historias, et luce meridiana clarius inueniet, Carmelitas non suæ Religionis initiũ tunc habuisse, sed ad Occidentalium Monachorum (quorum D. Benedictus Abbas & Institutor fuit) normam & modum viuere coactos fuisse. vtpote (vt eleganter Venetorum Historiographus Mar. Ant. Sabellicus lib. 5. & Virgilius Pol. Vrbinas lib. 3. cap. 7. referunt) qui antea sparsim montem Carmelum inhabitabant: factum vt deinceps more Latinorum Monachorum collegialiter simulq; degerent, relictoq; Græco; Syriacoue supremæ inter eos dignitatis nomine, in posterum Carmelitarum Primas, Latino vocabulo, Latina Ecclesia sic disponente Prior Generalis *appellaretur: & prorsus mirabili modo accidit, vt Occidentalibus Monachis, Orientale, & Orientalibus (quales Carmelitę) Occidentale nomen obtigerit. Benedictinę enim Religionis (quę in Occidente ortum habet) Primates, vocantur Abbates, quod prorsus Gręcum, seu Orientale vocabulum est. Sed de his hactenus.*

tuanus, lib. 9. Fastorum, ad diem 8. mensis Septembris, hisce verbis:

Namq; ea gens simul ac sanctæ confinia Terræ
Exiuit, Cyprios primùm se extendit in agros.
Sic nostri Annales perhibent, sic multa senili
Iam carie corrosa docent nostratia templa,
Quæ superãt, et adhuc illis celebrãtur ab oris. &c.

BLASIVS ANDERNARII.

Blasius Andernarii Gallus, vir in Scripturis sanctis studiosus & eruditus, & sęcularium literarum non ignarus, scripsit nonnulla præclara volumina, quibus acrimoniam ingenij sui etiã posteris notificauit, è quibus extat opus celebre super Sententias lib. 4. Quæstiones quoque, & Collationes variæ in scholis disputatę lib. 1. Cętera verò quæ composuit, ad notitiam nostram minimè venerunt. Trith.

S. BROCARDVS Hierosolymitanus.

Brocardvs Hierosolymitanvs, vir insignis, ac vitæ sanctimonia conspicuus, vario doctrinæ genere excultus, plurimum in conseruando gregem sibi commissum verbo & scriptis laborauit, nihilque prætermisit quod ad bonam conuersationem ac fidelium ædificationem pertineret. Et quoniam videbat diuina prouidentia Carmelitas hincinde per Asiam, Africam & Europam dispersos, multos ipse hortationibus pijs ad Propheticæ vitæ continuationem sedulò monuit. quoque Romano Pontifici, ac cæteris Europæ Prælatis Propheticus ille cetus gratior foret, petijt ab Alberto Patriarcha Hierosolymitano, vt pro iure suo ordinario, Carmelitis, more Europæ Monachorum viuere cupientibus, Regulam, ac quandam viuendi normam tradere dignaretur. Albertus, pijs pij viri votis obtemperare cupiẽs, Carmelitis (qui in lege veteri secundum Mosis pręscripta, atque hactenus in

nouo Testamento secundum Euangelica dogmata vixerant) ad instar Monachorum Occidentalium Regulam, vitæque dirigendæ methodum tradidit, quàm in hunc vsque diem quilibet eorum (loci & temporis tamen habita ratione) obseruare nititur, paucis admodum Romanorum Pontificum authoritate immutatis & mitigatis. Cæterum Brocardus, mortui suscitatione, alijsque miraculis coruscus, depositâ carnis sarcina, ad verum Carmeli montem, qui CHRISTVS est migrauit, secunda die Septembris, anno 1197. circa initium Pontificatus Innocentij tertij.

ANNOTATIO.

Ea quæ in præfati viri Elogio dicta sunt de Regula Carmelitis tradita, confirmantur omnium penè Scriptorum authoritate, nos tamen Historicorum turba omissa, vnius duntaxat Scriptoris Carthusiani testimonio contenti erimus, cuius verba sunt hæc: Albertus, inquit, Hierosolymitanus Patriarcha, Fratrum Heremitarum Sanctę Dei Matris in Carmelo Monasterium in melius erigit, sanctóq; loci illius tunc Priori Brocardo, mortui suscitatione, quampluribusq; miraculis corusco, & suis Confratribus Regulam iure suo ordinario tradidit, quam post Lateranense Concilium, Honorius Papa tertius, ac demum successor eius Gregorius nonus tutissimè confirmauerunt. hæc ille, citatq; secum authorem alium Vincentium in Speculo. Porrò Regulæ Carmelitis traditæ initium est tale: Albertus Dei gratia Hierosolymitanę Ecclesię vocatus Patriarcha, dilectis in Christo filijs Brocardo, & cæteris Heremitis qui sub eius obedientia.

dientia iuxta fontem Eliæ in Monte Carmeli morantur, salutem in Domino, & Sancti Spiritus benedictionem. Multifariè, multisq; modis; &c. Data fuit Aconi Idibus Ianuarij, 1171. annis plus minus quadraginta quinque ante Dominicanæ et Franciscanæ Religionis approbationem, quæ incidit post Concilium Lateranen. nimirum circa annum Domini 1216. ad quæ facit graue illud, atque adeò Sacrosanctum testimonium quod de Carmelitis & Augustinianis lib. sexto Decretalium, Can. 13. De Religiosis domibus extat hisce verbis: Heremitarum autem sancti Augustini, & Carmelitarum Ordines, qui dictum, hoc est Lateranense, Concilium præcesserunt, in solido statu volumus permanere. hęc ibi.

Quibus verbis (inquit Bapt. Mant. in Apologia pro Carmelitis) & nostra antiquitas, & approbatio ipsa satis constat. Sed sunt nonnulli, qui Solito, non Solido, *legendum putent. Verùm glossema id parui putamus, cùm habeamus firmiorem Apostolicum sermonem, cui magis inhærere nos oportet. Nam Ioannes XXII. in solemni Priuilegio nobis concesso, locum illum Decretalis exponit, dicens hoc pacto:* Sacer Ordo vester in agro Domini diuina dispositione plantatus, & titulo Beatissimæ Dei genitricis Mariæ specialiter insignitus, quem in statu solido, stabili & firmo volumus permanere, *&c. Ecce quàm sapienter iste summus Ecclesię pater duobus adiectis nominibus, idest,* Stabili *&* Firmo, *fecit clarum, quod similitudo dictionum obscurarat. hęc ille.*

CHRI-

fici Sixto quarto ex Seraphico Franciscanæ professionis Ordine, non solum notus & familiaris, verùm & vehementer gratus & acceptus, vtpote qui eius gratia, Carmelitis ingentia ex Apostolica benignitate concessit, vt videre licet in diuersis priuilegiorum Diplomatis tàm typis euulgatis, quàm in Pontificum & Ordinis nostri archiuis reseruatis. Tandem conscriptis dum per otium licuit, elegantissimis libris, Romæ in Conuentu sancti Martini in montibus, ad montem qui Christus est Christophorus commigrauit die 16. Maij, anno 1481. relicto post se Vicario Generali M. Gulielmo Crich Prouinciæ Turoniæ, qui tamen eodem anno eiusdem cuius Vicesgerebat, semitas ingressus est. Incidit autem electio Christophori in Generalem in annum 1472. in Conuentu Astensi, prouinciæ Lombardiæ.

CHRISTOPHORVS *Siluestranus.*

CHRISTOPHORVS SYLVESTRANVS Brenzonus Veronensis, Sacræ Theologiæ Professor eximius, sacrarum concionum declamator facundissimus, superioribus annis insigne opus typis edidit super tertium lib. Sentent. illudque Sixto quinto Romanorum Pontifici dedicauit; fertur & alia complura eruditè scripsisse; nimirum super primum Senten. Sermones denique varios, & Lectiones super Epistolas S. Pauli; Viuit adhuc in Italia.

CYRILLVS ALEXANDRINVS.

CYRILLVS Ordinis Carmelitici monachus, postea Episcopus Alexandrinus, natione Græcus, ex Constantinopoli oriundus, Vir Sanctus atq; doctissimus, Philosophus clarus, & Rhetor insuperabilis, infinitis miraculis coruscauit, & Prophetiæ spiritu illustratus fuit. Hic tempore Theodosij Imperatoris & Cœlestini Papæ primi contra Nestorium

Dialogorum cum Hermia de Trinitate lib. 7. cum appendice argumentorum, quòd Spiritus Sanctus est Deus.
Quòd consubstantialis & coeternus sit Deo, & Patri Filius. lib. 1.
Quòd coeternus Deo Patri, & ex ipso secundum naturam genitus, sit Filius. lib. 2.
Quòd Deus verus sit Filius, sicut & Pater. lib. 3.
Quòd non creatura, neque factura sit filius. lib. 4.
Quòd Deitatis proprietates, ac gloria naturaliter in filio sint, sicut & in Patre. lib. 5.
Quòd humanitates proprietatis, & quæ non valde diuinè dicta de Filio conueniant magis dispensationi cum carne, & non naturæ Verbi, secũdum quod intelligitur, & est Deus. lib. 6.
De Spiritu Sancto, quòd & Deus, & ex Deo sit, secundum naturam. lib. 7.
De Adoratione, & cultu in spiritu & veritate. lib. 1.
✱ Contra Iulianum Apostatam pro Religione Christiana. lib. 10.
De recta fide in Christum, ad Theodosiũ, & ad Reginas. lib. 3.
Hæc omnia apud Græcos vidimus, & partim legimus, sed nusquam apud Latinos. Claruit sub Theodosio Imperatore magno, & Cœlestino Papa primo, Anno Domini quadringentesimo trigesimo. Trith.

ANNOTATIO.

Quicquid ad celeberrimi Scriptoris vitam attinet, de verbo ad verbum ex Trithemio desumptum est. Indicem uerò Operum descripsimus ex nobilissimo illo Diui nostri Cyrilli Operum uolumine, quod elegantissimis caracteribus anno 1573. è Parisiorum Lutetia Orbi exhibuit honestus ciuis Michael Sonnius Typographus solertissimus. Opera verò ea quæ in

*presenti indice notata seu signata uides hoc signo * sunt ea quę Trithemius dicit se uidisse & legisse apud Grecos sed nusquam apud Latinos. nam ad sua usque tempora Grecis potius quam Latinis autor ille notus & familiaris erat, sed postmodum Gentiani Heruceti, Iudoci Clichtouei, & aliorum Catholicorum insignium virorum opera, & diligentia presatus autor Latinus fieri cœpit. Meminit huius Cyrilli idem Trithemius in opere maiori de Scriptoribus Ecclesiasticis.*

CYRILLVS PRESBYTER.

CYRILLVS alius, presbyter montis Carmeli, tertius in ordine Prior Generalis, vir doctus & deuotus, ac spiritu prophetię illustratus, scripsit nonnulla ingenij sui opuscula de quibus feruntur.

Epistolæ ad diuersos plures.

Quædam Reuelationes ad Abbatem Iochim. Angelica quoque tabula, quam de manibus Angeli dicitur recepisse. Alia nonnulla scripsisse dicitur, quæ ad notitiam meam non venerunt. Claruit temporibus Henrici Imperatoris sexti, & Innocentij Papę tertij, anno Domini millesimo ducentesimo. Errant qui hos duos Cyrillos vnum esse putant, cùm nec tempus in eos consentiat, nec ordo gestorum. Primum enim sub Theodosio in Ephesino Concilio claruisse certum est, & istum sub Henrico sexto, vt diximus, Hæc Trith.

ANNOTATIO.

Complures eruditi & pij Historiarum scriptores huius nostri Cyrilli tanquam viri sanctissimi in suis lucubrationibus mentionem honorificam faciunt, prescr-

tim Anton. Sabell. lib. 5. Iacobus Philippi Ord. Erem. S. August. & Hermanus Schedelius Germanus hunc in modum: Sanctus Cyrillus Grecus melliflui Carmeli Prior doctorq; tum vite sanctitate, tum prophetię spiritu conspicuus multa posteris seculis pro futura conscripsit, & copiosis miraculis Deo procurat gloriam mundoq; stuporem. Hęc ille. Cęterum quod ad abbatem Ioachimum attinet cuius Tritemius meminit, obseruandum est eum fuisse virum apprimè eruditum Vrbano 3. Pont. & Guilielmo regi suisq; Calabris omnibus gratissimum. Spiritu prophetię repletus futura quasi pręsentia enunciabat. In sacris literis Commentaria edidit, presertim super Apocalypsim vbi multa potissimum de Ordinibus Mendicantium (qui sunt Carmelitę, Franciscani, Augustiniani, & Dominicani) prędixit. Omnia tamen quę scripsit iudicio Romani Pont. submisit. Huic igitur Abbati Cyrillus noster Angelicum Oraculum, cuius initium est: Tempore annorum Christi, &c. tanquam ad virum eruditum transmisit. Clarruit autem sub Philippo, & Othone Imperatorib. anno 1200. Eius autem festiuitas à Carmelitis (sede Apostolica sic iubente) celebratur sexta die mensis Martij. De duobus Cyrillis fusè disseruimus in Commentario nostro Carmelitico. Vitam huius & alterius elegantissimis atque doctiss. versibus decantauit Reuerendissimus Generalis Carmelitarum Baptista Mantuanus. lib. 3. Fastorum.

DE

DESIDERIVS BVFFET.

DESIDERIVS BVFFET, Diuionensis in Burgundia, Vicarius Generalis Galliæ, inclitę Parisiensis Academiæ Doctor celeberrimus, vir ad pręclara quæque virtutis opera genitus, in concionibus habendis supra modum excellens & vehemens, in disputationis certamine nulli secundus, eloquio clarus, & conuersatione venerabilis, die noctuque libris affixus, multa egregia & omni laude dignissima volumina conscribens, cunctis Verbi Dei præconibus & studiosis indefatigabili studio laborat. fama est eundem adhuc superesse, ac septuagenario maiorem, nullum laborem detrectare aut recusare, sed talentum à Deo sibi creditum pia vsura amplificatum reddere.

DIDACVS DE LEON.

DIDACVS DE LEON, Hispanus, Episcopus Columbriensis, vir insigniter eruditus, & vario scientiarum genere egregiè ornatus, in concionibus habendis ad populum excellentis ingenij & facundiæ, conuersatione amabilis & affabilis, plurimas in sacris literis Lucubrationes edidisse fertur, quarum tamen titulos & nomina cùm ignorem, sufficiat hoc loco nomen suum ab obliuionis iniuria à nobis vindicatum esse, donec quis me certiorem faciat. Quòd verò eximiæ eruditionis extiterit, argumento esse potest, quòd cũ Pius IIII. Pontifex Max. dignum existimauerit, qui in Concilio Tridentino cum aliis Episcopis & ipse sententiam suam diceret, multasque, vt audio, coram sacrosancto Senatu orationes, & Disputationes haberet. Dubius sum an adhuc viuus inter viuos degat. Extat nomen illius in actis dicti Concilij Trid.

DIONISIVS GASTELIER.

DIONISIVS GASTELIER, Meldunensis, in alma facultate Parisina Doctor celeberrimus, natione Gallus, quatuor

tuor linguarum, nimirum Latinę, Gręcę, Hebraicæ ac Chaldaicę peritissimus, Concionator egregius, eloquio facundus & vario scientiarum genere ornatus, quotidie in legendo, scribendo versatur, multosque eruditionis & pietatis libros componit, quos suo tempore in legentium vsum & vtilitatem Orbi exhibebit, nam adhuc non minus sibi quam suis viuit in Gallia.

DIONISIVS PAPA.

DIONISIVS PAPA, cuius originem, vt inquit Platina, Damasus inuenire non potuit, ex patre monacho Syriæ (vt scribit Isidorus cognomento Iunior, cuius opus in membranis descriptum extat in Bibliotheca Nouellana Floren. ad leuam

mus sui nominis, cùm nullus adhuc post ipsum tali nomine appellatus sit. Legatur eruditissimus vir D. Ioannes Molanus, Louaniensium Theologorum huius ętatis insigne ornamentum, in Annotationibus ad Martyrologium Vsuardi; extat hoc opus egregium in praclara Bibliotheca Marciana Florentię, ad leuam ingredientis, vbi non solùm ad 17. Iunij, Eliam Thesbithen Domini Prophetam, & Carmelitanæ Religionis Patriarcham (sic enim legitur ibi) sed & præfatos Bertholdum, Cyrillum, Brocardum & alios nonnullos sacri Ordinis nostri alumnos sanctimos fuisse, testatum relinqit.

DIONISIVS PERONET.

DIONISIVS PERONET, Meldunensis, Parisiensis Doctor egregius, Theologus insuperabilis, Philosophus clarissimus, & Orator facundissimus, metro exercitatus & prosa, in docendo clarus, in disputando acutus, colloquio comis & placidus, in studiis assiduus; Multa in dies cudit eruditissima volumina, non solùm suæ Galliæ, verùm & exteris profutura nationibus, inter q non postremas obtinet insigne quoddam Quadragesimale typis euulgatam, opus varium, politum, nec vnquam satis laudandum. Cætera quæ scribit aut hactenus scripsit ignoro; gratissimum tamen foret cognoscere: Adhuc enim dum hæc scribimus, viuens inter viuentes vitam agere creditur.

EADMVNDVS MATTEROT.

ADMVNDVS MATTEROT, Burgundus, Theologus Parisiensis insignis, virtute & eruditione clarus, eloquio disertus, conuersatione per quam humanus, quondam Prouinciç Narbonç Prouincialis; omne tẽpus in piè exhortando verbo & opere consumit; In concionibus habendis acer & vehemens, in diuinorum voluminum lectione assiduus. Porrò qui hominem nouerunt, pro certo asserunt illum eximiæ pietatis & eruditionis Tractatus conscripsisse, quorum vtinam aliquando participes fieri possemus. Viuit adhuc Prior in Conuentu Cabilonensi, prouinciæ Narbonæ, ac varia in dies conscribit.

EBERHARDVS Billicus.

EBERHARDVS BILLICVS, Coloniensis, sacræ Theologiæ Doctor insignis Prouinciæ nostræ Germaniæ inferioris Prior Prouincialis, ac tandem dictæ sedis Præsulis in Spiritualibus designatus Episcopus Suffraganeus (prius enim vita excessit quàm solemnia coronationis implerentur) vir suo sæculo celeberrimus, omnem ętatem ferè in legendo & scribendo triuit. Inter plurima verò quæ vir ille doctissimus sæculo futuro profutura scripsit, egregium opus videre contigit cui titulus est huiusmodi: Iudicij Vniuersitatis & Cleri Coloniensis aduersus calumnias Philippi Melancthonis, Martini Buceri, Oddendorpij, & eorum asseclarum, Defensio, cum diligenti explicatione materiarum. Extat liber hic excusus variis in locis præsertim Coloniæ, ac tandem Parisiis anno Domini 1545. Plura alia scripsit partim typis excusa partim scripta quę etiamnum Coloniæ asseruantur. Annus obitus illius (nisi me fallit memoria) fuit 1562. aut circa. sepultus iacet Coloniæ in suo Conuentu ante summum altare, insigni tectus sarcophago, & in vna parte Chori non minus docto quàm artificioso Epitaphio decoratus.

ANNOTATIO.

Meminerunt huius viri doctissimi, moderni Scriptores ferè omnes qui Acta Concilij Tridentini (cui et ipse interfuit, ac cominus verbis, cum ipso Luthero pseudo Eremitano, & Martino Bucero pseudo Dominicano ac alijs perfidissimis Ecclesiæ hostibus manus conseruit) conscripsere. presertim R. P. Laurentius Surius Cartusianus, Cochleus canonicus; quin et inter egregios Theologos hic noster Billicus numeratur in gestis Concilij Tridentini. Eius verò Vitam & alia complura Opera ab eodē elaborata recenset doctissimus D. Cornelius Callidius Goudanus in libro de Scriptorib. Illustr. Germa. ab anno 1500. vsque ad suâ tempora. quoniam autem hic libellus impresentiarum mihi non est ad manum, super sedendum censeo.

ELIAS CARNIVALIVS.

ELIAS CARNIVALIVS Conuentus Cremonensis singularis splendor & gloria, totiusque Carmelitanæ Religionis egregium decus, Sacræ Theologiæ Professor eximius, ac Sacrosanctæ Prouinciæ Syriæ (quam meritò Terram Sanctam, in qua Carmelus est, vocamus) Prior Prouincialis dignissimus: vir in temporalibus ac spiritualibus industrius ac ingeniosus. Est impræsentiarum Reuerendissimo Carmelitanę Religionis Primati sacræ Visitationis Socius, & à secretis; quorum è Sicilię, reliquisque maritimarum regionum Prouincijs aduentus & reditus auidissimè expectatur.

FRANCISCVS MARTINI.

FRANCISCVS MARTINI, natione Catalanus, Conuentus Barchinonensis, vir in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, in declamandis Sermonibus ad populum excellentis ingenii fuit. Scripsisse autem nonnulla opuscula dicitur, in quibus profunda scientia eius demonstratur, è quibus extant subiecta:

De Conceptione Beatæ MARIAE semper Virginis, lib. 1.
Compendium in honorem Ordinis sui, lib. 7. & quædam alia. Claruit in Conuentu prædicto anno Dom. 1390. Trith.

ANNOTATIO.

Huius viri tanquam de Religione Christiana optimè meriti, inter alios meminerunt R. P. Iacobus Philippi Ord. Herem. S. August. & Marcus Anton. Sabell. lib. 5. & Cartusianus in fascic. Tempo. Franciscus Martini, inquit, Theologorum ornamentum, singularisq; sui temporis lucerna, in honorem preglorioſæ sui Carmelitici Ordinis Patronæ librum de sancta Conceptione immaculatæ DEI genitricis MARIAE conscribit, cunctis Virginis Zelatoribus gratissimum, &c.

FRANCISCVS DE Zambertis.

FRANCISCVS DE ZAMBERTIS Venetus, Sacræ Theologiæ doctor egregius & Concionator insignis, & musicus celebris, plurimum (vt intelligo) variis in scientiis ingenium suum exercuit, quantumque in iis versatus fuerit, manifestum

stum euasit dum publicè, tum Papiæ, tum Patauij summa omnium admiratione legeret. Fertur inter multa eruditionis suæ monumenta super omnes libros Sentent. & Metaph. Commentaria conscripsisse. Si quid tamen horum typis euulgauerit, adhuc nihil certi habeo. Moritur die 1. mensis Februarij anno 1592.

G E R A R D V S D E Bononia.

GERARDVS DE BONONIA, Generalis prior totius Ordinis vndecimus, sacræ Scripturæ Doctor Parisiensis, ingenio subtilis, Ordinisque sui amator & Rector celeberrimus, scripsit multa præclara volumina, quibus memoriam sui posteris commendauit:

Super Sententias, lib. 4.
Quotlibeta varia, & multa, lib. 1.
Quæstiones quoque, lib. 1.
Sermones varios, lib. 1.

Summam Theologię notabilem incœpit, quam morte preuentus finire non potuit. Moritur tandem in Auenione sepultus, Anno Domini 1317. Inditione 15. Generalatus verò sui anno 21. Trithem.

ANNOTATIO.

Meminit illius R. P. Iacob. Philipp. Ord. S. Aug. qui tamen in sua Chronica vnius Gerardi nostri bis, aut duorum mentionem facit, nimirum folio 252. & rursum fol. 256. Meminit & Raph. Volaterranus, Mar. Anton. Sabell. similiter & Cartusianus in suo Temporum fasciculo hisce verbis: Gerardus, inquit, de Bononia, Ordinis Magnæ MARIÆ

de

de Carmelo, Doctor Parisii, sapientię & doctrinę opinione celebris, post plurium librorum editionem, in Auinione vitam exuit: hęc ille: Videre mihi licuit opus Quotlibeticum antiquo caractere in pergameno, seu membranis exaratum, cuius initium est tale: Quærebantur quædam, *& cętera, vltima verba eiusdem operis sunt illa:* de circunstantia temporis, & de circunstantia loci, *&c. Dies obitus illius assignatur in Necrologio Carmelitarum Florentinorum 17. Aprilis.*

GVIDO PERPINIANVS.

GVIDO PERPINIANVS, natione Cathalanus, duodecimus Prior Generalis, deinde Maioricensis, & postea Eluensis episcopus: vir in diuinis Scripturis doctissimus, ingenio acutus, scientia profundus, sermone scholasticus: qui apud Ioannem Papam 22. in honore & reuerentia habebatur, scripsit multa præclara volumina, quibus nomen suum posteritati commendauit, de quibus subiecta feruntur: Ad Ioannem Papam 22. opus insigne, tripartitum, de perfectione Vitæ catholicæ, lib. 3.

Super Sentent. lib. 4.
Quotlibeta sex, lib. 1.
Quæstiones variæ ordinariè disputatæ, lib. 1.
De Concordantia Euangelistarum, lib. 1.
Correctorium decreti, lib. 3.
De hæresibus ad Cardinalem Albanensem, lib. 1.
In lib. Phisicorum, lib. 8.
Quęstiones de Anima, lib. 1.

Alia quoque multa composuit, quæ ad notitiam meam non venerunt. Claruit anno Domini 1320. & moritur 21. Augusti Auenione sepultus. Trithem.

AN-

ANNOTATIO.

Pluribus de hoc viro disseruimus in Commentario Carmelitico. Mentionem illius quoque facit M. Anton. Sabell. lib. 5. & plures alii Scriptores alienæ professionis, præsertim pientissimus Scriptor Carthusianus in suo Temporum fasciculo his verbis: Guido, inquit, de Perpiniano, ex Priore Generali Carmelitica Religionis, primum Maioricen. ac demum Eluen. Pontifex, Doctor inter præcipuos commendatus, & vt alter Elias pro domo Domini Zelosus, post Correctorium iuris, & alia quamplurima volumina percõmendata, Librum contra omnes hereses scribit, quem Domino Gancellino Cardin. Alban. pretitulauit, & multorum actuum suorum clarissime gestorum magnitudine Christianum Orbem celebri rumore clarificauit. hæc ille. Preterea Trith. in opere De Scriptoribus Eccle. ait illum adhuc floruisse anno 1330. temporib. Ludouici 4. Imp. & Ioannis 22.

GOSVINVS HEX.

GOSVINVS HEX, patria Brabantinus, Conuentus Vlissinghensis, episcopus Ieropolitanus, Traiectensis episcopus Vicarius in Pontificalibus, vir in diuinis Scripturis egregiè doctus, ingenio subtilis, & clarus eloquio, in declamandis ad populum sermonibus valde eruditus, scripsit de Decem preceptis, lib. 1.

Directorium turbatæ conscientiæ, lib. 1.

Sermones de tempore, lib. 1.

Sermones de Sanctis; lib. 1.

Et quædam alia. Moritur sub Frederico Imperatore tertio,

tio, anno Domini 1475. Inditione octaua, Kalendis Aprilis. Trithem.

GVLIELMVS COCKFORDE.

GVLIELMVS COCKFORDE Anglus, Theologus celeberrimus, & Philosophus insignis, diuini verbi promulgator singularis, scripsit elegantissima opuscula præsertim:

Lecturam Theologiæ, lib. 4.
In Canticum Moysi.
Sermones de Tempo. & Sanctis, lib. 2.
Postillas Scripturarum. & quædam alia. Vixit anno Domini 1384. vt testatum reliquit M. Iacob. de Plebe Professor Pisanæ academiæ ordinis Seruorum.

GVLIELMVS DE *Sammuco.*

GVLIELMVS DE SAMMVCO Carmelitici Ordinis singulare decus, vir doctissimus & Sacræ Theologiæ Professor insignis, natione Gallus, scripsit ad ędificationem simplicium fratrum pulchra, & apta volumina, de quibus subiecta feruntur.

Super Sentent. lib. 4.
Chronica de multiplicatione sui Ordinis, lib. 1.
Declarationes suæ Regulæ, lib. 1.
Decretales Relligiosorum, lib. 1.

Alia quoque nonnulla scripsisse dicitur, quæ tamen ad notitiam meam non venerunt. Claruit temporibus Rodulphi Imp. anno millesimo ducentesimo octogesimo. Trith. & Iacobus Phil. fol. 244.

GVLIELMVS TALISFORDE.

GVLIELMVS TALISFORDE, aliàs Calisfordiensis, natione Anglicus, Doctor Sanctarũ Scripturarum studii Cantabrigiensis,

brigiensis, vir eruditus & studiosus, ingenio subtilis, vita & conuersatione deuotus, declamator Sermonum egregius, scripsit valde notabiles Sermones de Tempore, lib. 1.

Sermones quoque de Sanctis, lib. 1.

Varias quoque Lecturas Scripturarum composuit, quas in præfato Gymnasio legit. Trith. in vtroque Opere.

HADRIANVS HECQVET.

ADRIANVS HECQVET, Athrebatensis, Sacræ Theologiæ Doctor celeberrimus, Philosophus eximius, Concionator egregius, Græcè & Latinè doctissimus, plurima variæ doctrinæ conscripsit Opera quæ omnia ferè diuersis in locis extant typis excusa, Præsertim opus varium quod Peripatasmaton inscripsit, item eruditissimas conciones in Euang. Dominicalia, Quadragesimale insigne, Orationes Rhethoricas, Epistolas, & diuersa Epigrammata, erat enim Poeta non spernendus. Si qua alia scripsit & excudit, nescio. floruit adhuc post annum 1560. & vt obijsse scio, ita mortis annum nescio. Sepultus est Athrebathi, quod celeberrimum totius Arthesiæ oppidum est, mihi cum primis charum, eo quòd cùm ob nomen & Christi fidem Bruxella exularem, illud vnicum refugium & receptaculum mihi fuerit.

HENRICVS DE ANDERNACO.

HENRICVS DE ANDERNACO, natione Teutonicus, Coloniensis diocesis, vir tam in Scripturis diuinis, quam in secularibus scientijs studiosus & eruditus, ingenio promptus & disputator acutus, scripsit volumen insigne.

Super Senten. lib. 4.

Sermones de Tempore, lib. 1.

Sermones quoque de Sanctis, lib. 1.

Quæ-

Quæstiones Philosophiæ. Sed & alia quædam composuit, quæ ad me non venerunt. Trith.

HENRICVS DE ARENA.

HEnricvs De Arena, natione Anglus, patria Nordual-lus, vir valde eruditus & in scientiis vtriusque generis humani scilicet & diuini probè versatus, dictauit suis Scribendarum epistolarum formulas. Scripsit quoque de Ordinationibus locorum librum vnum. Si quæ alia edidit, me latet. obiit Stanfordiæ anno Domini 1299. vt legitur in Indice R.M. Iacobi de Plebe Pisani Ord. Seruorum Professoris in dicta Vniuersitate Pisana celeberrimi.

HENRICVS DOLENDORPIVS.

HEnricvs Dolendorpivs, natione Teutonicus, ante Tilmānum Prouincialis Prior Inferioris Alemaniæ, vir doctus & eruditus, & declamator celeberrimus, ingenio præstans & eloquio scholasticus, disputator quæstionum acerrimus, scripsit notabile opus.

Super Sententias, lib. 4.

Sermones quoque varios & vtiles, & quædam alia. Moritur in Conuentu Coloniensi sepultus anno Domini 1365. in ditione 3. quarto Iduum Februarias. Trith.

ANNOTATIO.

Typographorum errore factum esse puto, quod nonnulla exemplaria variant in assignando anno obitus huius viri. Trithem. in opere magno de Scriptoribus Ecclesiastic. asserit hunc adhuc vixiße anno 1370. quod etiam testatur Index aliquot Scriptorum Carm. Magistri Iacobi de Plebe Ordinis Seruor. Suspicor

igitur mendum esse in exemplari Antuerpien. ita vt pro 1365. legendum sit 1375. eo enim anno currebat Inditio 3. vt annotauit solertissimus vir Ioannes Lucidus Ordinis Predicatorum. in sua Emendatione Temporum.

HENRICVS SILVIVS.

HENRICVS SILVIVS Papiensis, sacræ Theologiæ Doctor celebris, Philosophus clarus, & Concionator egregius, multa eleganter scripsit Theologica & Philosophica, Sermones & Tractatus super Euangelia, & alios sacrę Scripturæ libros; Cæterum de Lectionibus in Philosophia publicè Papiæ habitis quid attinet dicere, cùm totius Patauini studij calculo sunt iudicatæ elegantissimæ? Viuit etiamnum, indies complura conscribens.

HERENVS DE BOYO.

HERENVS DE BOYO, natione Brito, vir in diuinis Scripturis peritissimus, & secularis Philosophiæ non ignarus, ingenio subtilis, eloquio Scholasticus, & sanctarum interpres literarum, Doctorque Parisiensis profundus, fertur nonnulla præclara volumina cudisse, quibus memoriam sui posteris commendauit, è quibus extat opus insigne.

Super Sentent. lib.4.

Quæstiones variæ. & alia quæ nos latent. Trith.

HORATIVS SALICINVS.

HORATIVS SALICINVS, Ferrariensis, vir profectò ingeniosissimus, & in concinendis Rithmis Italicis elegantissimus. præterea in concionando celebris & facundus. Erat

enim

enim vir in vario ac multiplici lectionis genere à pueritia versatus. Opera quę typis euulgauit, ex subiecta Annotatione manifesta fient. floruit in diuersis Italiæ ciuitatibus. cęterum diē extremum clausit Florentiæ anno 1582. sepultus in Conuentu Carmelitarum, vulgò S. MARIAE Maioris.

ANNOTATIO.

Erat huic viro, priusquam sacro nostræ Religionis habitu indutus esset, nomen Alexander, & ob hoc insigne quoddam Opus Rithmicum lingua Italica conscriptum sub Alexandri Salicini nomine editum est Florentię anno 1566. per Valentem & Marcum Peri Typographos. Operis titulus est talis: La prima parte de soggetti Poetici, &c. Prima itaque Operis pars excusa est; reliquę tres adhuc inter manus Typographorum hærent. Nec illud omittendum, eundem Florentiæ publicè in Academia (vt vocant) legisse, ac omnium admiratione Tractatum quendam de Detractione enucleasse ac declarasse. Huius viri (ac aliorum) mihi notitiam dedit admodum honorandus P. Ioannes Bapt. Bottonius Carmelita Ferrariensis, simulq; pro sua qua est erga me animi beneuolentia, Opus iam citatum videndum exhibuit.

HVBERTVS LEONARDVS.

HVBERTVS LEONARDVS Episcopus Dariensis, vir in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, & sæcularis literaturæ non ignarus, ingenio præstans & clarus eloquio, qui

olim

olim in Gymnasio Parisiensi Theologiam egregiè docuit, scripsit multa commendatissima opuscula quibus nomen suũ notificauit cum gloria, de quibus subiecta feruntur.

De Genealogia nobilium Francorum & gestis eorum, ad Ludouicum Episcopum Leodiensem, lib. 1.

In Euangelium Lucæ, lib. 1.

De Regimine principum, lib. 3.

De immunitate Ecclesiastica, lib. 3.

Contra hæreticos Niuellenses, lib. 1.

Sermones varij, lib. 1.

Quadragesimale notabile, lib. 1. & alia complura.

Hic cùm esset Inquisitor hæreticæ prauitatis contra quosdam hæreticos Niuellenses per diocęsim Leodiensem, gladio sancti Spiritus eos confutauit & vicit, scribens præfatum opus celeberrimum octo & viginti propositiones principales continens. In quo totidem articulos eorum erroneos fortiter, ac disertè oppugnans reprobauit. Claruit in Germania vnde & oriundus fuit, sub Frederico Imper. III. & Innocentio Papa VIII. 1490.

ANNOTATIO.

Hęc omnia Trithem. ad uerbum in Opere maiori de Scriptorib. Ecclesiast. quartò ab ipso recognito, quod extat in celeberrima Bibliotheca Sancti. Marci Florentię in Pulpito uigesimo propè murum ad leuam ingredientis.

HVGO VYRLEI.

HVGO VYRLEI Anglus Noruicensis, vir celeberrimus, & in omni scientiarũ genere apprimè versatus, concionator egregius, & disputator acutissimus scripsit.

Figu-

Figuras Historiarum.	Commentarios in Matthæum.
Collationes XVIII.	Determinationes 96.
Quæstiones ordinarias.	Placita Theologica.
Lectiones Scripturarum.	Sermones varios.

& alia complura quorum notitiam non habemus. Floruit anno Domini 1344. Iacob. de Pleb. Ordin. Seruorum in Catalogo Script. Carmelitarum.

IACOBVS CALEVS.

IACOBVS CALEVS Papiensis Italia oriundus, vir doctissimus, ingenio promptus, eloquioque disertus, elegantissimum librum edidit De Diuortio Henrici octaui Anglorum regis.

Item vbi disserit de Purgatorij loco, lib. 1.

De impunitione spiritus, lib. 1.

De Genealogia CHRISTI, lib. 1.

De filio hominis, lib. 1. & alia multa nobis incognita cultissimi ingenij sui reliquit monumenta. Claruit anno Domini 1533. vt scripsit R. M. Iacobus de Plebe, Seruita, in Indice illustr. Script. Ord. Carm.

IACOBVS MAISTRET.

IACOBVS MAISTRET, Lugdunensis, ex almæ nostræ Carmelitanæ Religionis gremio Damascenus Episcopus, ac Reuerendissi. Archiepiscopi Lugdunensis in Spiritualibus Suffraganeus, vir morum probitate, & exquisita eruditione cunctis venerabilis, in diuinis Scripturis ad vnguem instructus, in pascendo grege sibi concredito diligentissimus, in Prædicatione Verbi Dei ardens & vehemens. Præter hæc etiam diligentissimus est in componendis & conscribendis Tractatibus & Commentarijs, quæ suo tempore (vt speramus)

mus) in lucem prodibunt. Habet hic pientissimus vir nepotem tanquam auitæ pietatis socium aut hęredem Iacobum Maistret Parisiensis Academiæ Professorem insignem, de cuius eruditione & humanitate confidentius loqui possum, cum eandem per dies aliquot Bizuntij (vbi anno 1589 Priorem vigilantiss. agebat) expertus sim. Intellexi eundem adhuc viuere, verùm relicta Bizuntio, alio commigrasse.

IACOBVS A LEOCATA.

IACOBVS A LEOCATA natione Siculus, vir eruditissimus, Sacræ paginæ doctor percelebris, pręterquam diuersis in Collegiis præsertim Patauino, Senensi, ac Florentino, docuit, etiam nonnulla clarissimi ingenij sui monumenta calamo tradidisse fertur, nimirum.

Super Sententias.
In Metaph. Aristotel.
In Logical.
Conciones per sacrum Quadragesimale tempus. quorum omium si quid ad publicam Ecclesiæ vtilitatem typis traditum sit, nondum pro comperto habeo.

IACOBVS A GAVIO.

IACOBVS RAYMVNDI A GAVIO in territtorio Genuensi natus vir clarissimus, & insigni eruditione conspicuus, sacræ Theologiæ Doctor & scrurator profundissimus, in publicis obeundis muneribus assiduus. totius enim Ordinis nostri Secretarius extitit, aliquot prouinciarum commissarius, Vicarius solertissimus, multa, dum à publicis negocijs otium daretur scripsisse dicitur tam in Theologicis quàm Philosophicis studijs. Præsertim Orationes complures diuersis in locis tam à se quàm ab aliis habitas. Commentarium super Psalm. Benedic anima. Expositiones aliquot capitum lib. Genesios

Super

Super Epist. Pauli ad Ephesios. Super secundū Sēten. Super 3. De Anima. Extare feruntur nonnulla eiusdem Opuscula typis excusa; nihil tamen hactenus mihi videre licuit, præter doctissimam Orationem quandam Romę excusam & habitam in creatione Reuerendiss. P. nostri Generalis Io. Bapt. Cassardi, cuius mors (dum hæc scribimus) allata, non minimam tristitię causam attulit. Viuit dictus Iacobus vsque hodie varia in dies conscribens. habet enim ob oculos dictum illud Plinij, quo ait: omne illud perire tempus quod studio non impertitur. Sed & illud non minimam laudatissimi viri laudem amplificat, quòd cum summa eruditione etiam eloquentiam iunxerit. Latinissimas enim tam ad me, quam ad alios scribit epistolas. & quod in plerisque rarum est, adeò expeditè & promptè Latinè loquitur, vt te cum Hieronymo aut Cypriano sermonem habere credas. Hæc de tali viro tantò confidentius diximus, quantò ipsius ingenium facto periculo nobis est perspectius. Doctissimus Regentis seu Professoris Theologiæ munere functus est in celeberrimis quibusq; Italiæ locis præsertim Florentiæ, Taurini, Romæ, atque Neapolis. Viuit Genuæ.

IACOBVS DE REGIO.

IACOBVS DE REGIO natione Italus, vir in diuinis Scripturis doctissimus, & sęcularibus literis magnificè imbutus, trium linguarum principalium Hebraicę, Grææ, & Latinæ peritus, ingenió clarus & disertus eloquió, metro excellens & prosa scripsit notabiles sermones per Quadragesimam lib. 1. Multa etiam Carmine scripsisse dicitur, sed ad notitiam meam non venerunt. Claruit sub Frederico Imperatore tertio anno Domini 1460. Trithem.

IASPAR BERVS.

IASPAR BERVS à Louanio, Conuentus Bruxellensis sacrę Theologiæ Doctor egregius, Grçcè & Latinè peri-

tus, disertus & eloquens, & in habendis ad populum Concionibus facundus declamator. multa conscripsit quæ tamen magna ex parte hæreticorum perfidia dispersa & amissa sunt Memini me ante annos aliquot Bruxellæ vidisse Commentaria quædam in Epistolam D. Pauli ad Rom. Decem Præceptorum eruditam explicationem. & Conciones quasdam tam de tempore quam de sanctis. Plura alia insuper scripsisse certum est, quorum nómen claturam & titulos ignoro. Hic paulò ante tumultum Belgicum in Italiam profugit, sed mortem non effugit. nam Romæ in Transpontina veteri circa initium Generala tus præfati assardi moritur & ibidem sepelitur.

IOANNES DE ALERIO.

IOANNES DE ALERIO Tholosanus, tertiusdecimus Prior Generalis totius Ordinis, vir in diuinis Scripturis eruditus, ingenio, scientia & eloquio clarus, vita quoque & conuersatione præcipuus, ac regularis disciplinę conseruator insignis, scripsit insigne volumen

Super Sententias, lib. 4.

In Ecclesiasticum Lecturam notabilem, lib. 1.

& quædam alia, quæ necdum repperi. Claruit anno Domini 1330. Iacet sepultus in conuentu suo Tholosano. Trithem.

ANNOTATIO.

Plura de hoc viro leges (si lubet) in Commentario nostro Carmelitico. Trithemius in lib. de Script. Ecclesiasticis asserit totum ordinem strenuè gubernasse annis nouem, electumq; fuisse anno 1321. inditione 4. quo tempore eundem claruisse etiam testatur Index Script. Carm. Iac. de Plebe Ordinis Seruorum. Cæterum

rum in Necrologio Carm. Florentinorum annus obitus signatur 1342. die 23. Nouembris sed hæc parum ad presens institutum.

IOANNEES DE Aqua-ueteri.

IOANNES de Aqua-ueteri, natione Teutonicus, patria Brabantinus, Conuentus Mechliniensis, vir in diuinis Scripturis studiosus & longa exercitatione peritus, in declamandis ad populum sermonibus excellentis ingenij, Ordinisque sui studiosus amator & cultor deuotus, scripsit ad multorum fratrum instantiam & ædificationem de initio, profectu, & statu sui Ordinis commendabile opus, quod prænotauit Fasciculum temporum Tripertitum Ordinis Fratrum Beatæ MARIAE semper Virginis de monte Carmelo, lib. 3. In quorum primo Eliam & Eliseum Prophetas, Ordinis sui fundatores extitisse probat: in secundo Sanctos & canonizatos ex eodem enumerat; In tertio succesiones Priorum Generalium totius Ordinis sui secundum tempora locat. Cætera verò quæ composuisse dicitur, ad notitiam meam non venerunt. Viuit adhuc in Conuentu Aquensi, & copto fortiter perstat in studio, anno Domini qno hæc scripsimus, millesimo, quadringentesimo, nonagesimo secundo Inditione decima. Hæc omnia Trithem.

IOANNES DE ARVNDINE.

IOANNES DE ARVNDINE, natione Teutonicus, Conuentus Brugensis, Episcopus Vsbitensis, vir in diuinis Scripturis eruditus, & in sæculari Philosophia egregiè doctus, declamator sermonum celeberrimus, ingenio subtilis, eloquio & conseruatione clarus, scripsit multa præclara opuscula,

quibus nomen suum longè notificauit, de quibus feruntur subiecta.

Lectura notabilis in librum Sapientiæ, lib. 1.
In epistolam Pauli ad Romanos, lib. 1.
Super Beati immaculati Sermonum, lib. 1.
Sermones de tempore, lib. 1.
Sermones de Sanctis, lib. 1.

Alia quoque multa scripsisse dicitur quæ ad notitiam meam non venerunt. Viuit adhuc in vrbe Traiectensium Vicarius Episcopi in Pontificalibus ibidem existens.. Trithem.

ANNOTATIO.

Ex opere maiori Trithem. de Script. Ecclesiastic. constat Traiectensium Episcopum fuisse (cuius hic noster Episcopus suffraganeus fuit) Dauidem de Burgundia virum nobilem & eruditum.

IOANNES DE BACCONE.

IOANNES DE BACCONE, natione Anglicus, Prior Prouincialis Angliæ, Doctor Parisiensis, vir vndecunque doctissimus, Philosophus, Iurista & Theologus celeberrimus, ingenio subtilis & clarus eloquio, scripsit multa preclara Opuscula de quibus feruntur subiecta.

In totam Bibliam Commentaria.
In Senten. lib. 4.
Compendium legis Christi.
Placita Theologica, lib. 4.
Determinationes, lib. 1.
In Metaphys. Aristot. lib. 12.
In Ethica. lib. 10.
In Politica, lib. 8.

In

In De Anima,lib.3.
In Meteor.lib. 4.
De Cœlo & Mundo, lib.4.
De Generatione, & Corrupt. lib.2.
De Sensu,& Sensili, lib.2.
De memoria & reminiscentia, lib.2.
De somno,& vigilia,lib. 2.
De longitudine, & breuitate, lib.2.
In Physicam,lib.8.
In Elench. lib. 2.
In Topicis, lib. 4.
In posteriora Aristotelis,lib.2.
In priora, lib. 2.
Compendium iurium Carmel.lib.1.
De paupertate Christi,lib. 1.
In Augustini de Ciuitate Dei,lib. 23.
In Augustini de Trinitate.
In Anselmum de Incarnat Verbi, lib.1.
In eundem Cur Deus homo,lib. 2.
Sermones varios,lib.2.
De æternitate Dei, lib. 1.
De Fide & Baptismate, lib.1.
De dignitate Ecclesiæ,lib.1.
Contra Idololatriam,lib.1.
De potentijs Animæ, lib.1.
De perfectione Iustitię,lib 1.
Compendium Christianę pietatis,lib.4.
De astrorum scientia, lib.1.
Contra artes Magicas, lib.1.
In Canones Pontificum,lib.1.
De Sphera iudiciali,lib. 1.
De multiplicatione specierum, lib.1.
De iurisdictione claustralium,lib.4.
Contra vanitates seculi,lib.1.
Contra Iudęos,lib.1.

In quibus omnibus ingenium suum magnificè exercitauit.

Alia insuper multa composuit, quæ ad notitiam meam non venerunt. Claruit temporibus Caroli Imperatoris quarti, & Clementis Papæ sexti anno Domini 1345. Trithem.

ANNOTATIO.

Quicquid ad doctissimi viri encomion seu laudem spectans hic legisti, totum illud verbotenus ex Trithemio desumptum est: Operum duntaxat Indicem ex Cathalogo Iacobi de Plebe Seruitæ descripsimus, eò quòd videremus accuratius ibidem suorum operum nomina recenseri. Opus autem contra Iudæos, nec in præfato cathalogo nec in Trithemij opere de Script. Carm. numeratur, sed refertur ad eodem Trithem. in opere de Scriptorib. Ecclesiast. Annus mortis (si tamen mortuus dici debet quem insignis eruditio immortalem fecit) me latet. In dicto autem cathalogo Seruitæ fertur adhuc vixisse, & eruditionis opinione floruisse anno 1346. In opere Trithem. de Scriptorib. Ecclesiast. anno 1350. temporib. Pont. & Imp. vt supra. Honorificam huius Bachonis nostri mentionem facit doctissimus vir Iacobus Philippi Ord. Erem. S. August. fol. 258. et Carthusianus in suo Fasciculo Temporum hunc in modum: Ioannes, inquit, de Bacchone Carmelita, Theologię sapientiæ, Canonicæq; scientiæ Princeps Parisius, & demum per Angliam clarus cognoscitur. hæc ille.

IOAN-

IOANNES BALISTARIVS.

IOANNES BALISTARIVS Cathalanus, Prior totius Ordinis Generalis decimus-sextus, vir in diuinis Scripturis eruditissimus, & sæcularis Philosophiæ scrutator acutus, ingenio præstans, & clarus eloquio. Scripsit quædam præclara volumina, quibus nomen suum ad posteros destinauit, è quibus extant subiecta.

Super Senten. lib. 4.
Constitutiones Ordinis sui, lib. 1.
Sermones varios scripsit.
De nouissimis temporibus ad Papam, lib. 1.

& quædam alia. Moritur anno Domini 1374. Inditione 12. Octauo Kalend. Octobris, in Conuentu Maioricarum sepultus. Trithem.

ANNOTATIO.

Trithem. in Opere de Script. Ecclesiast. ait fuisse Generalem decimum-septimum, Ordinemq; rexisse annis sedecim, de quibus latius in nostro Comment. Præterea, nisi me mea fallit opinio, Liber ille de nouissimis temporibus ad Papam, vnus & idem est cum illo qui in Indice Seruitę (vbi et Sermones varios scripsisse dicitur) intitulatur De bello militantis Ecclesię & Antichristi. Cæterum Pontifex ille cui hoc opus dedicatum & transmissum fuit, erat Gregorius vndecimus, cuius anno Pontificatus quarto terras liquit, vt colligitur ex Trith. de Script. Ecclesiast. Meminit huius perquam honorificè Raph. Volaterranus & alij pleriq; Constitutiones autem Ordinis nostri primus omnium in libellum seu ordinem redegit anno Do

mini 1369. vt colligitur ex varijs exemplarijs excusis & manuscriptis; quod & testatur Reuerendiss. Magister Io. Baptist. Caffardus (de quo modo dicturi sumus) in Præfatione nostrarum Constitutionum à se editarum.

IOANNES BAPTISTA Caffardus.

IOANNES BAPTISTA CAFFARDVS Senensis Sacræ Theologiæ doctor egregius, ac totius Ordinis nostri Prior Generalis. Vir insigniter eruditus, cunctis comis & blandus, moribusq; probatissimis præditus, ingenio acri, sermone composito, priusquam ad tantæ dignitatis fastigium euectus esset

omne eruditionis genus satis feliciter coluit, multaq; in Theologicis & Philosophicis disciplinis elaborauit atque conscripsit, eademque in diuersis Italiæ collegiis docuit, præsertim Super Sententias erudite scripsisse, doctissimasque Conciones per Quadragesimam composuisse fertur. Is anno 1580. In totius Ordinis Generalem electus & confirmatus, ad optima quæque animum appulit. Anno 1584. Ordinis Breuiarium, ac deinceps Constitutiones atque Missalia (accedente nutu sedis Apostolicæ) ad vnitatem redigere conatus est. Tandem plenus dierum atque virtutibus, annum agens circiter sexagesimum secundnm, post innumeros terra marique exantlatos labores terrena perosus, cœlestia dona, quæ hactenus desyderauit, die tertia mensis Aprilis, anno 1592. sub Clemente octauo Rom. Pont. adeptus. Sepultus Senis vnde oriundus erat. In huius optimi viri mortem næmias aliquot seu cantus funebres mœstus cecini typisque tradidi, quæ huc recensere non est præsentis instituti, sufficiat hoc loco Epitaphium à nobis exaratum eiusque tumulo affigendum apponere, quod est tale.

Quid premit iste lapis? Caffardi membra; Sepulchro
Clauditur & Virtus? Non; nitida astra tenet.

ANNOTATIO.

Intellecta huius viri morte magna vbiq; funeris pompa parentatum est, multaq; næniæ tumulo affixæ, & à diuersis alienę Professionis Theologis habitæ Orationes funebres. Carmelitę certè Florentini in hisce nō postremi fuere, verùm conuocato vniuerso Theologorum Collegio, magna cum solemnitate animę illius inferias persoluerunt. Oratonem funebrem habuit eruditissimus vir R. M. Io. Bapt. Irriguus Ordinis S.

August. Erem. tunc temporis Conuentus Florentini, nunc Bononiensis Regens & Professor eximius, ac dicti Reuerendissimi nostri coetaneus. Complures etiam eruditi viri feretro Epitaphia affixerunt. Quæ omnia huc referre, cùm nõ sit animus, tamen ob singularem animi affectum, me continere nequeo, quin vnius Laurentij Bartholoctij à Fighino viri cum primis probi & eruditi Carmen, præsentibus adijciam, quo manifestum euadat, quo animi candore vir ille erga Carmelitanæ Relligionis cultores existat. Carminis igitur tenor est talis:

Caffardo lachrymas Carmeli verticis omnis
Incola nunc spargat, spargat & inde Rosas.
Nec non ad tumulum pia verba ac thurea grana
Afferat & Myrhis mortua membra riget.
Quod cineri præstet melius, quod gratius optet
Est nihil; hic tali dignus honore rogus.
Huius flent obitum Graię, Latiæq; Camenæ,
Ingenio clarus, clarus & eloquio.
Huius si numeres heroica facta, vel amplas
Virtutes: omnes hunc superasse feres.
Mors superat, fœlix anima ast super ęthera fertur
Altiùs, at tumulo Carmina bina damus:
Hic Baptista iacet Caffardus, clara propago,
Cui pietas, probitas, relligioq; fuit.

IO. BAPTISTAE CAFFARDI
Ad suos Carmelitas

Apostrophe, per eundem:

Iam lachrymis tandem, lachrymis iā parcite Fratres,
Sitq; modus vestrę tristitię & lacbrymis.
Viuo modo fœlix, & vita perfruor, at vos
Mortis iura manent; Pòst Deus astra dabit.
Nunc genus ęterni, non enarrabile Christi
Detecta aspiciunt lumina nostra quidem.
Huc Charitas ardens duxit, Spes certa futuri
Me regni, ac pariter relligiosa fides.
Quare agite ò fratres pia gaudia pectore ab imo
Fundite, supremo ac prospera voto Deo.

IO. BAPTISTA RVBEVS.

IO. BAPTISTA RVBEVS (vulgò Rosso) Rauennas, vir eruditissimus totiusque sacri Ordinis nostri Prior Generalis, ac præfati Baptis. Caffardi prædecessor optimè meritus: Theologus insignis, Philosophus celebris, Græcè pariter ac Latinè doctus, sermone disertus, & vt quorundam dam fert opinio stylo duriori delectatus, Cęsarem potius aut Titum Liuium quam Ciceronem in lingua Latina exprimere visus est. Vt vt sit, multa in diuinis literis eruditè conscripsit, publicèque docuit. In plerosque (nescio an in omnes) Sententiarum libros, & Aristotelis præsertim super 5. & 6. Physicorum, commentarios conscripsit eruditissimos. Commentatus etiam in Epistolam D. Pauli ad Galat. Excerpsit etiam Conclusiones quasdam subtiliores ex Quotlibeto M. Michalis nostri De Bononia in 4. Sentent. Verum

enimverò maximam laudem hic vir promeritus est vel ob vnicum heroicum planè factum, in restituendis Operibus (non tamen omnibus) inuicti hæreticorum mallei R.M.Thomæ Vualdensis Carmelitæ, quibus & Scholia quędam adiecit, typisque mandauit. Multa præterea conscripsit Consulta seu Consilia Ecclesiastica, super dubijs, & ambiguis rebus à plerisque viris grauissimis eidem tanquam viro emunctæ naris, acrique iudicio prędito, propositis. Si quæ alia typis tradita aut tradenda composuit, me (vt ingenuè fatear) latent. Tandem verò post ingentes perpessos labores, & ad exteras nationes peregrinationes, aliquot habitis Comitijs Generalibus Romæ vita functus est die 5. Septembris, Anno Domini 1578. sexto nimirum Pontificatus anno Gregorij XIII. Pon. Max.

ANNOTATIO.

Decimosexto die post præfati viri mortem, accidit Bruxellæ lugubre profectò cunctisq; seculis deplorandum spectaculum: Siquidem eodem die (qui tunc erat Dominicus Diui Mattęi ferias secum ferens) Carmelitarum Ecclesia fœdè nimis hæreticorum Caluinistici fermenti prædicatione defœdata & prophanata fuit. Verùm Dei Opt. Max. benignitate anno 1585. die 19. Mensis Martij Potentiaq; Regis Catholici perfidorum vesania longa inedia domita, vna cum tota ciuitate diuino cultui restituta, paucisq; pòst diebus resacrata (vt ita dicam) & expiata fuit. Gestit quidem animus totius rei gestæ seriem perstringere (nam iuxta vetus prouerbium, Quod fuit durum pati, meminisse dulce est) verùm cùm præsens negotium, hoc tanquam parerga recuset, in aliud tempus illud reijciemus.

ciemus. Itaq; ad Baptistam redeo. Fuit is electus in Generalem Romæ in Conuentu S. Martini in Montibus. anno 1564. in festo Pentecostes.

IOANNES BATE.

IOANNES BATE natione Anglus, vir doctissimus, ingenio acutus, & sermone disertus, plurima conscripsit quibus nomen suum ab obliuionis iniuria vindicauit, ex multis pauca tamen recensebimus. scripsit autem

De constructione partium orationis. lib. 1.
Super Vniuersalia, lib. 1.
Super prædicamenta, lib. 3.
In sex principia, lib. 1.
Quæstiones de anima, lib. 1.
In introitu Sententiarum, lib. 1.
Acta ordinaria, lib. 1.
Encomium Theologiæ, lib. 1.
Replicationes argumentorum, lib. 1.
Compendium Logices, lib. 1.
Sermones per annum, lib. 1.
De Assumptione B. Mariæ, lib. 1. & quędam alia quorum memoriam non habemus. Claruit anno Domini 1429. quo etiam obiit. vt habetur in Indice Seruitæ de Script. Carm.

IOANNES BASTON.

IOANNES BASTON, alias Beston Anglus, vir summæ eruditionis & sapientiæ, in communem Christianorum vtilitatem varia Opuscula conscripsit ex quibus nominatim ista feruntur.

Compendium Theologiæ moralis, lib. 1.
Ordinarię quæstiones, lib. 1.
Super

Rudi-

Rudimenta Logicalia, lib. 1.
Sermones in Euang. & Epist. lib. 2. & plura alia nomina & tituli hactenus inueniri non potuerunt. Obijt anno Domini 1428. M. Iac. de Plebe Ord. Seru. vbi supra.

IOANNES BEETHS.

IOANNES BEETHS Teutonicus, Conuentus Thenensis, doctor sacrarum literarum celeberrimus, & in Philosophia sæculari multum eruditus, ingenio subtilis, eloquio clarus, disputator acutus, Dei verbi Prædicator egregius, non minus conuersatione quam scientia venerabilis, scripsit ad ædificationem fratrum quædam pręclara volumina, de quibus feruntur subiecta.

In Epistolam Pauli ad Romanos, lib. 1.
Præceptorium diuinæ legis, lib. 10.
De Sacramento Altaris, lib. 1.
Sermones de Tempore, lib. 1.
Sermones quoque de Sanctis, lib. 1.
Quæstiones variæ disputatæ, lib. 1. & quędam alia. Moritur anno Domini 1476. 16. Kalendis Augusti. Trithem.

ANNOTATIO.

Doctissimi viri huius sepulchrum vidi, dum ob fidem Christi exularem Thenisq; commorarer. quin & plæraq; eiusdem doctoris opera typis excusa vidi & legi, præsertim elegantissimum opus decem Pręceptorum.

IOANNES BERNEGAM.

IOANNES BERNEGAM, natione Anglicus, Doctor in diuinis Scripturis eruditissimus, & in sæcularibus literis egregiè doctus

doctus, in declamandis ad populum sermonibus, disputandisque quæstionibus Scripturarum excellentis ingenii, scripsit super Sententias opus præclarum, lib. 4. & quędam alia. Claruit sub Eugenio Papa quarto, anno Domini 1430. Trithem.

IOANNES BRAMMART.

IOANNES BRAMMART Teutonicus, conuentus Aquensis, Prior Prouincialis inferioris Alemaniæ, Doctor Parisiensis, in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, ingenio subtilis & compositus eloquio, vita & conuersatione deuotus: scripsit insigne Opus super Sententias lib. 4. cōtinens, quod Parisijs compleuit anno Domini 1380. Inditione 3. Incipit autem sic: Verbum Domini super Ioannem. Sermones quoque & varias quęstiones. Moritur in Conuentu Coloniensi sepultus anno Domini 1407. Inditione 15. Trithem.

IOANNES CAMSCON.

IOANNES CAMSCON alias Camscen. natione Anglicus, vir in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, & secularis Philosophiæ non ignarus, ingenio præstans & clarus eloquio, declamator sermonum popularium excellentissimus, scripsit ad vtilitatem legentium Sermones de tempore, lib. 1. Sermones quoque de Sanctis, lib. 1. cætera quę composuit, ad notitiam meam non venerunt Trithem.

IOANNES DE CIMINETHO.

IOANNES DE CIMINETHO, Lector Conuentus Metensis natione Gallus, vir in diuinis scripturis studiosus & multum eruditus, ingenio præstans & clarus eloquio, declamator sermonum popularium egregius, scripsit.

Spe-

Speculum institutionis Ordinis sui, lib. 1.
Sermones de Tempore, lib. 1.
Sermones quoque de Sanctis, lib. 1.
Sermones per Quadragesimam, lib. 1.

Alia quoque nonnulla composuisse dicitur, sed ad notitiam meam adhuc non venerunt. Trithem.

IOANNES CONSOBRINVS.

IOANNES CONSOBRINVS patria Portugallensis, vir in diuinis Scripturis eruditissimus, & sæcularium literarum non ignarus, Theologus, Philosophus ac Iurista celeberrimus, ingenio subtilis & clarus eloquio, declamator Sermonum egregius, qui multa contra hæreticos fortiter gessit pro Christi amore. Scripsit ad instantiam Præpositi Regalis Collegij Diuæ Mariæ de Amthem in Anglia Opus tripartitum insigne.

De Contractibus & Conuersationibus, quod prænotauit de Iustitia commutatiua, lib. 4.
Sermones quoque varios, & quædam alia.
Conflatum Francisci Maronis grato compendio abbreuiauit. Claruit anno Domini 1475. & sub Sixto Pontifice quarto Vlixbonæ, non sine veneni potati opinione, mortem obiit. Trithem.

IOANNES CARTHENIVS.

IOANNES CARTHENIVS in Hannonia Belgii Comitatu celebri natus Theologiæ Doctor egregius, Trium linguarum Latinæ, Græcæ, & Hebraicæ Professor eximius, ac Conuentus nostri Bruxellensis Prior vigilantissimus. plurima conscripsit eruditionis plena Opuscula, quorum maximam partem typis excusa vidimus. præsertim.

Sermones de Tempore.

Sermones de Sanctis.
De quatuor Nouissimis.
In Apocalypsim Ioannis.
In multas epistolas D. Pauli.
In decem præcepta. Et alia multa scripsisse dicitur, quæ temporum iniuria & quorundam incuria, vel perdita, vel obtenebrata sunt. Emiserat hic vir monasticam professionem sub nomine Conuentus Valencenensis, in cuius territorio cùm eruditissimas per Quadragesimam conciones haberet, à quibusdam æmulis falsò delatus, tanquam parum rectè de Catholica fide in quibusdam sentiret, Bruxellensis Conuentus (cuius se filium etiam vocari voluit) pro carcere ad ultimum vsque vitæ diem decernitur. Verùm anno vndecimo detecta maleuolorum calumnia, non solum libertate donatus est, verùm & Illustrissimi Reuerendissimique D. Archiepiscopi & Ducis Cameracensis Theologus & intimus Consiliarius constituitur, relicto prius (potissimum ob linguæ nostræ imperitiam) Bruxellensi Prioratu. Cæterum quam bonæ & honestæ vitæ, quamque assiduus in docendo scribendoque extiterit, præter domestica nostræ Carmelitanæ familię oculata testimonia, idem sæpius mihi testatus est admodum Reuerendus & pius Dominus Martinus Vande Zande Viluordiensis, præfatæ ciuitatis Cameracensis Canonicus, quē primùm Athrebati, ac demum Romæ (vbi dum hæc scribimus moratur) ex sancta Hierolymorum vrbe reuersum, de hoc viro ante paucos annos disserentem audiui. Floruit autem hic Carthenius apud Belgas circa annos 1570. & 1580. quo tempore etiam Cameraci obijt præsente ibidem prefato Canonico, ac lugente.

IOANNES CRESTONVS.

IOANNEM CRESTONVM eundem esse puto, quem Trithem. in lib. de Script. Carm. Ioannem Placentinum vocat. ea propter benignus Lector eundem suo loco infrà

requirat, vbi breui quadam Annotatiuncula opinionem nostram aperiemus.

IOANNES DVSSELDORPIVS.

IOANNES DVSSELDORPIVS, natione Teutonicus, Conuentus Maguntinensis, & Prior Argentinensis, vir in diuinis Scripturis studiosus & doctor valdè eruditus, ingenio promptus & clarus eloquio, in declamandis ad populum sermonibus facundus & multum idoneus, vita & conuersatione deuotus, & regularis disciplinæ custos & amator præcipuus, scripsit

De obseruantia dierum festorum, lib. 1.

Itinerarium Terræ Sanctæ quã personaliter visitauit, lib. 1.

Sermones varios de tempore & de Sanctis, lib. 2. & complura. Moritur in Conuentu suo Argentinen. sepultus, Anno Domini 1494. Inditione verò 12. Trithemius.

ANNOTATIO.

Extant huius viri nonnulla Opuscula manuscripta, & typis euulgata. Meminit illius idem Trithem. in Opere de Script. Ecclesiast. sub his verbis: Dicitur, inquit, multa scribere, sed celare: Vidi quosdam ipsius Tractatus, quorum titulos nunc ad memoriam reuocare non potui. hæc illa.

IOANNES FVST.

IOANNES FVST, Conuentus Crucennacensis Lector, & postea Prior Argentinensis, natione Teutonicus, ex Comitatu Sphanheimensi oriundus, vir in diuinis scripturis studiosus

diosus & eruditus, ingenio subtilis & clarus eloquio, declamator sermonum celeberrimus, scripsit inter alia

Sermones elegantes de tempore, lib. 2.
De Sanctis quoque, lib. 2.
Sermones per Quadragesimam, lib. 2.
& alia quæ nos latent. Trithem.

ANNOTATIO.

Testatur Trithem. in Opere de Script. Ecclesiast. huius viri Sermones extare in Conuentu Crucennacensi. verum Trithem. loquitur de tempore suę ętatis, nam hoc tempore, vt audio, Prouincię meę Conuentus ille ademptus est, nobilibus quibusdam Lutheranis, expulsis Carmelitis, eundem occupantibus.

IOANNES GAVVER.

IOANNES GAVVER natione Teutonicus, Conuentus Maguntinensis Lector in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, in declamandis sermonibus ad populum excellentis ingenii fuit. Scripsit quædam præclara Opuscula, de quibus repperi subiecta.

Super Sententias, lib. 4.
In Exodum, lib. 1.
Vnum Euãgelium ex quatuor, lib. 1.
Sermones de Tempore, lib. 1.
Sermones quoque de Sanctis, lib. 1.
Quadragesimale, lib. 1.

Cætera quæ composuit ad notitiam meam non venerunt. Claruit sub Sigismundo Imperatore Anno Domini 1430. Sepultus in Conuentu suo Maguntinensi. Trithem.

ANNOTATIO.

In Cathalogo M. Iacobi Seruitę Script. Carmel. vocat hunc Ioannem Cauuer, nimirum prima litera mutata. & asserit adhuc floruisse anno 1440. Nā doctissimus quoque vir Iacobus Philippi Ord. S. Augustini in elegantissimo suo Opere quod Temporum supplementum intitulatur eundem egregium Theologiæ Professorem, & singularem Concionatorem vocans, ait eximium suę eruditionis specimen præbuisse, disputando & arguendo egregiè in Concilio Basiliensi, & apud omnes clarissimi Theologi nomen & famam promeruisse. Legat si cui placet præfatum Opus in gestis anni 1438: vbi, nullo adiecto cognomine, Ioannes Teutonicus appellatur. Itaque seruatur & defenditur lectio Trithemij, si distinctè legas anno 1430. claruisse, non autem obijsse. Nam si secus legeris, duos falsitatis argues, aut certè dices annis octo ante Concilium Basilien. obijsse, ac tandem in Concilio viuum apparuisse.

IOANNES GERBRANDVS.

IOANNES GERBRANDVS de Leydis, vir pius & eruditus, & conuersatione deuotus, scripsit Ordinis Carmelitani historiarum libros decem. Similiter & Sermones eruditos & pios de Tempore & de Sanctis. Si qua alia conscripsit, me latet, neque enim plura recensentur in Indice aliquot Script. Carm. Reuerend. M. Iacobi Ordinis Seruorum. Vixit, vt ibidem legitur, anno 1495.

IO-

IOANNES GLODESTON.

IOANNES GLODESTON Anglus, Theologus insignis & Prædicator egregius, vario scribendi genere ingenium suum exercuit, talentumque à Deo sibi concessum optimè expendit. Nomina verò suarum lucubrationum sunt hæc subiecta:

Quotlibeta varia, lib. 2.
Determinationes Theologiæ, lib. 1.
Quæstiones ordinariæ, lib. 1.
Disputationes sententiarum, lib. 1.
In Euangelium Math. & Ioan. Comment.
Moralitates in Mathæum.
Moralitates in Psalterium.
In Canonicam Ioannis.
Diuisiones Sermonum.
Sermones de tempore & Sanctis.
Orationes ad Clerum.
In Magistrum Sententiarum, lib. 4.

& alia ne fortè quæ nos latent. Floruit anno 1320. ex Ind. Iac. de Plebe. Ord. Seru. quondam Generalis meritiss.

IOANNES DE GLVEL.

IOANNES DE GLVEL, natione Teutonicus, Prior Conuentus Coloniensis, vir in diuinis Scripturis eruditus, & sæcularis Philosophiæ non ignarus, ingenio clarus, vita & conuersatione deuotus, scripsit

Sermones de Tempore, lib. 1.
Sermones de Sanctis, lib. 1.
Sermones per Quadragesimam, lib. 1.
Volumen de Origine & Profectu Ordinis sui, quod inscripsit Speculum Carmelitarum.

Alia quoque nonnulla edidit, quę ad notitiam meam non vene-

venerunt. Claruit in Conuentu suo Coloniensi, vbi & sepultus est. Trith. in De Script. Carm. & Script. Ecclesiast. vbi additur Speculum Carmelitarum.

IOANNES GOLEIN.

IOANNES GOLEIN, natiõne Nordtmannus, Prior Rhotomagensis, vir in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, atque in secularibus literis sufficienter doctus, ingenio subtilis & clarus eloquio, scripsit non spernendæ auctoritatis opuscula, quibus nomen suum ad posteritatis notitiam cum gloria transmisit, è quibus extant.

Super Sentent. lib. 4.

Super Officio Missæ, lib. 1.

Quæstiones quoq; variæ, &, vt ferunt, quædam alia. Trith.

IOANNES GRAVERIVS.

IOANNES GRAVERIVS, cuius patriam ignoro, nisi quod ex cognomine, aut Germanum, aut Belgam fuisse suspicor, vtut sit vir fuit eruditus, & in vario disciplinarum genere sufficienter instructus, vt patet ex lucubrationibus à se compositis, quæ feruntur sequentes.

In textum Sententiarum, lib. 4.

In Exodum, lib. 1.

De concordia Euangelistarum. Sermones de Tempore, & de Sanctis, & quędam alia. Claruit Concilij Basilien. temporibus anno 1440. vt habetur in Indice Iac. Ord. Seru.

IOANNES GROSSI.

IOANNES GROSSI, patria Tholosanus, Prior Ordinis Generalis, doctor diuinarum Scripturarum insignis, & sæ-

& sæcularis Philosophiæ non ignarus, ingenio clarus & promptus eloquio, scripsit nonnulla Opuscula de quibus subiecta feruntur:

Opusculum de Ordinis sui institutione & profectu, quod prænotauit Viridarium, lib. 3.

Sermones quoque & variæ in Scripturis quæstiones. Moritur sub Martino Papa V. anno Domini 1424. inditione 2.

IOANNES *Hierosolymitanus.*

IOANNES Hierosolymitanæ Ecclesiæ post beatum Iacobum Patriarcha quartus & quadragesimus, primus in ordine narrationis nostræ collocandus accedit. Erat enim vir conuersationis integræ atq; sanctissimæ, qui viuus & mortuus infinitis fertur claruisse miraculis. Hunc Hadrianus Papa primus propter eximiam doctrinam, & vitæ excellentiam de monasterio Montis Carmeli sustulit, & in Patriarcham præfatæ vrbis sublimauit. Qui cùm in Scripturis diuinis esset peritissimus, nonnulla præclara Syntagmata edidit, quibus ingenium suum posteris declarauit, de quibus extat volumen insigne, De principio & profectu Ordinis Carmelitici liber vnus. Scripsit etiam quasdam ad Fratres epistolas exhortatorias, & quędam alia. Claruit temporibus Hadriani Papæ primi, anno Domini Maximi Iesu Christi septingesimo septuagesimo. Trith. & M. Ant. Sabell. lib. 5.

IOANNES DE *Hildensheim.*

IOANNES de Hildenheim, vrbe Saxoniæ Oriundus, Lector Conuentus ibidem, in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, sæcularium quoque literarum non ignarus. Philoso-

losophus & Poeta insignis, carmine exercitatus & prosa, declamator sermonum ad populum formatissimus, scripsit non contemnendæ lectionis opuscula, de quibus feruntur subiecta.

Ad Florentium Episcopum Monasteriensem in Vuestphaliam de Translatione trium Regum in ciuitatem Colonien. lib. 1.

Chronica quoque iucunda & vtilis, lib. 1.

Defensorium Ordinis sui, lib. 1.

De fonte vitæ, lib. 1.

De Antichristo, lib. 1.

Contra Iudæos, lib. 1.

Contra turpia pingentem, lib. 1.

Opus metricum de monstris in Ecclesia, lib. 1.

Epistolarum ad diuersos, lib. 1.

Sermones de Tempore & de Sanctis, lib. 11.

Alia quoque nonnulla edidit, quæ ad notitiam meam non venerunt. Claruit sub Carolo Imp. 4. anno Domini 1370. & varia Carminum composuit Epigrammata. Trith.

ANNOTATIO.

Cùm tempore exilij mei Coloniæ agerem, vidi & legi typis impressum egregium opus de Translatione corporum Trium Magorum, & quædam alia. Præterea Trithemius in Opere de Scriptoribus Ecclesiast. asserit hunc autorem quondam fuisse obsequiosissimum famulum Reuerendissimi atque sanctissimi viri D. Petri Thomasij totius Ordin. Generalis, cùm in Auinione simul viuerent.

IOANNES HORNEBY.

IOANNES Horneby, natione Anglicus, Doctor in Scripturis Sanctis copiosus & eruditus, ingenio subtilis, & disputator quæstionum acutissimus, fertur nonnulla præclara composuisse opuscula, quibus venam abundantis ingenij sui etiam posteris notificauit, è quibus extat Opus

Defensorium antiquitatis Ordinis sui, lib. 1.
Sermones quoque varij.
Pro parto triumpho, lib. 1.
Ordinariæ quæst. lib.

& quædam alia. Claruit in Gymnasio Cantabrigiensi, anno Domini 1374. vbi varia composuit. Trith. & Iac. de Plebe in Ind. qui addit duos lib. postremo loco numeratos.

IOANNES IOLIAHAN.

IOANNES Ioliahan Nordvvallus Anglus, vir valdè eruditus & in Scholasticis & Philosophicis studiis apprimè versatus, & concionator optimus, nonnulla ad Christifidelium vtilitatem composuit Opuscula, è quibus feruntur sequentia:

Quæstiones Theologicę.
Moralitates rerum.
De arte prędicandi.
De Matrimonio.
Isagoge Metaphysices.
Flores ex Chrysostomo.
Collationes per annum.
Indices in Anselmum.

& plura alia quæ memoriam nostram fugiunt, composuit. Floruit anno Domini 1348. dies mortis nobis incompertus. Ex indice Iac. Seru.

IOANNES IACOBVS Cherecatus.

IOANNES IACOBVS Cherecatus, Vicentinus, Theologus absolutißimus, vario scientiarum genere excultus, Totius Ordinis nostri Procurator Generalis, qui cùm almę Venetiarũm Prouinciæ Prouincialis existeret, ac iampridem in diuersis muniis ac officiis summa cum laude se gessisset omnium assensu dignus iudicatus est, qui inter complures exquisitos diuersarum nationum Doctores, in œcumenico Tridentino Concilio congregatos, non postremas in disputando, consulendo, ac perorando ferre posset. Obiit in Domino. Sepultus Vicentiæ.

IOANNES MAIERIVS.

IOANNES MAIERIVS à Ghele in Brabantia natus, Conuentus Thenensis Sacræ Theologiæ Doctor, ex Priore Conuentus Bruxellensis Prouincialis inferioris Germaniæ, vir doctißimus, Græcè & Latinè peritißimus, concionator diuini verbi celeberrimus, complura pietatis & eruditionis plena conscripsit opera, ex quibus duntaxat Thenis vidimus Commentaria super plerasq; epistolas D. Pauli. Sermones tam de Sanctis, quam de Tempore. Quadragesimale. Super decem Decalogi præcepta. Orationes tam Latinè, quàm Græcè conscriptas, & ab eodem in alma Louaniensium Academia habitas. Adeò enim disertus & eloquens erat in lingua Græca, vt hominem Athenis, non Thenis enutritum dixisses. Hic ad Capitulum Generale (quod Placentię annò 1575. celebrabatur) accersitus, omniũ ora in se conuertit. tanta inerat homini eloquentia, adeò vt, si Gręcè loquebatur, Demosthenem, Latinè, Ciceronem credidisses. Hæc, Italiam ingressus, ex complurium Italorum relatione didici, præsertim admodum Reuerendi M. Nicolai Aurifici, & Iosephi à Falconibus Prioris Placentini longè dignißimi, qui hominem pręsentes pręsen-

tem

tem differentem audiuere & videre. paruo tamen tempore post Capitulum præfatum superuixit, diemque obiit extremum, Thenis (ni fallor) sepultus.

IOANNES DE Malinis.

IOANNEM de Malinis asserit Palendorpius noster scripsisse Speculum Historiale Ordinis nostri, distinctum in decem libros. Subdudito tamen an is idem fuerit cum eo quē infrà Ioannem Paschasium Mechliniensem vocamus; vbi verò eo peruentum fuerit, iudicium meum declarabo.

IOANNES MARIA Verratus.

IOANNES MARIA Verratus, natione Italus, patria Ferrariensis, honestis parentibus oriundus, annum quartum decimum ætatis agens Sanctam Carmelitarum Religionem ingressus, omnem ætatem in honestis & eruditis studiis exercuit, euasitq́ doctissimus Theologus, Orator & Philosophus celeberrimus. In disputationibus acutus, in Concionibus vehemens, eloquio clarus, conuersatione affabilis. Præter hæc in perpetuam sui memoriam clarissima Orbi ingenii sui reliquit monumenta, quorum maxima pars vulgo typis excusa circumferuntur, & in sex Tomis digesta sunt, quemadmodum colligi potest ex duobus Indicibus, quorum primum ad nos misit sæpius honoris gratia à nobis nominatus R. M. Iacobus de Plebe, eximius Theologus Ord. B. M. Seruorum, alterum verò nuper ex ipsa Ferraria accepi, cura & industria Reuer. & pij Patris Adami Vitalis Carmelitæ Ferrariensis, vbi recensentur ad verbum hoc pacto:

Tomus primos.

Disputationes aduersus Lutheranos.
De Fide & operibus & meritis.
De libero Arbitrio.
De Prædestinatione.
De cultu Dei & Sanctorum.
De orando Deum & Sanctos.
De auriculari & Sacramentali Confessione.
De Pœnitentię Sacramento.
De Ecclesia & eius authoritate.
De primatu Petri & sedis Apostolicę.
De Eucharistiæ Sacramento.
De Communione sub vtraque specie.
De Matrimonij Sacramento.
De Purgatorio.
De Indulgentiis.
De Mendicantibus & Concionatoribus

Tomus Secundus.

De Incarnatione Verbi Domini, Consonantia quatuor Euangelistarum, cum his quæ acta sunt erga puerum Iesum, ipsiusque gesta vsque ad sermonem Domini in monte peractum.

Tomus Tertius.

Super Sermonem Domini in monte enarrationes in quindecim libros digestę, quæ totam Euangelicam legem, miraculis, signis, & prodigiis approbatam, pulcherrimè complectuntur, à quinto cap. Mathei vsque ad decimum inclusiuè, aduersus falsa Lutheranorum dogmata.

To-

Tomus Quartus.

Super Euangeliis ab Aduentu Domini vſque ad Dominicam Reſurrectionis eiuſdem amplißima Commentaria.

Tomus Quintus.

Alij egregij Commentarij ſuper omnibus Euangelijs à Dominica Reſurrectionis, vſque ad primam Dominicam Aduentus.

Tomus Sextus.

Opuſcula varia continet, nimirum:

1 De magna vniuerſalis Eccleſiæ CHRISTI auctoritate.

2 De modo viuendi ſecundum ſpiritum, & non ſecundum carnem, & de Chriſtiana militia aduerſus Carnem, Diabolum, & Mundum.

3 De iuſtificatione.

4 De dignitate & excellentia Intellectus, & Voluntatis.

5 De gratia & libero arbitrio.

6 De duplici Purgatorio in hoc ſæculo & in futuro.

7 De ſuffragijs annuis pro legatis Defunctorum.

8 Comentarij ſuper omnibus præceptis, & documentis Catonis.

9 Contra reſponſiones & proteſtationes eorum qui ad generale Concilium venire contemnunt. Hæc omnia typis excuſa ſunt, ſed non eodem ordine, nec Tomorum numero, cùm pleræque editiones plures, aliquæ pauciores Tomos habeant. Plura alia compoſuit vir eruditißimus, quæ morte preuentus ad perfectionem perducere non potuit. Magnam partem ſuarum lucubrationum dedicauit Paulo III. Pontif. Max. Ad Concilium Trident. vocatus, haud ire potuit, ætate & infirmitate præpeditus. Moritur tandem anno 1563. Menſis Iulij, Sepultus Ferrariæ. Vitam eius ſcripſit D. Bernardinus Inſularis Vrbinas.

IOANNES MARRE.

IOANNES MARRE, natione Anglicus, Doctor Oxoniensis, in Scripturis Sanctis studiosus & eruditus, ingenio subtilis & vehemens, scripsit inter alia exercitij sui Opuscula, Determinationes contra hæreticos Vvitchleuistas lib. 1.

Lecturam Sententiarum, lib. 4.

Tabulam Originalium.

Compendium Originalium.

In Epigrammata Martialis.

Alia quoque multa scripsisse dicitur, sed ad notitiam meam adhuc non venerunt. Obiit Dancastriæ anno 1407. Trith.

ANNOTATIO.

Trithemius in Opere de Script. Ecclesiast. vocat eundem Ioannem Maronem. Meminit & index Iac. Seru. vbi adduntur quatuor Opera postrema, & annus obitus illius, & locus.

IOANNES NOBLETH.

IOANNES NOBLETH, natione Gallus, Conuentus Parisiensis, vir in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, & in secularibus literis egregiè doctus, Philosophus & Medicus insignis scripsit ingenij sui quædam præclara Opuscula, quibus nomen suum cum gloria transmisit ad posteros, de quorum numero subiecta feruntur. Super Sentent.

Opus insigne quod Centilogium prænotauit, lib. 1.

In Euang. Ioannis, lib. 1.

Sermones varij.

In Epist. Cano. lib. 7.

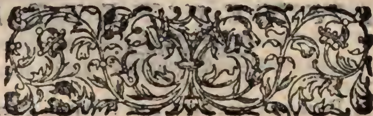
In multos quoque alios Bibliæ libros Commentarios, &

Lecturas compilasse dicitur, quæ ad notitiam meam non venerunt. Ex Trith. & Ind. Iac. Seru. Meminit & Genebrandus in Chron.

IOANNES PASCHASIVS.

IOANNES PASCHASIVS Mechliniensis Sacræ Theologiæ Doctor insignis, Disputator Scholasticus acutissimus, & Concionator egregius, complura eruditissima volumina conscripsit, inter cætera Super Senten. In Euangelia Dominicalia & festa totius anni. Item Descriptionem terræ Sanctæ, quam præsens (vt credo) oculis perlustrauit. Pleraque, si non omnia, huius viri Opera extant typis excusa. præsertim Terræ Sanc. descript. ex qua sepissimè testimonia profert, egregius Scriptor nostri temporis D. Christianus Adrichon in celeberrima illa Terræ Sanctæ, & Vrbis Hierosolymitanæ descriptione quam paulò ante mortem Coloniæ me præsente edidit.

Alium hunc ab illo existimo, quem Io. Palendorp. vocat Ioannem de Malinis. Vixit autem & floruit Louanij hic Paschasius ætate nostra, post annum 1500. vt colligitur ex Epistolis D. Batavi. teste etiam Ludouico Guicciardino nobili Florentino Scriptore in Descriptione ciuitatis Mechliniensis.

IOANNES PETRVS
Chizzola.

IOANNES PETRVS CHIZZOLA, ex Riparoli Cremonensis territorij oriundus, vir insigniter eruditus, egregia pietate conspicuus, morum & vitæ honestate clarus, præclara clarissimi ingenii sui signa dedit cùm aliquot Episcoporum Theologus absolutissimus, disputator ingeniosus semper extiterit. Is præter quamplura multæ eruditionis opera tam in Theologicis quam Philosophicis disciplinis conscripta, in le-

gentium vsum & fructum typis euulgauit vitam Italico sermone à se eleganter translatam. B. Ludouici Morbioli Bononien. quondam ab incomparabili nostro Bapt. Mant. Latinè conscriptam. Viuit vsque hodie Mantuæ, cuius Conuentus Prioratum gerit summa cum laude. Est hic Reuerend. P. Gener. Vicarij nostri corpore & animo germanus Frater.

IOANNES PLACENTINVS.

IOANNES PLACENTINVS, vir vndecunque doctissimus, Theologus & Rhetor celeberrimus, ingenio promptus, & disertus eloquio, Græcæ ac Latinæ linguę peritissimus, quippe qui multa eleganter traduxit, fertur complura scripsisse Opuscula, quibus nomen suum immortalitati consecrauit, è quibus vidi duntaxat

Vocabularium Græcum, opus profectò vtile & necessarium; lib. 1.

Extat eius & aliud volumen minus, vbi Latinum Gręco præponitur, lib. 1.

Ad Ludouicum Donatum Episcopum Bergomensem è Græco Psalterium de verbo ad verbum propriissimè transtulit, quod Opus nemo dignè laudare sufficit, in quo Græcam translationem præmisit literis Græcis, & suam subnectit Latinis. Epistolas, & plures & elegantes ad diuersos composuit. Alia quoque multa scripsisse dicitur, quæ ad notitiam meam non venerunt. Claruit sub Innocentio Papa octauo, & credo eum adhuc viuere. hæc Trith. anno 1492.

ANNOTATIO.

In Superioribus admonui me non abhorrere ab eorum opinione qui asserunt hunc Ioannem Placentinum, eundem esse, qui ab alijs passim vocatur Ioan-

nes Crestonus. Eruditiss. vir M. Iacobus de Pleb. Ord. Seruorum in Indice aliquot Scriptorum Carmelitarum, de hoc ita scribit: Ioannes, inquit, Crestonus Carmelita scripsit Lexicon Græcum vulgo notissimum Baptistæ Mantuani tempore, cuius de hac re epigramma extat ante penultimum libri tertij Syluarum. hæc ille. Cæterum epigramma illud omni eruditione & iucunditate plenum sic incipit:

Vade Calestani visure cacumina montis.
Vade bono auspicio, sed meliore redi, &c.

Vidimus vtrumque Lexicon typis excusum, & in museo meo Bruxellen. authorem habeo impressum, qui ex vtroque non rarò citat testimonia. Extat apud me epistola quædam de hoc viro admodum R. M. Iosephi à Falconibus, qui asserit etiamnum parentes & affines Placentiæ, super esse. Psalterium typis excusum est Mediolani anno 1481. & seruatur in Bibliotheca Fratrum Carm. Florentinorum.

IOANNES POLESTEDE.

IOANNES POLESTEDE, cuius patria me latet, vir fuit valde eruditus, Theologus celebris, & Philosophus nobilis, vt testatur pleniùs Opera à se edita q̄ ĩter multa extant hæc pauca:

Comentaria Sententiarum, lib. 4.
In Physicam Aristot. lib. 8.
Conciones per annum.
Indices locupletissimi in Augustinum.

Obiit anno Domini 1541. vt habetur in Indice Iac. de Plebe.

IOANNES DE REGNO.

IOANNES de Regno natione Gallus, Conuentu Tholosanus, in Scripturis sanctis Doctor eruditus, ingenio subtilis

tilis, & promptus eloquio, scripsit super Senten. lib. 4.
In Euangelium, Math. lib. 1.
Sermones de Tempore, & de Sanctis, lib. 2.
Quadragesimale quoque, lib. 1.
& quędam alia. Trithem.

IOANNES DE SANCTA FIDE.

IOANNES de Sancta Fide, natione Anglicus, vir eximia pietate & eruditione clarissimus Carmelitanæ familię decus clarissimum, clarissima sui ingenii reliquit monumenta ex quibus ista feruntur:
Glossemata in Euangelium Ioannis.
Encomion Ioannis.
In Canonicam D. Ioannis.
Collectiones scripturarum.
In Euangelium Mathæi.
Tabulam Iuris.
Concordantias Thomæ.
Loca contrarietatum.
Sermones de Tempore & de Sanctis. Claruit Burnchamiæ anno 1359. quo etiam obiit, quemadmodum testatur Index Iac. Ord. B. Marię Seruorum.

IOANNES SCANDEBERI.

IOANNES Scandeberi, Episcopus Errfordensis in Anglia, vir in diuinis Scripturis eruditissimus, & secularium literarum non ignarus, ingenio subtilis & clarus eloquio, vita quoque & conuersatione deuotus, fertur multa pręclara scripsisse Opuscula, quibus nomen suum longè lateque notificauit, sed nihil eorum ad notitiam meam peruenisse memini. Claruit in Anglia sub Sixto Papa IIII. anno Domini 1480. nescio si adhuc viuat. Hæc Trith. lib. de Script. Carmel.

ANNOTATIO.

Nihil prorsus dubito quin hic vnus & idem sit quem eruditiss. vir Iac. de Plebe Ord. Seru. in suo Indice Scriptorum Carmelitarum vocat Ioannem Stamberij, eiusq; plurima enumerat Opera ab eodem conscripta. Lectori tamen integrum relinquo sentire & iudicare. Verba Indicis dicti Reuer. P. Iac. sunt ista: Ioannes Stambery Carmelita, Magister Oxoniensis, Bangonensis Episcopus, ac Heresfordensis Præsul scripsit

Lecturam Sententiarum.
De laboris vniuersi præmio.
De Symbolo Fidei.
De dote Ecclesiæ.
De vigore Decretorum.
De sanctionibus Ecclesiasticis.
De potestate Pontificia.
De discrimine iurisdictionum.
De Prærogatiua Ecclesiastica.
De vigore Scripturæ Sacræ.
De casu & fortuna.
De vario Scripturæ sensu.
De fato & fortuitu.
De regimine celebrantium.
De quatuor minimis.
De visitatione infirmorum.
De cura pro mortuis agenda.

De

De laude Charitatis.
De disciplina Christiana.
In Augustini Confessionale.
In eundem super Ioannem.
In eundem de Doctrina Christiana.
In Enchiridion eiusdem.
Sermones multos, & alia.

hæc ibi. Oritur tamen noua dubitatio & scrupulus, quòd ibidem addatur mortem obijsse 1464. cùm tamen Trithem. loco iam citato crediderit adhuc vixisse anno 1492. cùm Opus De Script. Carm. conderet. Suspicor errorem esse in numero annorum, nisi quis ex vno faciat duos, ita vt dicamus alterum eorum fuisse Episcopum Bangonensem, alterum verò Heresfordensem. & vt vni nomen fuerit Io. Stamberius, alteri Io. Scandeberius, quod tamen mihi non est uerisimile.

IANNES *Schoonhouen.*

IOANNES Schoonhouius natione Teutonicus, Prior Conuentus Mechliniensis, vir in diuinis Scripturis studiosus & longa exercitatione doctus, ingenio subtilis & promptus eloquio, in declamandis ad populum sermonibus excellentis ingenij. Scripsit notabile opus in duobus voluminibus secundum ordinem Alphabeti, quod prænotauit Polipodion, Prędicatoribus verbi Dei valde accommodum; lib. 2. Sermones quoque de Tempore & de Sanctis varios edidit, & quædam alia. Trithem.

IOANNES
Sonneman.

IOANNES Sonneman, vir eruditione clarissimus, eloquio facundus, & conuersatione gratus, scripsit:
De decem Præceptis, lib. 1.
De superstitionibus, lib. 1.
De contractibus, lib. 1.
Casus contra re emptionem censuum, lib. 1.
Sermones de tempore & de Sanctis, lib. 2.
& alia nonnulla. Claruit anno 1460. Index Iac.

IOANNES SORETH
Generalis.

IOANNES Soreth, natione Nordmannus, Prior totius Ordinis Generalis, vir in diuinis Scripturis doctus, & eruditus, ingenio subtilis, sermone compositus, vita & conuersatione deuotus atque sanctissimus, maximus & feruentissimus sui Ordinis reformator. pro cuius institutione & multos & duros labores patientissimè tulit: scripsit quædam præclara volumina, quibus venam ingenij sui etiam posteris notificauit, è quibus subiecta feruntur:
Super Senten. lib. 4.
Sermones varij, lib. 1.
In Regulam Ordinis sui duplex commentum edidit, lib. 1.
Constitutiones quoq; eiusdem Ordinis comportauit. Moritur Andegauis sub Friderico Imp. 3. & Sixto Papa 4. Anno Domini 1471. Inditione quarta, octauo Kalendis Augusti, multis quotidie miraculis coruscans. Hæc omnia Trithem. quibus consonant ea quæ de eodem scribit R. & eruditus Iacobus Philippi Ord. S. Aug. in suo Supplem. fol. 327. & plures alij, vt pleniùs diximus in Commentario nostro Carmelitico.

Ioannes Stamberi. Vide supra Io. Scandeberi.

IOANNES STEPHANVS Chizzola.

IOANNES STEPHANVS CHIZZOLA Conuentus Cremonensis, Riparoli insignis Cremonensis territorij Oppido natus, Sacræ Theologiæ Doctor eximius, ac in defuncti nuper Ioannis Baptistæ Caffardi, f. r. locum totius Ordinis Carmelitarum Vicarius Apostolicus. vir exquisita eruditione præditus, moribus placidissimis, vita & conuersatione cunctis non solùm venerabilis, verùm & amabilis, laboris patientissimus, vt res ipsa superioribus annis docuit. Etenim Anno

1588

ANNOTATIO.

In De Script. Eccles. ait claruisse in Conuentu Noruicen. & ibidem sepultum in pace quiescere. Vtrum autem hic is fuit cuius mentio fit in Epistola Martini Quinti Pont. ad Thom. Vualden. qui Romam Vualden. libros Pontifici exhibuit, alibi examinabitur.

IOANNES TOMSON.

IOANNES Tomson Anglus, vir Doctus & eruditus, in humanis atque diuinis literis optimè versatus, vita & moribus conspicuus ad communem legentium vtilitatem conscripsit nonnulla opuscula, inter quæ feruntur subiecta:

Lecturam Sententiarum, lib. 4.
Moralitates Scripturæ.
In Ecclesiasticum.
Postillationes in Ioannem.
Sermones de Tempore & Sanctis.
Quadragesimale.
Conciones ad Clerum.
De mirabilibus mundi.
Abbreuiationes Doctorum. & alia Claruit apud Vrigornienses anno 1380. vt testatur Index Iac. Scr.

IANNES TYLNEII.

IOANNES Tylneij Norduicensis vir probatæ & exquisitæ eruditionis, Concionator apud suos, celeberrimus, & in diuinis literis valde studiosus scripsit non contemnendæ lectionis Opuscula, nimirum Postillam in Apocal. Ioan. Com

P pendium

pendium Sententiarum, & alia quę nos latent. Vixit anno 1430. Index. Iacobi Ord. Seru.

IOANNES TYTLESHALE.

IOANNES Tytleshale Nordouicensis, vir egregiè doctus & eruditus, & Concionator celebris, scripsit in Magistrum Sentent. lib. 4.

In Apocal. Ioann.

Sermones de Tempore, & Sanctis, & alia nonnulla. Vixit anno 1534. vt colligitur ex memorato sæpius Indice D. Iacobi de Plebe Ord. B. M. Seruorum.

IOANNES DE VINETA ET IOANNES VORETAM

Inter eruditos Carmelitanæ Relig. Scriptores nominantur, quorum prior à nostro Palendorpio Carmelita in sui Operis Epistola, dicitur Chronicon nostræ Religionis scripsisse quod incipit: Cùm quidam fratres nostri Ordinis &c. Posterior verò inter illustres Carmelitas Scriptores numeratur à doctiss. viro Sixto Senensi Ord. Prędicatorum; asseritque vixisse anno 1406. quæ verò scripserit, sunt illa.

In textum Sententiarum, lib. 4.

In Cant. Cantic. Sermones de Tempore, & Sanctis.

Quadragesimale.

Sermones duodecim de B. M. Virgine, vt testatur Iac. in Indice, qui vocat eum (& meo iudicio bene) Io. Vvrotham, dicitque floruisse anno 1407.

IOANNES VVALSINGAM.

IOANNES Vvalsingam Prior Prouincialis Angliæ, vir in diuinis Scripturis Doctissimus, Philosophus acutus, & sacræ Theologiæ Doctor Parisiensis, scripsit notabiliter

Super Sentent. lib. 4.

Quæstiones varias & Quotlibeta.

Alia quoque nonnulla composuit, quæ ad notitiam meam non venerunt. Claruit sub Benedicto Papa duodecimo. Anno Domini 1340. Trithem.

ANNOTATIO.

Meminit similiter Trithem. in Opere de Scriptor. Eccles. hisce verbis: In Gymnasio, inquit, Parisien. magistrali infula decoratus, legendo & disputando celeberrimus effulsit, hęc ille. Nec illud prætereundum variè legi huius viri cognomen, nonnulla enim exemplaria habent Vualgram, nonnulla Vualsergram, nos editionem Antuerpiensem secuti, reposuimus Vualsingam.

IOANNES VVIRICI.

IOANNES Vvirici de Nussia, natione Teutonicus, Conuentus Coloniensis, Prior Prouincialis inferioris Alemaniæ, vir in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, & in sæculari Philosophia egregiè doctus, ingenio promptus, & clarus eloquio, diuini verbi Prædicator famosus, fertur ab hiis qui eum nouerunt scripsisse Super Sententias, lib. 4. Sermones & Collationes varias, quæ suo tempore prodibunt in lu-

IOSEPHVS A Falconibus.

IOSEPHVS à Falconibus Prior Placentinus Prouinciæ Lombardiæ, Sacræ Theologiæ Professor eximius, eloquio prestans & clarus. sæpius in publicis muniis & officiis constitutus, optimè se gessit, laudemque reportauit. Dum apud Placentinos anno 1589. Romam profecturus, ob æstiuos calores, eius humanitate morarer, magnam profectò ex illius alloquio voluptatem cepi, sæpiusque dixi omnibus modis mihi placidam Placentiam placuisse. Ex quorundam fratrum relatione (præter experientiam) intellexi virum esse semperque fuisse studiosissimum, & in laboribus literariis assiduum. quadam vice musæum eius ingressus, magnum aceruum librorum ab eodem conscriptorum deprehendi, inter quos erat eximium quoddam & iustæ magnitudinis Opus cui titulus Cronica Carmelitana. Sermones per Quadrag. aliique tractatus elegantissimi. quæ omnia suo tempore in lucem emissurum confidimus. Viuit vsque hodie dum hæc scribimus anno 1592.

LACTANTIVS Domaninus,

LACTANTIVS Domaninus Mantuanus, Sacræ Theologiæ Doctor egregius, Rethor & Orator celebris, Concionator Musicus suauissimus, in omni penè scientiarũ genere fœlicissimè versatus, bis Cõg. Mant. Vicarius Generalis solertissimus, Sixto Quinto f.r. Pont. Max. notus & gratus, ob oculos habens Platonis illud, Neminem sibi soli natum; in commu-

nem

nem Ecclesiæ vtilitatem, & Religionis nostræ honorem, insigne quoddam planeque immortalitate dignum Opus conscripsit, intitulatum De prouidentia Dei in duos tomos diuisum, in quorum primo agitur de Contingentia, Necessitate, Casu, atque Fortuna. & hęc in primo libro. In secundo eiusdem Tomi primi agitur de Scientia Dei. In tertio de Sapientia humana. In quarto de Libero hominis arbitrio, atque diuina gratia. & hæc in primo Tomo. In secundo de Creatione agitur, rerumque dispositione, & de Ideis & est quintus liber in ordine totius Operis. In sexto de Diuina prouidentia & Fato, in septimo de Pręde stinatione, in octauo de Reprobatione. Horum primus Tomus typis excusus est, alter verò adhuc sub Prælo est. Quæ verò doctissimus vir adhuc premit & limat sunt hæc subiecta: In 3. Theologicarum sententiarum. In proemio Physicorum & Methaphysicorum Arist. Quæstionem de primo cognito. De immortalitate animæ in via Aristotelis. De fine hominis. In procemium primę partis D. Thomæ. In epistolam Sybillæ, ad instantiam Serenis. Domini Vincentij Gonzagæ Mantuæ & Montisferrati Ducis inclyti. Orationes denique varias conscripsit & habuit. Nihil dicam quanta omnium admiratione summaque cum laude anno 1573. in Ciuitate Regij nondum annum egressus 33. publicè super omnium Liberalium artium facultatibus disputarit, deque Sacrosancta Theologia, vtraque, hoc est, tum Naturali tum diuina Philosophia, & Lege Canonica egregie disseruerit, Conclusionesque (vt vulgo dicimus) sustinuerit. Viuit adhuc Mantuæ, plura indies conscribens, & talentum sibi à Deo collatum piè exercens.

LAVRENTIVS Burellus.

LAVRENTIVS Burellus Diuionensis, vir in diuinis Scripturis eruditus, & in sæcularibus literis egregiè doctus, ingenio excellens & clarus eloquio, metro exercitatus & pro-

ſa. Scripſit vtroque genere præclara quædam volumina, quibus nomen ſuum notificauit:

Opus celeberrimum in laudem Eliæ Patriarchę Carmelitarum, quod pręnotauit Eliaden, lib. 1.

De illuſtribus viris ſui Ordinis, lib. 1.

& alia complura. Floruit anno 1494. tempore Maximil. Imperatoris, & Alexand. VI. Pontif. Trithem. in Opere De Scriptorib. Eccleſ. iam quartò ab eodem recognito & augmentato, quod extat in ſuperius nominata nobiliſsima Bibliotheca Sancti Marci Florentiæ in Conuent. Fratrum Prędicatorum.

LAVRENTIVS Cupęrus.

LAVRENTIVS Cupærus Gerardimontenſis, Sacræ Theologiæ Licentiatus eximius, Grecè & Latinè doctiſsimus nec Hebraicè ignarus, ex Priore Conuentus mei Bruxellenſis Prouincialis inferioris Alemaniæ, Concionator celeberrimus, Reuerendiſs. Domini Io. Vendeuille Epiſcopi Tornacenſium Theologus & Conſiliarius intimus, complura in lucem edidit Opuſcula, quæ partim typis tradita, ſtudioſorum teruntur manibus, inter quæ vidimus

Sermones 24. de Quatuor nouiſsimis.

Paracleſim ad Chriſtianam militiam.

Opera omnia, quæ modò extant, diuini noſtri Baptiſtæ Mantuani Generalis Ord. recognouit & elegantiſsimis typis Belgicis excudi curauit, E Gallica (natione tamen Flander) in Latinam linguam tranſtulit Opus cui titulus Theatrum Mundi, ſiue de miſeria humanæ conditionis. Huic nuper adiecit eiuſdē argumenti Opuſculum de Dignitate hominis.

Multa diuerſi generis Epigrammata condidit Sequentia neſcio an excuſa.

In librum Heſter Comment.

In

Præterea in obeundis publicis muneribus, quàm sedulus & diligens fuerit, omnibus perspicuum est, Etenim Venetorum Prouincia Prouincialem experta est vigilantissimum; Totus Carmeli Ordo Procuratorem Generalem annis superioribus expertus est humanissimum; alma Romanorum Sapentia Professorem eruditissimum; Illustrissimus Dominus Cardinalis Nicolaus Sfondratus (qui postmodum, Pontifex factus, Gregorius Decimusquartus vocatus fuit, à quo & noster Lauretus Episcopatus officij insulam suscepit) per multos annos Theologum absolutissimum, & intimum Consiliarium habuit. Denique Concilium Tridentinum tanquam summæ integritatis & eruditionis virum suspexit & coluit. Conscripsit hic doctissimus vir complura excellentis ingenij Opera, quibus egregiè eruditionis suæ venam demonstrauit, quę à nobis in duas classes distribuentur, vt sacra à prophanis discernantur: Primò itaque dum iunior esset scripsit.

Super totam Artem veterem.
In Priora Aristotelis.
In primum Phisicorum Arist. lib. 1.
In secundum Phisicorum.
In tertium Phisicorum.
In quartum Phisicorum.
In quintum Phisicorum.
In octauum Phisicuorum.
In primum Metaphysices Arist.
In secundum Metaph.
Io quartum eiusdem.
In quintum eiusdem.
In septimum eiusdem.
In octauum eiusdem.
In duodecimum Metaphysic. dum Romæ publicè summa cum laude, atque omnium admiratione profiteretur sub Sixto Quinto Pont. Max. vt hisce oculis vidi & auribus hausi.

Prętere a in rebus Theologicis complura eruditè conscripsit,
In secundum Sententiarum.

In quartum Sententiarum.

In Epistolam D. Pauli ad Romanos, &

In Epistolam eiusdem ad Galatas dum esset in Concilio Tridentino, sub Pio Quarto.

Censuram in Opera Septimii Tertulliani, iussu Pii Quinti Pontif.

Apologiam pro Antonio Mario Pro episcopo Cremonen. aduersus calumniatorem

Tractatum de Contractibus.

Tractatum de Censuris Ecclesiasticis.

Orationes habitas in Concilio Tridentino.

Orationes habitas Romæ coram Pontificibus Pio Quarto, & Sixto Quinto, & Cardinalium consessu.

Multa & arguta Consulta seu Responsa ad diuersorum Principum & Magnatum quæsita.

Scolia in Sicardum Cremonensem Episcopum, ad præfatum Illustriss. Nicolaum Sfondratum Card. & Archiepiscop. Cremonen. postea Rom. Pont.

Multos denique & varios, variisque temporibus congruentes Sermones, & Collationes, aliosq; pios, & eruditionis plenos: Tractatus conscripsisse pro comperto habeo, quorum tamen titulos & nomina scire non potui, ea via qua præfata, licet pauca ex multis, congessi. Viuit vsque hodie sexagenarius, vnicum Episcoporum decus, & ornamentum.

LEO A SANGALLETTIS.

LEO à Sangallettis, Florentinus, sacræ Theologiæ Doctor, non minus morum pietate, quam eruditionis laude cunctis per Etruriã Carmelitanæ familię viris notus, in diuersis Italiæ locis (vbi non rarò Prioratus & Prouincialatus honore & officio functus est) eximium suæ modestiæ, probitatis, atque syncenitatis exemplũ præbuit: Nouissimè verò in Floren

tino

tino ſuo Conuentu conſtitutus Prior, pręter vitæ honeſtatem, & ſuorum ſolertem curam, etiam ob indefeſſam in piis ſtudiis diligentiam, eruditi viri laudem meretur. Etenim tanta animi alacritate, & inexhauſto ſtudio conſcribit, colligit, & coaceruat, & coaceruata in aperto ſuorum ſubditorum Collegio ſeu conuentu quotidie enarrat: optima quædam, ac omnimodè neceſſaria documenta his quibus Caſuum conſcientiæ ſtudium cordi eſt, ſuo tempore (vt ſperamus) eadem typis euulgaturus, & in communem vtilitatem exhibiturus.

LVCRETIVS Tiraboſcus.

LVCRETIVS Tiraboſcus Aſolanus, Conuentus Mant. Sacræ Theologiæ Profeſſor eximius; Latinæ, Græcæ, & Hebraicæ linguæ peritus; Cæterum quanti iudicij, & eruditionis extiterit, declarant non ſolùm Opera partim typis euulgata nimirum ſuper Pſalmos, & partim (ni morte præuentus fuiſſet) euulganda, nimirum ſuper Apocalypſim eruditiſsima Commentaria, quæ etiamnum Manthuæ aſſeruantur, & alia quamplura, verùmetiam, quòd ipſe Reuerendiſsimus Venetorum Patriarcha eundem ſibi in Theologum aſſumeret, ſecumque ad Concilium Tridentinum duceret. Porrò quemadmodum hunc doctiſsimum virum obiiſſe conſtat, ita annus obitus illius me fugit.

MARTINVS Italus.

ARTINVS ITALVS, vir doctus & eruditus, eloquens, & disertus, insignem quandam & eruditionis plenam Orationem habuisse & conscripsisse fertur de Titulo, Sanctis, & Doctoribus Ordinis nostri. Reliqua verò quæ composuit, aut conscripsit ad notitiam meam nondum venerunt. Eius mentionem facit Palendorpius, aut (vt Italis placet) Paleonydorus in Epistola operis sui de Antiquitate Ordinis Carm.

MENALDVS DE Rosarijs.

MENALDVS de Rosariis, Burdegalensis, Sacræ Theologiæ Doctor Parisiensis insignis, Prouinciæ Vasconiæ Prouincialis meritissimus, vir in omni scientiarum genere, præsertim in vtroque Iure, optimè versatus, inter complura quæ scripsisse reor, vidi duntaxat insigne Opus in tres libros distinctum, cui titulus De Pœnitentiis & Remissionibus. Item luculentem quandam Expositionem Decretalis, Omnis vtriusque sexus. Sripsit & egregium quoddam Quadragesimale; quod an typis excusum sit, nescio. Obiit Burdegalis, magno omnium eruditorum, atque adeò totius plebis luctu, ante annos Domini 1513. vt patet ex Epistolis dedicatorijs, præfatis Operibus præfixis.

ANNOTATIO.

Opus de Pœnitentijs & Remiss. similiter & Exposit. Decret. excusum est Parisiis anno 1513. opera & industria R. P. Georgij de Lapiscida Carm. qui illud (de Pœnit. & Remiss. duntaxat) dedicauit R. P. M. Ioanni de Monte-Regali Carm. & Doctori Parisien. ad quem inter cætera sic scribit dictus Georgius: Quorsum hęc? vt intelligas me magna admiratione affici, cùm mores Reuerendi in Christo Patris (pię memoriæ) fratris Menaldi de Rosarijs nostrę Prouinciæ Vasconiæ quondam Prouincialis meritissimi animo repeto, &c. Et post pauca: vtinam, inquit, Quadragesimale illud Opus impressioni iam datum foret; in illo enim facilè ostenditur, qualis in Verbi Diuini declamatione, & quàm eruditus in omni scientiarum genere extiterit. hæc ille. Asserit similiter ibidem, eum in diuersis Mundi partibus, præsertim Burdegallis, Parisiis, Romę, Papiæ, & alibi egregium suę doctrinę specimen disputando, legendo, & prędicando dedisse. Cæterum Expositionem Decretalis, summa cum laude & omnium admiratione Burdegallis in Doctorũ consessu publicè recitauit anno Domini 1495. die 2. Aprilis. Seruantur prefata Opera in sacro; quodam Virginum Monasterio dicto San Gagio, in suburbio Florentino, mihiq; videndum exhibitum humanitate RR. PP. Adami Vitalis, & Io. Bapt. Bottoni Carmelit. Ferrar.

MA-

MATHIAS FARINATOR.

MATHIAS Farinator Viennensis Germanus, vir insigniter eruditus, author habetur libri cuiusdam (sic enim de eo scripsit M. Iacob. de Plebe Ord. Seru. in Ind.) cui titulus Liber Moralitatum, lumen animæ dictus, in septuaginta titulos diuisus, ex Sanctorum Doctorum, Philosophorum, Poetarum etiam, ac Oratorum authoritatibus secundum ordinem Alphabeti collectus. hæc Iac. additque: Videtur, inquit, hic non author libri esse, sed solùm in titulos distinxisse. Tomi sunt duo impressi anno 1477. Hæc ibi.

MICHAEL DE Bononia.

MICHAEL de Bononia, natione Italus, Prior Generalis, vir in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, & sæcularium literarum non ignarus, ingenio clarus & disertus eloquio, scripsit multa pręclara Opuscula, quibus memoriam sui posteris commendauit, è quibus subiecta feruntur.

Super Sententias, lib. 4.
Tabule Sententiarum, lib. 1.
In totum Psalterium opus grande, lib. 1.
In Euangelium Matthæi, lib. 1.
In Euangelium Lucę, lib. 1.
Tabula moralium Gregorij Papæ in Iob. lib. 1.
Tabula super Decreto, lib. 1.
Quæstiones Sententiarum, lib. 1.
De Purissima Conceptione B.M. semper Virg. lib. 1.
Sermones varii, lib. 1.
Quadragesimale notabile, lib. 1.
In multos etiam libros Aristotelis commentatus est.
In Valerium quoque Maximum.
In Philosophia, in Iure Canonico, & in Oratoria similiter.

ter varia ſcripſit, & multa alia quæ ad me non venerunt. Moritur Bononiæ, ante ſummum Altare ſui Conuentus ſepultus Anno Domini 1416. Kalend. Decembris. Trithem.

ANNOTATIO.

De hoc viro eruditiſsimo non pœnitenda legenda dedimus in Commentario noſtro Carmelitico. Quod autem ad rem literariam attinet, plurimi ſcriptores alienę profeſsionis perquam honorificam illius mentionem faciunt. In Indice Iac. Ord. B. M. Seru. & alibi dicitur illi cognomen fuiſſe Angrianus. Præterea addit Iacobus, Opus illud inſigne (ſic enim habent verba eius) de Concept. B. Mar. dedicatum fuiße illuſtriſs. D. Cardinali Sanctæ Marię Tranſtyberim. Prę terea affirmat illum ante mortem incœpiſſe nobiliſſimum quoddam Dictionarium, illudq; perduxiſſe vſque ad literam C. incluſiuè, ſed morte præuentum haudquaquam potuiſſe abſoluere. Quod autem ad Generalatus officium attinet, legenda, aut potius ad memoriam reuocanda ſunt illa, quę ſuprà in Reuerendiſs. P. M. Bernardi Olenſis Elogio diximus. Admodum Reuerendus M. Nicolaus Aurificus ſuis ad me literis ſignificauit reperiri Senis libellum quendam manu-ſcriptum in quo tota Seruatoris noſtri Paſsio diligenter expenditur.

MICHAEL HERBRANDT.

MICHAEL Herbrandt, de Duren, natione Teutonicus, Prior Conuentus Crucennacensis, vir in scripturis sanctis studiosus & eruditus, & multarum rerum experientia clarus, ingenio præstans, & Verbi diuini prædicator egregius, scripsit quædam non spernendæ lectionis Opuscula, quibus nomen suum posteris notificauit, è quibus extant:

Sermones & plures & notabiles, lib. 1.

Collationes quoque multæ & variȩ in Capitulis & Synodis habitæ, lib. 1.

Cætera quæ composuit ad notitiam meam non venerunt. Claruit sub Ruperto Bauaro rege Romanorum, Anno Domini 1410. Trith.

NICOLAVS DE Alsentia.

NICOLAVS de Alsentia, vir eruditissimus, multarum rerum peritus, eloquio & conuersatione candidus, Deo gratus & hominibus, inter præclara præclari ingenii sui monumenta, subiecta feruntur.

Commentaria in Exodum.

In Apocal. Ioan.

In Officium Missȩ.

Sermones de tempore & Sanctis.

& quædam alia, quæ nos latent. Vixit & floruit anno 1495. referente Iac. Ord. Seru. in Ind. Script. Carm.

NICOLAVS *Audeth.*

NICOLAVS Audeth, natione Cyprius, totius Ordinis nostri per annos plus minus quadraginta Generalis vigilantißimus, vir Græcè pariter, & Latinè eruditißimus, Theologus celeberrimus, vita & conuersatione cunctis venerabilis. Multa, ab his qui eum viderunt, Scripsisse fertur in Magistrum Sententiarum, Conciones, Orationes. Vidimus nostro tempore Missale, & Ordinale suo nutu, elegantißimis typis excusum. Moritur anno Domini 1562. die 7. Decembris. vt legitur in Necrolog. Carm. Florent. plura de eo in Commentar. Carm. diximus.

NICOLAVS *Aurificus.*

NICOLAVS AVRIFICVS Bonfilius Senensis Sacræ Theologiæ Professor eximius, in diuinis humanisque studiis feliciter versatus, in publicis suę Prouincię muniis & officiis obeundis sedulus, & concionator insignis, Plurima tum Latinè, tum Italicè in communem Ecclesiæ vtilitatem conscripsit volumina, quibus memoriam posteris, præsentibus commodum reliquit, inter quæ extant subiecta partim typis excusa, partim adhuc scrineis inclusa, suo tempore in lucem proditura. Typis impressa sunt hæc:

De dignitate, Vita, & Moribus Clericorum, quod adiunxit Examini Ordinandorum ab ipso ex diuersis authoribus coadunatum. Excusum Venetiis anno 1567. & alias alibi.

De antiquitate, Veritate & Dignitate Missę, additum Speculo Missæ ex multis Patribus ab eo congestis. Editum Venetiis anno 1572. ac Illustrißimo & Reuerendißimo D. Cardinali Guidoni Ferrerio Vercellensi dicatum.

Tractatum de Paßione Domini. Italicè. Excusus Venet. 1567.

Sylua Orationum ex SS. Patribus excuſ. Ven. 1569. & Mediolani & alibi.
Speculum Monialium Italicè. Florentiæ 1591.
Flores Orationum ex Ludouico Granatenſi. Venet. excuſ. anno. 1573.
Tomi octo Meditationum ex SS. Patribus Ital. quorum tres excuſi ſunt Venet. anno 1582. Reliqui adhuc hærent inter manus typographi.
Laudes Montis Caluariæ. Italicè Venet. 1568.
Nouum Examen Ordinandorum Latinè, excuſ. Florentiæ anno 1586.
Tabula præparatoria Miſſę cum vtilitatibus ex SS. Patribus collectis excuſa Florentiæ anno 1591.
Summarium Indulgentiarum, & gratiarum, Confratrum & Sororum Ordinis Carmelitarum: excuſ. Florent. 1591.
Hæc omnia (vt dixi) typis euulgata extant, & magno cum fructu ſtudioſorum manibus teruntur: Verùm ſi ea quæ adhuc premit, polit, ac recognoſcit in lucem ederentur, non dubium quin magnam Eccleſiæ Chriſtianæ vtilitatem, & candidis Lectoribus voluptatem ſint allatura. quorum tituli ſunt infraſcripti.
Inſtitutio Mercatorum, opus profectò laudabile in quo de Cambijs, atque contractibus dilucidè tractatur. Italicè.
De Velamine mulierum, quem libellum annis ſuperioribus (vt vidi) videndum tranſmiſit Illuſtriſs. Reuerendiſsimoq; D. Cardinali Paleotto, à quo & lectus & laudatus fuit. Latinè conſcriptus.
Speculum Epiſcoporum. Latinè.
Examen Confeſſariorum. Latinè.
Super quartum Sententiarum Lectiones quas anno 1575. & 76. Placentiæ apud Patres Benedictinos habuit. Lat.
Expoſitiones Euangeliorum Quadrag. Latinè.
Index S. Scripturæ cum expoſitione SS. Patrum. opus profectò egregium nec minus laboris, quàm vtilitatis plenum. Lat.
Inſtitutio Carmelitica, vbi dialogiſticè ordinis Regula exponitur.

ponitur. Latinè.

Vita D.Elisei Carmelitarum ducis secundi. Latinè.

Historiam verò Carmeliticam, quàm modo præ manibus habet, nemo satis dignè laudare poterit. Opus est enim varium, eruditum, optimoque Ordine digestum. de quo tamen securius iudicare quilibet poterit, postquam illud breui (vti speramus) Herculeis laboribus ad vmbelicum perduxerit, præloque commiserit.

Opera verò in quibus emendandis, aut recognoscendis non parum sudauit, sunt hęc.

Opera eximij Theologi nostri Thomæ Vvaldensis Scriptoris Anglici, de quo infrà suo loco. Quid hac in re vir ille præstiterit, facilè iudicabit prudens Lector qui vetera exemplaria cum nouis contulerit,

Opera etiam Spiritualia Ludouici Granatæ Ord. Prædic.

Opera D. Antonij Mondegnoti, vbi nomen illius legitur. Viuit adhuc Senis sexagenarius dum hæc scribimus (1592) nullumque tempus absq; lectione abire permittit.

NICOLAVS
Cantilepus.

NICOLAVS Cantilepus Britannus, Theologus celebris, varia & exquisita eruditione præditus, nonnulla dum viueret eruditionis suę exempla reliquit, inter quæ feruntur

In primum Sententiarum.

Encomion sui Ordinis.

Annalium Epitome.

Additiones Chronicorum.

Historia Cantabrigica. & alia nonnulla. Claruit anno 1441. quo etiam obiit, vt habetur in Indice Iac. Ord. Seru.

NICOLAVS DORMH.

NICOLAVS Dormh, natione Anglicus, Doctor Oxoniensis, in Scripturis Sanctis eruditus, & in Philosophia Aristotelica subtiliter doctus, acutus ingenio & vehemens, disputator quæstionum Scholasticalium insignis, scripsit

Super Sententias, lib. 4.

Determinationes quoque diuersarum quæstionum, lib. 1.

Tabula originalium, alia insuper multa scripsisse dicitur, quæ ad me non venerunt. Hæc Trithem. Claruit autem (vt ex præfato Indice colligitur) anno 1350.

NICOLAVS Gallicus.

NICOLAVS Gallicus, septimus prior Generalis totius Ordinis, vir doctus & deuotus & Deo singulariter dilectus: qui postquam Ordinem aliquot annis strenuè gubernasset, officio renuntians, ad eremum monasticæ conuersationis reuersus est. Scripsit inter alia volumen insigne quod prænotauit Sagittam igneam, in quo flebilem Ordinis sui statum multis deplorat gemitibus. Claruit anno 1270.

ANNOTATIO.

Complures alienę professionis Scriptores in suis Chronicis & historijs huius viri tanquam eruditissimi atque Sanctissimi mentionem faciunt, inter multos autem Chartusia. in suo Temporum fascic. Iacob. Philipp. Ord. S. Augustini fol. 248. Quod autem attinet ad hoc quod Trithem. dicit eum flebilem sui Ordinis

nis statum deplorasse, plorationis caussam aperit in lib. de Scriptoribus Ecclesiast. superioribus hæc verba addens: Cum, inquit, e terra Sancta fratres Carmelitæ fuissent expulsi, &c. Qua de re grauissimum, & summopere Carmelitis notandum præbet testimonium citatus Cartusianus ad annum 1291. scribens hoc modo: Nobilissima ciuitas, inquit, Aconensis à Saracenis destruitur, ac demum Deiferæ Mariæ in Carmelo Monasterium ad quatuor miliaria ciuitati vicinum ab eis igne crematur, fratribus in eo degentibus perfidorum gladijs trucidatis, & tunc (proch dolor.) Ordo Carmelitarum mellifluum locum ex toto perdidit, in quo à tempore Eliæ, & Elisei prophetarum duobus millibus ducentis viginti, & vno annis persliterant. Hæc ille. extat apud me liber ille elegantissimis caracteribus impressus.

NICOLAVS Kenton.

NICOLAVS Kenton, natione Anglus vir pius & eruditus, & in Scholasticis disputationibus optime versatus, complura pietatis & eruditionis conscripsit opuscula e quibus extant.

Orationes 12. ad fratres.
Ad episcopum Oxoniensem, lib. 1.
In Orationem Dominicam.
In Euangelia Sermones 48.
In Cantico Canticorum.
Historiam Elisei Prophetæ.
Vimytam sancti rilli Græci.

De pœnitentibus suscipiendis, lib. 1. & multa alia quæ à Ioanne Baleo enumerantur. Claruit anno 1468. quo etiam Londini obiit. Hæc in Indice Iac. Ord. Seruorum.

NICOLAVS
Ritzonis.

NICOLAVS Ritzonis, Conuentus Catanensis, natione Siculus & Prior Prouincialis Siciliæ, Doctor Theologus Gymnasij Bononiensis, in declamandis ad populum sermonibus excellentis ingenij, scripsit dum adhuc Bononiæ literis operam daret.

Sermones elegantes de Tempore, lib. 1.

Sermones quoque de Sanctis, lib. 1.

Duo insuper Quadragesimalia composuisse dicitur, quorum lectio Declamatoribus vtilis iudicatur. Alia quoque nonnulla edidit, quę ad notitiam meam non venerunt. Hæc omnia Trithem.

NICOLAVS
Rotarius.

NICOLAVS Rotarius, natione Burgundus, Conuentus Bisuntini, vir egregiè doctus, ac Sacræ Theologiæ & Latinæ linguę apud Carmelitas Florentinos quondam Professor eruditissimus, carmine exercitatus & prosa. Reuerēdiss. Generali Rubeo charus & à secretis, cuius hortatu non parum quoque sudauit in emendandis Operibus Thomæ nostri Vvalden. Extat nobilissimum quoddam Epigramma ab eo compositum typisque excusum & dictis Operibus præfixum. Annus obitus illius me latet. Scio tamen recentem & gratam adhuc tum Bizuntij, tum Florentiæ (vbi adhuc supersunt eius disciplinæ discipuli) doctissimi viri memoriam esse.

NI-

NICOLAVS Simonis.

NICOLAVS Simonis, natione Batauus, siue Hollandus, prouinciæ inferioris Germaniæ, vir in diuinis & humanis literis studiosus & eruditus, vt testantur nonnulla Opuscula ab eo conscripta, nimirum.

Sermones tam de Tempore, quam de Sanctis per totum annum quos intitulauit Sermones Vademecum.

Repetitiones.

Disputationes.

Consiliorũ volumina 2.

De potestate Papæ.

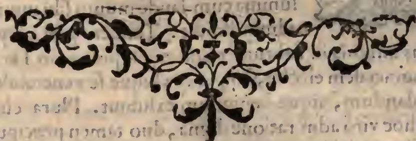
De potestate Imperatoris.

De potestate Concilij.

Commentaria in Decretalibus. Vixit vsque ad annum 1495. ex Ind. Ia.

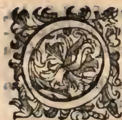
ANNOTATIO.

Paulò antequam in exilium truderer adhuc nouellus Carmelita nemini me dictos Sermones, Latinè non solum typis excusos vidisse, verum & vsum fuisse.

OSBER-

OSBERTVS
Anglus.

SBERTVS, natione Anglicus, vir in diuinis Scripturis eruditissimus, & in sæculari Philosophia egregiè doctus, acuti & vehementis ingenij, eloquij Scholastici, in disputandis soluendisque quæstionibus Scripturarum promptus & subtilis, scripsit elegantissimum volumen

Super Sententias, lib. 4.
Questiones variè disputatas, lib. 1.
Sermones quoq; diuersos, lib. 1.
Determinationes varias. Alia nonnulla scripsisse dicitur quæ nos ignoramus. Trithem. in vtroque Opere. & Iacobus Philip. Ord. S. August. fol. 256. in Supplem. Chron.

PAVLVS
Rondinius.

AVLVS Rondinius Florentinus, Sacræ Theologiæ Professor insignis, nondum Doctoratus infula insignitus, ad sui Conuentus gubernationem ab ipso Reuerendiss. P. Gen. M. Nicolao Audet missus, summa cum laude munus sibi iniunctum administrauit. Tandem post adepta Doctoratus insignia in Ethrurię primùm, ac postremò Terrę Sanctę Prouincialem electus, semper & vbique se venerabilem, comem, blandum, atque benignum exhibuit. Plura cùm forent in hoc viro admiratione digna, duo tamen præcipuè primum sibi meritò locum vendicant, quorum alterum est quòd veluti naturali quodam instinctu eruditionis & eruditorum (ipse eruditissimus) fautor & amator perpetuò extiterit, studio-

diosisque semper ad honesta capessenda literarum studia calcar addiderit. Quàm autem hac in re haudquaquam frustra laborauit, declarant nonnulla quæ adhuc supersunt suæ plantationis germina, nimirum admodum RR. MM. Ambrosius ab Ambrosijs Pratensis, impræsentiarum per Ethruriam Prior Prouincialis meritissimus, Theophilus Palmerinus, & Andreas Pellius, omnes Doctoratus insula decorati. Alterum erat quòd tanta prædicationis fama apud omnes pollebat, vt etiamnum hodie non solùm Florentiæ, verùm & in alijs Italiæ locis tanquam viuus & immortalis esset, suarum Concionum (quarum nonnullas vidi) laus floreat & viuat. Obijt tandem die 29. Nouemb. Anno 1584. sepultus Florentiæ.

PAVLVS BISCONTVS.

PAVLVS Biscontus, Nicolai Papæ Quinti quondam Confessor, vir in diuinis Scripturis iugi studio exercitatus & eruditus, ingenio subtilis & clarus eloquio, fertur de variis rebus multa scripsisse opuscula, quibus nomen suum posteris notificauit. Ego tamen vsque in hunc diem nihil eorum potui inuenire. Claruit anno Domini 1440. Hæc omnia Trithem.

ANNOTATIO.

Extitit hic Confessarius (vt vocant) huiusmodi Pontificis cuius tempore non solùm in Italia, verùm & in vniuersa Europa nobilissima & præclarissima emersere turmatim ingenia, quæ & prece & precio à dicto Pontifice ad componendum fuere illecta. Is enim vt Pontifex fuit pro eo sæculo doctissimus, ita & doctorum virorum & studiosorum amator & fau-

tor maximus. Nec minus illud in eo viro fuit admiratione dignum quòd vno & eodem anno fuerit sacerdos, Episcopus, Cardinalis & Papa vti testantur omnes qui Pontificum vitas conscripserunt. Si quis verò de nostri Pauli Bisconti lucubrationibus certior est, significet parati enim sumus in altera editione easdem libenter ad vnguem recensere.

P A V L V S D E Perusio.

PAVLVS de Perusio, vir in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, atque in secularibus literis egregiè doctus, ingenio subtilis, sermone Scholasticus, edidit magnæ authoritatis quædam opuscula, quibus nomen suum posteritati commendauit è quibus extat volumine insigne

Super Sententias, lib. 4.

Quæstiones quoque variæ, lib. 1. & quædam alia. Claruit Parisiis sub Clemente Papa sexto. anno Domini 1344. Trithem.

ANNOTATIO.

Trithem. in De Script. Eccles. ait hunc opus hoc prope diuinum (sic enim loquitur) in Gymnasio Parisiensi recitasse, nec ita multò post ibidem mortuum & sepultum fuisse.

PAV-

PAVLVS DONATVS.

PAVLVS Donatus, aut, vt alibi legitur, Io.Paulus Donatus, Theologus absolutus & Philosophus profundus, multæ & variæ lectionis & eruditionis extitit, vt declarant Opera nonnulla typis excusa Florentiæ in officina Torrentini Belgæ, anno 1569. nimirum libri duo Solutionum ad Contradictiones in dictis Aristotelis & Diui Thomæ Aquinatis. Excusa sunt autem atque dedicata Pio V. Pont.Max. studio,& industria doctissimi & honestiss. viri Euphrosyni Lapinij. Complures alios eiusdem materiæ conscripsisse libros constat, similiter & Tabulam quandam dilucidationum in dictis præfatorum Autorum, verum morte, vt opinor, præuentus, ad vmbelicum, vt dicitur, perducere non valuit. In calce Operum impressorum testatur se annos natum 28.eadem condidisse, ac eruditissimum virum M.Theodorum.Masium eiusdem Carmelitanæ professionis Magistrum & præceptorem habuisse.

PETRVS BRVNVS.

PETRVM Brunum inter viros doctos & Scriptores illustres enumerat Io. Palendorpius noster Carmelita. verùm nihil eorum quæ composuit enumerat, præter opus quoddam de Institutione Ordinis nostri, cuius Operis initium tale esse dicit: Vetustissimorum, &c. si quæ alia conscripsit,vt verum fatear, nescio.

PETRVS HVMBECANVS.

PETRVS Humbecanus in territorio Bruxellensi natus,Cōuentus Angiensis (cuius ruinas ab hæreticis illatas vidimus) Prouinciæ inferioris Alemaniæ, vir doctus & huma-

nus. Is circa initium secundi tumultus Belgici sibi cauens, anno (ni fallor) 1578. Bruxellam (vbi tunc humanas docebat literas) liquit, & in Italiam profectus, post Theologicæ & Philosophicæ facultatis cursum feliciter peractum, Patauij Doctoratus insignia adeptus, post pacatum aliqua ex parte Belgium, anno 1586. Bruxellam redit, atque ibidem doctissimi Concionatoris officio fungens vsque in præsentem diem assiduum Verbi diuini Ecclesiasten agens, commoratur. Opuscula verò non contemnendæ authoritatis, quæ in ipsius musæo ante annos tres vidimus, sunt illa.

Conciones exactissimæ in Euang. Dominicalia.

Conciones in Euangel. quæ in festis Sanctorum leguntur.

Quadragesimale Paulò antequam Bruxellam exirem aliquoties dicebat sibi in animo esse typis tradere velle Tractatū de Vsuris. Plura alia congessit atque conscripsit, quorum tituli & nomina impręsentiarum non occurrunt.

PETRVS DE CASA.

PETRVS de Casa Lemouicensis prouinciæ Aquitaniæ, post resignationem Ioannis Alerii quartus-decimus totius Ordinis Generalis Prior, deinde episcopus Basionensis, & postremò Patriarcha Hierosolimytanus, vir in diuinis Scripturis doctissimus, vita & conuersatione deuotus, reliquit ingenij sui quędam pręclara volumina, de quibus ista feruntur.

Super Sententias, lib. 4.

Sermones de Tempore & de Sanctis, lib. 2.

Lecturam quoque in librum Politicorum notabilem, & quædam alia quę nos latent. Claruit anno Domini 1330. Moritur autem pridie nonas Augusti, miraculis coruscans. Trithe.

ANNOTATIO.

Meminerunt huius doctissimi viri, ijq; alienæ professionis, inter alios Sixtus Senensis, vir doctus Ordinis S. Dominici. Similiter & Cartusiensis in suo Fascic. hisce verbis: Petrus de Casa, inquit, ex Priore Generali Carmelitarum, Episcopus Vasionensis, ac

Hie-

Hierosolimytanus Patriarcha, virtutis forma, doctrinaq; speculum clarus habetur: quem quamplura miracula Deo conregnare prædicant. Hæc ille.

PETRVS LVPVS.

PETRVS Lupus, Conuentus Mechliniensis, Godsenhoue prope Thenas in Belgio natus, sacræ Theologiæ Professor insignis, ac Prouinciæ meæ inferioris Alemaniæ Prior Prouincialis, Catholicę fidei zelator & propugnator maximus, in concionibus habendis disertus & ardens. Hic tempore tumultus Belgici maxima animi constantia ciuitatem Mechliniensem per aliquot annos in fide Catholica continuit; Etenim pro ea qua apud ciues authoritate pollebat, tam gladio corporali, quàm spirituali (quod est verbum Dei) tanquam miles intrepidus hæreticorum ausibus obuiauit. Tandem vi ab hęreticis Mechlinia occupata, postquam semel atque iterum aliquot Catholicis ciuibus comitantibus, hostem dare terga coegisset, post magnam vtriusque partis stragem, vniuerso militū Sathanæ agmine in illum cōuerso, fortiter pro fide & Rege pugnās, fortius occubuit. quo cadente, reliqui Catholici in fugā acti, & hæretici ciuitate potiti sunt. Post cōmissam cædē, inter cæsorum corpora, huius cadauer diu quæsitum, repertum fuit. Quod verò ad pręsentis operis negotium spectat, ab his qui eū probè nouerunt, intellexi eundem complura pietatis & eruditionis plena conscripsisse, quorum tamen titulos ad memoriam reuocare non possum. Illud tamen pro comperto habeo, me paullò ante quam Italiam peterem, audisse sub typis esse Conciones quasdam, quas nonnulli tempore prædicationis suæ ex viua voce (adeò .n. lentè & articulatè loquebatur) exceperant, carthisque mandauerant. Hic eo tempore quo apud nos Caluiniana hæresis pullulauit, & viribus aucta excreuit, nunquàm suggestum concionaturus, aut altare sacrificaturus absque lachrymis accessit, magnæque sanctitatis opinione adhuc hodie apud Belgas eius durat memoria, vulgoque ab hæreticis irrisoriè, & à Catholicis piè Den heyligen broer Peeter, idest, sanctus frater Petrus, vocatur. Obiit circa annum 1580.

PE.

PETRVS PONETVS.

PETRVS Ponetus Conuentus Iprensis in Flandria Prouinciæ Franciæ, vir doctissimus, varioque scientiarum genere excultus, præclara cultissimi ingenij sui vulgo edidisse Opuscula fertur ex quibus duntaxat vidimus typis euulgatum egregium Opusculum Latinè conscriptum cuius titulus.

Propugnaculum Christiani dogmatis, de vera & corporali presentia Corporis Christi in Sacramento Eucharistiæ.

Extat excusum Antuerpiæ apud Ioannem Bellerum anno 1565. Si obierit, aut adhuc supersit author, incompertum habeo.

PETRVS RAYMVNDI.

PETRVS Raymundi de insula Grassa, natione Gallus, Conuentus Tarsacii, Prouinciæ Narbonensis quintus-decimus Prior Generalis, vir doctus & deuotus, scripsit multa præclara volumina, quibus sui memoriam posteris commendauit, è quibus extant subiecta:

Super Sentent. lib. 4.

Ordinis quoque sui diuersa statuta in vnum volumen collegit, & in Rubricas sexaginta collectiones easdem distinxit. Sed & alia quædam composuit, quæ ad notitiam nostram non venerunt. Moritur autem anno Domini 1357. Inditione 10. sub Papa Innocentio sexto, sepultus in monte Pessulano, anno sui officij Generalatus 16. Hæc Trithem.

AN-

ANNOTATIO.

De Script. Ecclesiast. similiter illius meminit, addens electum fuisse de Conuentu Caracassensi, anno 1343. & Ordinem rexisse post Petrum de Casa annis 15. de quibus consule Comment. Carm. & Supplement. Chron. R. P. Iacobi Philippi Ord. S. Augustini qui folio 258. perquam honorificam eius mentionem facit. Quod autem ibi dicat Trithem. eum in Generalem electum fuisse anno 1343. non nihil dissentit à duobus Indicibus Elect. Gen. studio & industria admodum R. P. M. Basilij mei transmissis, vbi annus 1342. ponitur, sed hoc, vt diximus, alio loco discutietur.

PETRVS RIMI.

PETRVS Rimi de Perpiniano, patria Cathalanus, vir valde eruditus, Doctor Sacræ Scripturæ, ingenio profundus, & clarus eloquio, Philosophiæ Scholasticæ subtilis explanator, ingenio promptus & declamator egregius. Scripsit insigne volumen

Super Sentent. lib. 4.

Quæstiones Sententiarum, lib. 1.

In toto quoque Psalterio, lib. 1.

Sermones insuper & varios & elegantes composuit, qui ad manus nostras non venerunt. Hęc Trith. in vtroque Opere, & illius viri meminit Sixtus Senensis Ord. Prædicatorum in sua Bibliotheca. & Index Seruitæ, & plures alij.

PERVS NEBVLARIVS.

PETRVS Nebularius, aliàs Neuolarius ni fallor Carmelita Mantuanus, vir suæ ætatis celeberrimus, & concionator egregius. Si quid verò præter eruditissimas Conciones conscripserit, nescio. fuit is immortalis viri nostri Baptist. Mant. discipulus. Quæ omnia patebunt ex his quæ subiiciam. Helias enim Capreolus Brixianus ad Ioannem Taberium sic scribit: Petrus, inquit, Neuolarius dignissimus tali præceptore discipulus, inter Carmelitas Theologus, Concionator, eloquentia, moribus, doctrinaque admirabilis, aureum illius de Patientia libellum ad nos Brixiam nuper attulit, omnis molestiæ præsentaneum medicamentum, quem quum legimus, hoc Virgilianum fortiter exhibemus:

Quo fata trahunt, retrahuntq; sequamur.
Quicquid erit superanda omnis fortuna ferendo est,

&c. Obiit autem vix quadragenarius; cuius mortem quàm acerbè tulerit Bapt. manifestum euadit ex lugubri illo Carmine quod in eius obitum cecinit, cuius initium est:

Cor miserum, &c.

Vbi sic inquit:

Nondum canus erat, longo neque frigidus æuo
Vixq; quaterdenos viuendo excesserat annos.
Ast ego bissenis, cui caligantia lustris
Lumina, debueram maturo occumbere fato.
Debuit ille meo tales in funere planctus
Spargere, et his nostros lachrymis profudere Manes.
Est igitur mors hæc, mors immatura putanda
Æqua? salutaris? pia? non crudelis & atrox?
Æqua; salutaris; pia; non crudelis & atrox, &c.

PE-

PETRVS DE Sancta-fide.

PETRVS de Sancta-fide, natione Anglus, vir pietate & eruditione celeberrimus, Theologus egregius & Philosophus insignis, elegantissima volumina conscripsit è quibus enumerantur subiecta: In primam Petri Apostoli Canonicam.
In secundam Petri Lectiones 38.
Breuiarium Sententiarum.
Præconia Petri Lombardi.
Alphabetum Theologiæ.
Determinationes variæ.
Placita Theologica.
Conciones ad Clerum.
Sermones Capitulares. & quædam alia. Claruit Nordouici anno 1452. vt testatur Iac. Ord. Seruorum in Indice aliquot illust. Script. Carm.

PETRVS TRAVERSINVS.

PETRVS Trauersinus Mantuanus, Sacræ Theologiæ doctor celeberrimus, in diuinis & humanis literis ad miraculum vsque versatus, in concionibus ardens & vehemens, cũctis blandus & amabilis, in studijs assiduus, in officijs, & dignitatibus humilis & venerabilis, complura æternitatis laude dignissima conscripsit, quæ etiamnum in celebri Carmelitarum Mantuanorum Bibliotheca manu scripta conseruantur, eadem (vt opinor) typis euulgaturus, si diutius vitalibus auris vti licuisset. Indicem verò suarum Homeliarum (sic enim habet inscriptio) nobis transmisit eximius M. Lactantius Domaninus, vir inter suos celeberrimus, asserens in epistola sua familiari, præfatum indicem decerptum & descriptum fuisse manu admodum R. & eruditi M. Ioannis Bap. Granelli Carm. Mant. qui est talis.

TOMVS PRIMVS.

TOMVS SECVNDVS.

De

De Annuntiatione.
De Conceptione Virginis.
De contemptu mundi.
De excellentia animæ.
De conſcientia.
De Sacramento Euchariſtiæ.
De comeſtione Sacramenti.
De præparatione ad illud.
De varia ſumptione eiuſdem.
De multiplici fructu ligni vitæ.
De paſsione Saluatoris.
De Reſurrectione Chriſti Domini.
De excellentia Fidei.
De obitu magnifici Domini Petri.

TOMVS TERTIVS.

De neceſsitate bonorum operum.
De regulis ſeruandis ad bona opera.
De adoratione Magorum.
De Purificationis Beatæ Virginis.
De gaudiis mundi.
De obſeruatione Ieiunij.
De malis conditionibus Dęmonum.
De crudeli bello eorum contra nos.
De armis ſpiritualibus contra illos.
De iudicio vniuerſali.
De pœnis Inferni.
De mundi calamitatibus.
De malis cur dentur bonis.
De pernicioſo Luxuriæ vitio.
De Laudibus inuiolabilis Virginitatis.
De Sacra veneratione templorum.
De Confeſsione, & eius conditionibus.
De mala conſuetudine.
De bonis cur dentur malis.
De ſera pœnitentia.
De abominabili Vſurę vitio.
De abominatione Vſuræ.
De mercatura.
De dolis & fraudibus Mercatorum.
De ornatu ſuperfluo.
De glorioſa Chriſti apparit.
De Animæ rationalis excellentia.
De Paradyſo.
De gaudioſo triumpho beatorum.
De Sancto Ambroſio.
De regulis religioſæ mulieris.
De infœlici ſtatu damnatorũ.

TOMVS QVARTVS.

TOMVS QVINTVS.

De pestifera conditione odij.
De iniuriæ entitate.
De iniuriarum remissione.
De remittentium fructibus.
De superbiæ,& vitio.
De luxuriæ vitio.
De luxuriæ entitate.
De luxuriæ distinctione.
De fornicationis vitio.
De meretricum crimine.
De sacrilegii peccato.
De incestus scelere.
De Sodo. indicibili scelere.
De pudicitia coniugali.
De luxuriæ abominatione.
De causis luxuriæ.
De auaritiæ execrabili vitio.

Hæc omnia in præfato Indice nobis è Mantua transmisso leguntur. Et quanquam ibidem nonnullæ Homeliæ,aut Tractatus eiusdem materiæ sæpius repetantur, verisimile est authorem eadem de re pro locorum & temporum varietate variè scripsisse.

PETRVS SVANINGTON.

PETRVS Suanington Anglus, doctrina & eruditione venerabilis & valde studiosus scripsit

Ordinarias quæstiones.

Scripturarum Lecturas. & quædam alia, vixit anno 1270. vt legitur in Indice Seruitæ.

PETRVS THOMAE.

PETRVS Thomæ, Episcopus Pacensis, ac postea Patriarcha Constantinopolytanus, vir in Scripturis studiosus, & eruditus, vita & conuersatione sanctissimus, quippe qui multis & viuus & mortuus miraculis coruscauit: fertur nonnulla præclara scripsisse Opuscula, quibus ingenium suum vtiliter exercitauit, de quibus feruntur subiecta.

Super Sententias, lib. 4.

De purissima Conceptione Beatæ Mariæ Virg. lib. 1.

Sermones quoque varij, lib. &

Quædam

Quasdam ad diuersos Epistolas. Moritur anno Domini 1366. Inditione tertia 8. iduum Ianuarias, miraculis clarus. Hæc Trithem. in vtroque opere, nisi quod in De Script. Eccle. asserit etiam fuisse Archiepiscopum Cretensem.

ANNOTATIO.

Complures alienæ professionis Scriptores huius sanctissimi viri mentionem faciunt, & vt vnum pro multis in medium producam, pientissimus Scriptor Carthusiensis sæpius à nobis in hoc opere citatus in descriptione anni 1344. & sequentium, illius sic meminit: Alexandria, inquit, Aegypti ciuitas opulentissima à Petro Hierusalem Cypriq; rege capitur, Beato Petro Thoma Ordinis Carmeli Patriarcha Constantinopolitano, ac sedis Apostolicæ pro Sancto passagio Legato multum cooperante. Hæc ille. Et idem Autor post pauca: Sanctus Petrus Thomæ, inquit, ex Carmelita Pacensis Episcopus & Patriarcha Constantinopolytanus, doctor percelebris, summiq; regis Significer bellicosus: post innumeras quas habuit nedum cum spiritualibus, sed & corporalibus Crucis inimicis victorias, post quamplures conscriptos libros, ac patrata miracula, in Famagusta Regni Cypri ciuitate corpus exuit in festo Epyphaniæ. Hæc ibi Carthusiensis.

PHI-

PHILIPPVS Alberti.

PHILIPPVS Alberti de Nuſsia in Territorio Colonienſi Prouinciæ inferioris Alemaniæ, vir egregia eruditione præditus, diſputator acutus, concionator egregius ſcripſit inter cætera

In Cantica Canticorum.

In textum Sententiarum, lib. 4.

Contra Vvigandum Ordinis Prædicatorum de puriſsima Conceptione B. Marię ſemper Virginis. & alia quæ nos fugiunt. Vixit, & floruit anno 1495. referente Indice Carm. Script. à R. Iac. Seruita tranſmiſſo.

PHILIPPVS de Ferraria.

PHILIPPVS de Ferraria, natione Siculus, Epiſcopus vt quidam volunt, Pacenſis, Doctor Sacræ Theologiæ celeberrimus, ingenio clarus & ſcientia profundus, Sermonum declamator egregius, ſcripſit valde notabiles ſermones de Tempore, lib. 1.

Sermones quoque de Sanctis, lib. 1.

& quædam alia. Claruit in regno Siciliæ prædicans coram Rege & alijs non ſine fructu omnium. Trithem.

PHILIPPVS Kersbel.

PHILIPPVS Kersbel (inquit Magiſter Iacobus de Plebe Ordin. Seru.) Philoſophus & Theologus pręclarus ſcripſit

ſit contra veſaniam Vincentij de nouo-caſtro contra puriſſimam Conceptionem M. V. latrantem. Mortuus eſt Pariſijs anno 1485. Hæc omnia ille ad verbum.

PHILIPPVS Riboti.

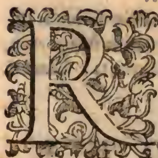
PHILIPPVS Riboti Prior Prouincialis Cathaloniæ, vir in diuinis Scripturis ſtudioſus & eruditus, ingenio promptus, eloquio apertus, ac Regularis diſciplinæ curioſus moderator, ſcripſit inter alia ingenii ſui monumenta Opus inſigne, De origine & profectu Ordinis ſui, quod prænotauit De peculiaribus geſtis fratrum Carmelitarum, libros decem. Alia quoque nonnulla compoſuiſſe dicitur, quæ ad manus noſtras non venerunt. Hæc Trithem. Sed in De Script. Eccle. addit eundem etiam ſcripſiſſe De illuſtribus viris Ord. Carm. & Sermones & Epiſtolas Extant typis excuſa.

PTHOLOMÆVS de Ptholomæis.

PTHOLOMAEVS de Ptholomæis Ferrarienſis, Theologorum ornamentum ſingulare, & Ferrarienſis Academiæ decus eximium, omnem penè ætatem in euoluendis ſacris Autoribus contriuit. Eſt enim vir multiiugę lectionis, & eruditionis, in diſputando acer & ingenioſus, in concionando ardens & vehemens. Cæterum quàm in legendo & docendo ſit diſertus & eloquens, melius me ſcit Ferraria, vbi quotidie publicè magna diſcipulorum frequentia Metaphiſices arcana pandit.

RI-

RICHARDVS Lauinham.

RICHARDVS Lauinham, natione Anglicus, sacrarum literarum Doctor Oxoniensis, vir subtilis & vehementis ingenij, disputator quæstionum acutus, & declamator sermonum egregius, scripsit quædam præclara Opuscula, quibus memoriam sui posteris commendauit, è quibus extant subiecta:

Contra Lolhardos determinationes, lib. 1.

Determinationes quoque notabiles pro libro Reuelationum Sanctæ Brigittæ, quas in Gymnasijs Oxoniensi & Lódoniensi publicè legit. lib. 1. Opus quoque insigne de Ordinis sui fundatione incœpit, quod morte præuentus non compleuit. Composuit etiam nonnulla in Logicalibus & Physicalibus, quæ ad manus nostras non venerunt. Hæc ad verbum Trithem. Cęterum Ioannes Baleus (vt patet ex Indice M. Iacobi de Plebe Ordinis Seruorum) plura alia Opera eidem Richardo nostro ascribit, quæ omnia sigillatim adiiciam, & sunt infrascripta.

Sententiarũ quæstiones. lib. 4.
Encomion Virtutis. lib. 1.
Dictionariũ Scripturæ, lib. 1.
Commentaria in Esaiam.
In Paulum ad Titum.
Clipeum paupertatis.
Contra hæreticos.
Sermones de tempore & Sanctis.
De inuentionibus rerum.
De futurorum euentu.
De proportionibus.
Summulas Logicales.
De speciеb. argumentorum, & sophismatum canones. lib. 12.
De potentiis actiuis, & passiuis.
De potentiis animæ.
Compendium Meteorol. lib. 4.
De Cœlo & Mundo, lib. 2.
Speculum naturale. lib. 8.
Quæstiones Physicorũ, lib. 8.

De scientia, & sensu. lib. 1.
De distantia Planetarum.
Contra Ioannem Peruuey. lib. 1.
De arte obligatoria. lib. 1.
Compendium Gualteri reclusi. lib. 1.
Abbreuiationes Bedæ.
De proprietatibus Elementorum. lib. 1.
Annotationes in Tobiam.
Historiam trium Magorum.
Argumenta in Epistolas Hieronymi, & alia multa. Claruit anno 1381. Hæc ibi.

RICHARDVS
Maidescon.

RICHARDVS Maidescon, natione Anglicus, Doctor Sacræ Scripturæ Gymnasij Oxoniensis, ingenio præstans & clarus eloquio, Declamator Sermonum egregius, fertur quædam præclara cudisse Opuscula, quibus nomen suum posteris notificauit, è quibus extant.

Contra Lolhardos. lib. 1.
Sermones quoque de Sanctis. lib. 1. &
Variæ Quæstiones. Alia insuper nonnulla composuit, quæ ad notitiam meam non venerunt. Hæc Trithem. & Index qui dicit eum claruisse Oxoniæ tempore Vvitcleff.

ROBERTVS
Baston.

ROBERTVS Baston, natione Anglicus, in diuinis & humanis literis optimè versatus, & historicus & Rhetor insignis scripsit

De Bello Striueliensi. lib. 1.
De Scotorum triumpho inani. lib. 1.
Tragœdias vulgares.
Orationes Sinodales. & alia quędam. Claruit anno 1310.

RO-

ROBERTVS Iuorius.

ROBERTVS Iuorius, Anglus, Theologus eruditus, & Philosophus acutissimus, & Concionator egregius, scripsit

In Ecclesiasticum, lib. 1.
Monumenta Prouinciæ. lib. 1.
Conciones ad Clerum. lib. 1.
Sermones ad populum. lib. 1.
Lecturas Scripturarum lib. 1. Claruit anno 1392, vt habetur in Indice Iac. Ord. Seru. Hunc Robertum Sixtus Senen. Ord. Predicatorum, vocat Rupertum, sed errat, ni ipse errem.

ROBERTVS de Monstroilo.

ROBERTVS de Monstroilo, natione Gallus, vir in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, ingenio subtilis & clarus eloquio, decus quondam Gymnasij Parisiensis, scripsit super

Sententias, lib. 4.
In Epistolas Pauli notabilem lecturam. lib. 14.
Sermones quoque de tempore & de Sanctis. Alia etiam nonulla scripsisse dicitur, quæ necdum vidi. Trithem.

ROBERTVS ROSE.

ROBERTVS Rose, patria Anglicanus, Theologus insignis Sermone nitidus, conuersatione affabilis scripsit Commentarios

In Genesim.

In Exodum.
In Leuiticum.
In Ecclesiasticum.
In Paulum ad Titum.
Item scripsit de naturis animalium.lib.1.
Sermones & Lecturas.lib.1. Vixit Nordouici anno 1420.
Index Iacobi Ord. Seruorum.

ROBERTVS

Vualsingam.

ROBERTVS Vualsingam, natione Anglus, vir celebris, & eruditus, & in Disputationibus Scholasticis diligenter exercitatus, & Concionator diuini verbi deuotissimus: nonnulla sui acutissimi ingenii reliquit posteris monumenta, ex quibus feruntur subiecta.

Elucidationes Sententiarum.lib.4.
Quæstiones ordinariæ.lib.1.
Quæstiones solemnes.lib.1.
Quæstiones Vesperales.lib.12.
Super Ecclesiasticum, lib.1. & alia. Claruit apud Norduicenses anno 1310. Ex indice Iac. Seru.

RVPERTVS

Gallus.

RVPERTVS, Gallus natione. vir in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, atque in Philosophia Scholastica egregiè doctus, ingenio clarus, sermone apertus. Edidit varia in Scripturis sanctis Opuscula, quibus ingenium suum magnificè exercitans, memoriam nominis sui etiam posteris notificauit. Erat autem Prædicator verbi diuini egregius, & multa scripsit declamatoribus sermonum vtilia, de quibus ista feruntur.

Super

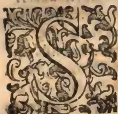
Super Sententias.lib.4.
In lib.Sapientiæ.lib.1.
De septem peccatis mortalibus. lib.1.
Moralisationes. lib.1.
De immortalitate animæ. lib.1.
In Cant.Cantic. lib.1.
In Ecclesiasticum.lib.1. imperfectum opus.
In prouerbia Salomonis.
In Ecclesiasten.
In quatuor Euangelia.
De Ludo Scachorum.lib. 4.
De libertate credendi.lib.1.
De motibus naturalibus.lib.1.
De effectibus Stellarum.
In Epistolas D.Pauli.lib.14.
Sermones de Tempore. lib. 1.
Sermones de Sanctis. lib. 1.

& alia plura quæ nos latent. Claruit anno 1349. Trithemius lib. De Scriptoribus Ecclesiast.nam in de Script. Carm.non extat. Catalogus verò Operum quę in Trithemio deerant, ex Indice Iac.Seruitæ suppletus est. Meminit & Sixtus Senensis Ordinis S.Dominici.

ROVERVS PONTANVS.

ROVERVS Pontanus, Conuentus Bruxellensis, Sacræ Theologię Baccalaureus formatus, vir (vt à maioribus intellexi) optimæ expectationis, eruditus, in Concionando vehemens & disertus, Grçcè & Latinè callentissimus, Historiographus insignis, præter doctissimas Euangeliorum & Epistolarum enarrationes, plurima in aliis Theologię libris exarauit, præsertim Historiarum libros elegantissimos, quos sese vidisse asserit egregius atque doctissimus vir Onofrius Panuinius Ordinis S. Augustini in suis ad Platinam fastis, sub hisce verbis: Laurentius Surius, inquit, Carthusianus, & Rouerus Pontanus Carmelita pij & eruditi chronicorum authores hoc anno (1500) Annalibus suis initium fecerunt. Hęc ille. Recens adhuc est eius apud nos memoria. & vt mortem obiisse mihi certum est, ita annus obitus illius me latet.

SEBASTIANVS *Auezzanus.*

SEBASTIANVS Auezzanus de Cesena, Sacrę Theologiæ Professor egregius, bis suæ Prouinciæ Romandiolæ Prior Prouincialis, vir ętate grauis, studiosus, morum & vitę sanctimonię opinione clarus. In perpetuam nominis sui memoriam dum per otium à grauioribus curis licuit, non contemnendæ profectò lectionis Opera conscripsit, typisque mandauit, sed pauca ex multis vidimus, nimirum

De Sacramentis.

Digreßiones prædicabiles, variis de rebus.

Breuem institutionem in Aristotelis Logicam.

Concionem de Sanctißima incarnatione Domini.

Concionem de Natiuitate Domini.

Concionem de Resurrectione Domini. Hæc, vt diximus, Typis impressa extant. Verùm R. Magister Nicolaus Aurificus, qui prima Latinę linguæ sub eo rudimenta didicisse affirmat, dicit sibi dum Cesenæ esset ab eo ostensum fuisse Opusculum quoddam elegantißimum eius manibus conscriptum De modo studendi Theologiæ, quod tamen morte præuentus prælo tradere non potuit. Multa alia scripsisse certißimum est, quorum tamen memoriam non habemus.

Primus omnium huius viri notitiam mihi dedit Reuerendus Magister Angelus Minicucius à Canepina, dilectus meorum studiorum socius, vir perquam eruditus, nec minus virtutis quam eruditionis studiosus. Annus obitus huius doctißimi Sebastiani fuit 1580. Mense Iulij. Sepultus in Conuentu nostro Ariminensi.

SIBERTVS de Beca.

SIBERTVS de Beca, natione Teutonicus, vir in diuinis Scripturis eruditissimus, doctor omnium opinione & laude celebratus, cultor sui Ordinis deuotissimus: scripsit ad ędificationem fratrum quędam præclara Opuscula, de quibus ista feruntur. Super Sententias lib. 4. De Censuris noui Iuris lib. 1. Considerationes super regulam ordinis sui. lib. 1. Ordinale Dominici sepulchri correxit, quod per totum Ordinem obseruari decretum fuit. Alia quoque nonnulla edidit, quæ ad notitiam meam non venerunt. Claruit sub Henrico Imp. septimo anno Domini 1310. Hęc Trithem.

ANNOTATIO.

Complures eruditi huius viri mentionem faciunt, præsertim Iac. Phil. Ord. Erem. S. August. fol. 253. sed & Trithem. lib de Scriptorib. Ecclesiast. quartò ab eo recognito & aucto, asserit hunc Sibertum nostrum fuisse Geldriensem, ac Prouincialem inferioris Alemaniæ, & tam in Iure Canonico, quàm in Philosophia Aristotelica egregiè doctum, &c. Cæterum ibidem habet eundem adhuc vixisse anno 1320. cui astipulatur & Index Seruitæ de Script. Carm. & præfatus Iac. Phil. Augustinianus, in sua Chronica ad annum 1320. Præterea mendosè apud Paleonydo. lib. 3. cap. 10. legitur Libertus, pro Sibertus.

SIMON COELIVS.

SImon Cœlius Hispanus, Sacræ Theologiæ doctor, vir doctissimus, & variæ lectionis, vt facilè colligitur ex opere quodam quod superioribus diebus huc ad M. Nicolaum Aurificum delatum est, de Ordinis nostri antiquitate, diffusè tractans, excusum Vlixbonæ. Si quæ alia vir in lucem emiserit, nondum pro comperto habeo.

SIMON DE SPIRA.

SImon de Spira, natione Teutonicus, Prior Prouincialis totius Alemaniæ, Doctor Parisiensis, vir in diuinis Scripturis eruditus, & sæcularium literarum non ignarus, ingenio præstans & clarus eloquio scripsit.

Super Sententias, lib. 4.

Sermones quoque varios, & quasdam in diuinis voluminibus lecturas.

¶ Contra Iudæos. lib. 1.

¶ Postillam Coloniæ lectam. Alia insuper nonnulla scripsisse dicitur, sed ad manus nostras non venerunt. Moritur sub Benedicto Papa duodecimo. Anno Domini 1340. Inditione octaua. Octauo Iduum Ianuariarum Coloniæ in suo Aonuentu sepultus. vbi (vt addit idem Trithem. in de Scrip. Eccles.) multo tēpore Theologiā gloriosè docuit, & magnā eruditionis suę laudem ab omnibus comparauit. Hæc ille.

STEPHANVS ANGLICVS.

STephanvs Anglicus, doctor Oxoniensis & Prior Prouincialis Cngliæ, vir in diuinis Scripturis eruditus, & sæcularis

laris Philosophiæ nonignarus, ingenio præstans & clarus eloquio, non minus vita, quàm eruditione decorus scripsit

Contra Lolhardos. lib. 1.

Contra Vvicклефistas. lib. 1.

Sermones tàm de tempore, quàm de Sanctis per circulum anni notabiles. lib. 2.

Quæstiones quoque varias. lib. 1.

Repertorium argumentorum suorum. lib. 1.

Lecturas etiam quasdam notabiles in Bibliæ libros edidit, cum alijs multis quæ me latent. Hæc omnia Trithem. In Indice verò Iac. Seru. adduntur sequentia Opuscula:

Commentaria Sententiarum. lib. 4.

De functione sacerdotali. lib. 1.

Contra Nicolaum Herforde.

In Eclogas Theodoli.

In AEsopi fabulas. Claruit Londini anno 1417. quo etiam Trithem. de Script. Eccles. dicit fuisse Petringonnensem, & claruisse eo tempore quo Ioannes Vvicклеff exustus fuit. Index autem habet, Letringonnensem.

IO. STEPHANVS Facinus.

IO. STEPHANVS Facinus Cremonensis, Sacræ Theologiæ Doctor celeberrimus, vario scientiarum genere ad prodigium vsque excultus, virtutum splendore illustris, vitæ sanctimonia non solum Lombardiæ prouinciæ (cuius Prouincialatum per complures annos sanctissimè gessit) verùm & toti ferè Religioni notus. In hoc viro, tanquam in lympidissimo virtutum speculo, elucebat prisca illa monasticæ vitæ obseruantia, morum integritas, ac summæ cuiusdam perfectionis exemplar. Ad Concilium Tridentinum sub Pio quarto vocatus, Reuerendissimi totius Ordinis nostri M. Generalis munus & vices strenuè obiuit. Cæterum quàm assi-

duus & frequens in studiis fuerit, qualisque studiosorum & ingeniorum patronus fautorque extiterit, nihil attinet dicere quandoquidem illud luce meridiana clarius est. Quæ omnia eundem Pio V. Pontifici Max. & notum & charum fecere, à quo etiam super vniuersa Religione nostra per Lombardiam Inquisitor Generalis constitutus fuit. Tandem plenus dierum, & post plurimos terra marique exantlatos labores Deo spiritum reddidit anno 1570. aut 1571. sepultus Cremonæ. cui pro eo quo erga Cremonenses animo sumus, tale epitaphium collocamus:

Clara viri clari tenet ossa hæc vrna, cinisq;
Hic recubat. Potuit Virtus à morte tueri
Nomen & eximiam mentem: mortalia membra
Non potuit. totum laus est diffusa per orbem,
Relligio & pietas, probitas vitæ, inclyta morum
Integritas, animam nitidis comitantur in astris.

ANNOTATIO.

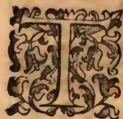
Quàm grata huius viri nominis memoria pijs Conuentus Cremonensis Patribus semper fuerit, indicio est quod idem nomen (tanquam fœlix omen) Reuerendissimo moderno Relligionis Primati indiderint. quod quam vanum (ut ita dicam) augurium non fuerit, res ipsa clamitat: adeò vt cum Poeta dicere cogar: Sequitur patrem sua proles, immò antecel'it, vtpote qui ætate minor, dignitate maior existat. Itaq; summis votis à Deo Opt. Max. postulemus, vt vita functum

Facinum faciat diuorum accumbere mensis,
Chizzolam viuum, viuere perpetuò.

Ob-

Obseruet tamen prudens Lector, in omnibus Actis Cōcilij Trident. Typis excusis corruptè legi Stephanus Fazinus Cremensis, cùm sine dubio legendum sit Ioannes Stephanus Facinus Cremonensis.

TARGHETVS.

ARGHETVS, siue Andreas Targhetus, à Gottolingo ditionis Brixiæ oriundus prouinciæ Venetiarum, à teneris annis Pataui bonarum literarum studijs Operam dedit, vbi summa omnium admiratione breui tempore adeò profecit, vt egregius Philosophus & Theologus euaserit, deinde magna cum laude laudatissimi Patauini collegij Doctorum Doctoratus laurea insignitus fuit. Qui cùm egregiæ & exquisitę eruditionis opinione apud omnes clareret, dignus visus fuit qui in diuersis Italiæ collegijs præsertim Cremonen. Patauino, Florentino, & alibi doctissimi Regentis munere fungeretur. Tandem in prouinciam suam rediens a Reuerendissimo Generale Ordinis primùm Commissarius Generalis constituitur, ac tandem omnium consensu Prouincialis eligitur, electusque confirmatur, eamque quam nactus est prouinciam in hodiernum vsque diem egregiè administrat. Pleraq; in Magistrum Sententiarum, ac in Philosophiæ & Theologiæ libros eruditè conscripsit, quæ in dies ipse sua industria limat, & polit, suo tempore (vt speramus) eadem orbi exhibiturus. Quod cùm fiet, licitè & liberè dicere potero.

Viue, vale, Targhete diu, tua clara per Orbem
Fama ibit, Veneti gloria magna soli.

THOMAS BEAVLXAMIS.

THOMAS Beaulxamis Parisiensis, Theologorũ nostri tẽporis decus eximium, Philosophus clarus, Latinè pariter, ac Græcè doctissimus, studiis ita affixus, vt nõ rarò à suis super lribros calamum dextra complexus obdormisse visus sit. Concionator regius, Episcoporum Theologus absolutissimus, & in obeundis legationibus seu etiam publicis negotijs vigilantissimus extitit. Opera nonnulla tam exquisitæ eruditionis in lucem typis edidit, vt non solùm viuus ingentem in orbe gloriam acquisiuerit, verùm & vita functus æternitatis memoriam sit adeptus. Ea quæ partim his oculis vidimus & ab aliis visa pro certo scimus enumerabimus scilicet Opus nunquam satis laudandum quod inscribitur.

Harmonia Euangelica.

Enarrationes in Euangelia Quadragesimę, Opus profectò elegantissimum, impressum Parisijs primùm anno 1572. ac demum Antuerpiæ atque Venetijs, dedicatum illustriss. D. Petro Gondy, primùm Lingonensi, postea Pariensi Episcopo, ac demum Rom. Ecclesiæ tit. S. Syluestri Card.

Super Abacuc homilię 28. in aula Regis Francorũ habitæ.

De intercessione Sanctorum.

De Sacrificio Missæ. Gallicè. De fide & Symbolo ad Card. Comensem.

In sextum caput Io. Euang. de veritate corporis & sanguinis Christi. Et multa alia, quę morte præuentus typis tradere non potuit. Moritur tandem anno 1589. prima die Maij.

THEODORVS Masius.

THEODORVS Masius Mantuanus, vir extra omnem controuersiam insigniter eruditus, Theologus clarus, &

Phi-

Philoſophus nobilis, bis Con. Mant. Vicarius Gen. meritiſsimus, ac Reuerendiſsimi Domini Nicolai Sfondrati (qui poſtmodum Pontifex factus, Gregorij decimi-quarti nomen ſortitus eſt) Cremonenſis Epiſcopi Theologus abſolutiſsimus & intimus conſiliorum conſcius, ac ad Concilium Trident. comes indiuiduus. Qui cum ſæpius varijs in locis ſuę eruditionis plurima oſtenderit argumenta, inter omnia tamen, quæ vel Theologicè, vel Philoſophicè conſcripſit, maximam laudem merentur Lectiones illæ Metaphyſicæ facultatis quas Bononiæ maximo eruditorum concurſu publicè habuit. Orationem elegantiſs. in Concil. Triden. habitam typiſq; excuſam apud me habeo. Alia quæ ſcripſit, & tempus quo obiit, me latent.

THOMAS LOMBE.

THOMAS Lombe, natione Anglicus, Doctor ſacrarum literarum celeberrimus Gymnaſij Oxonienſis, vir ſapientia & eruditione clarus, ingenio ſubtilis & diſputator quæſtionum Scolaſticalium acutus, ſcripſit contra Lolhardos & Vvitcleffiſtas. lib. 1.

De Incarnatione Verbi. lib. 1. dicitur & alia ſcripſiſſe Opuſcula, quę necdum vidi. Hæc Trithem. cæterum Index Iac. Seruitæ plura enumerat Opera, nimirum:

Super Senten. lib. 4.

Determinationes Theologicas. lib. 1.

Lecturas Scripturarum. & quædam alia. Vixit anno 1390. Hæc ibi.

THOMAS SCROOPE.

THOMAS Scroope Anglus Dremorienſis Epiſcopus, vir profectò ſingulariter eruditus, Theologus exquiſitus,

Philosophia callentissimus, nec non (quod maximè in Episcopo esse debet) assiduus & diligens sibi commissi gregis pastor & custos, plurima eruditionis suæ reliquit monumenta, quæ recensentur hoc modo.

De Carmelitarum Ordinis primordijs & dignitate. lib. 1.
De eodem Ordine ad Eugenium Pontificem. lib. 1.
Catalogus Sanctorum. lib. 1.
Compendium historiarum & Iurium. lib. 9.
Priuilegiorum Papalium. lib. 1.
Commentaria in decem præcepta. & plura alia. Claruit anno 1491. quo etiam obijt. Hęc ex Indice Iac. Ord. Seru.

THOMAS VVALDENSIS.

THOMAS Vvaldensis, natione Anglicus, Prior Prouincialis Angliæ, in diuinis Scripturis studiosus & valde eruditus, & in seculari Philosophia egregiè doctus, ingenio subtilis & clarus eloquio, hęreticorum malleus & fortissimus expugnator, scripsit insigne opus contra Vvitcleffistas, quod prænotauit.

Doctrinale Ecclesiæ. lib. 1.
In multos quoque libros Aristotelis Commentarios fecit, quæ ad notitiam meam non venerunt. Moritur non sine opinione sanctitatis, Rothomagi sepultus, Anno Domini 1430. Indictione octaua, tertio nonas Nouembris. Hæc Trithem.

ANNOTATIO.

Fuit hic Thomas noster (quod absq; inuidia dictũ velim) singulare suæ ætatis Theologorum non dicam orbis anguli Angliæ, sed Orbis totius ornamentum & decus eximium, & verissimum tam præteritorum hæreticorum

ticorum exterminium, quam breui post se exortorum propugnaculum; quod ne quis à Carmelita in Carmelitæ laudem temerè scriptum existimet, legat qui velit eruditissimorum virorum nostri temporis Stanislai Hosij Cardinalis (vt plures alios omittam) & Ioannis Cochlæi Canonici scripta aduersus ætatis nostræ Ecclesiæ perturbatores. facit mentionem idem Trithem. in maiori Opere suo de Scriptoribus Ecclesiast. vbi dicit Thomam nostrum quondam fuisse Confessorem & intimum Secretarium Henrici V. Anglorum Regis. & Opus illud celeberrimum contra hæreticos exaratum Martino V. Pont. Max. dedicatum & probatum quemadmodum vtriusq; circa hoc negotium edocet Epistola Operi præfixa, qua ipse Pontifex partem Operis ad se missam non solum (vt dixi) laudat & approbat, verùm & ad reliquam edendam, promissa benedictione Apostolica, sedulò hortatur, vt patet intuenti Epistolam dicto loco ascriptam, & à nobis in Commentario nostro verbotenus excerptam. At quoniam Trithemius ob locorum nimiam intercapedinem, ita ad amussim & exquisitè dicti authoris nostri Opera omnia, (aut saltem maiorem partem) pernoscere non potuit, eadem ex Indice doctiss. viri Iac. de Plebe Ord. B. M. Seruorum Pisani Collegij Professoris hoc loco subijciemus. ita tamen vt idem Index testetur adhuc plura à Ioanne Baleo enumerari, quàm hoc loco subijciuntur.:

Super

Super Sententias, lib. 4.
In lib. Ethicorum, lib. 10.
In lib. Physicorum, lib. 8.
In lib. de Cœlo & mũdo, lib. 4.
In de Generatione & corruptione, lib. 1.
Meteorum, lib. 4.
In lib. de Anima. lib. 4.
In Genesim, lib. 1.
In Exodum. lib. 1.
In Leuiticum, lib. 1.
In sapientia Salomonis, lib. 1.
In Epistolam Pauli ad Rom. lib. 1.
Defensoriorum pacis, lib. 2.
De indulgentijs, lib. 1.
De Sacramentis.
De paupertate. lib. 1.
Rursum in lib. Aristot. de Anima. lib. 3.
In Acta Apostolorum, lib. 1.
In primam Petri Canonicam.
Sermones ad Clerum Oxoniensem.
Fasciculus zizaniorum Vuitcleffi.
De Religione perfectorum, lib. 1.
De veritate Euangelica, lib. 1.
De Corpore Christi, lib. 1.
De diuinatione, lib. 1.
De præscientia, & prædestinatione, lib. 1.
De Fide, lib. 6.
Sophismatum Strophę. lib. 1.
Rudimenta Grammaticorum. lib. 1.
Ad Constantiense Conciliũ lib. 1.

TILMANNVS.

TILMANNVS, Conuentus Aquensis, natione Teutonicus, Prior Prouincialis inferioris Alemaniæ, sacrarum literarũ insignis Professor, ingenio pręstans & clarus eloquio, declamator sermonum egregius, scripsit super Sententias, lib. 4. In Euãgelium Mathæi Lecturam notabilem, quam Coloniæ in Conuentu publicè legit, lib. 1. Sermones quoque varios & quædam alia. Claruit anno Domini 1370. Trithem.

VINCENTIVS BARSIVS.

Incentivs Barsius Mantuanus, Theologus insignis & Poeta celebris, vita & conuersatione deuotus, versu exercitatus & prosa, licet ingenium magis ad Carmē vergeret. Huius cultisimi viri mentio fit in Indice Iac. Ord. B. Mar. Seruorum, diciturque ibidem scripsisse

Syluam Bononiæ excusam cum elogiis.

Item Albam Labirintum, excusam Parmæ anno 1519. hæc ibi. Si quæ plura conscripsit, pergratum esset cognoscere.

VIRGINIVS A SOLE.

VIrginivs à Sole Ferrariensis, tanquam lucidisimum Solis iubar, inter candidisimos Carmeli cultores eximię eruditionis splendore micat & fulget, perq; omnes Mantuani, & Ferrariensis territorij fines doctrinę radios extendens, præter eruditiss. easque varias in Diuinis & Philosophicis disciplinis Lectiones, sacras Conciones, indies varia componens, egregiè talentum sibi à Domino collatum expendit.

VMFRIDVS NECKION.

VMfridvs Neckion Norduallus, vir eruditione & morum probitate clarus, Concionator egregius, ingenio pręstans & eloquio, scripsit

Sermones dominicales. 14.

Quæstionum Theologicarum librum vnum.

Lecturas Scholasticas. & alia quæ nos latent. obijt anno 1303. M. Iac. de Plebe. Ord. Seru. in Ind.

In Exodum.
In Leuiticum.
In Ecclesiasticum.
In Paulum ad Titum.
Item scripsit de naturis animalium.lib.1.
Sermones & Lecturas.lib.1. Vixit Nordouici anno 1420.
Index Iacobi Ord. Seruorum.

ROBERTVS Vvalsingam.

ROBERTVS Vvalsingam, natione Anglus, vir celebris, & eruditus, & in Disputationibus Scholasticis diligenter exercitatus, & Concionator diuini verbi deuotissimus. nonnulla sui acutissimi ingenii reliquit posteris monumenta, ex quibus feruntur subiecta.

Elucidationes Sententiarum.lib.4.
Quæstiones ordinariæ.lib.1.
Quæstiones solemnes.lib.1.
Quæstiones Vesperales.lib.12.
Super Ecclesiasticum, lib.1. & alia. Claruit apud Norduicenses anno 1310. Ex indice Iac. Seru.

RVPERTVS Gallus.

RVPERTVS, Gallus natione. vir in diuinis Scripturis studiosus & eruditus, atque in Philosophia Scholastica egregiè doctus, ingenio clarus, sermone apertus. Edidit varia in Scripturis sanctis Opuscula, quibus ingenium suum magnificè exercitans, memoriam nominis sui etiam posteris notificauit. Erat autem Prędicator verbi diuini egregius, & multa scripsit declamatoribus sermonum vtilia, de quibus ista feruntur.

Super

Super Sententias.lib.4.
In lib.Sapientiæ.lib. 1.
De septem peccatis mortalibus. lib.1.
Moralisationes. lib.1.
De immortalitate animæ. lib. 1.
In Cant.Cantic. lib. 1.
In Ecclesiasticum.lib.1. imperfectum opus.
In prouerbia Salomonis.
In Ecclesiasten.
In quatuor Euangelia.
De Ludo Scachorum.lib. 4.
De libertate credendi.lib. 1.
De motibus naturalibus.lib.1.
De effectibus Stellarum.
In Epistolas D.Pauli.lib.14.
Sermones de Tempore. lib. 1.
Sermones de Sanctis. lib. 1.

& alia plura quæ nos latent. Claruit anno 1349. Trithemius lib. De Scriptoribus Ecclesiast.nam in de Script. Carm.non extat.Catalogus verò Operum quę in Trithemio deerant, ex Indice Iac.Seruitæ suppletus est.Meminit & Sixtus Senensis Ordinis S.Dominici.

ROVERVS PONTANVS.

ROVERVS Pontanus, Conuentus Bruxellensis, Sacræ Theologię Baccalaureus formatus, vir (vt à maioribus intellexi) optimæ expectationis, eruditus, in Concionando vehemens & disertus, Grçcè & Latinè callentissimus, Historiographus insignis, præter doctissimas Euangeliorum & Epistolarum enarrationes, plurima in aliis Theologię libris exarauit, præsertim Historiarum libros elegantissimos, quos sese vidisse asserit egregius atque doctissimus vir Onofrius Panuinius Ordinis S. Augustini in suis ad Platinam fastis, sub hisce verbis: Laurentius Surius, inquit, Carthusianus, & Rouerus Pontanus Carmelita pij & eruditi chronicorum authores hoc anno (1509) Annalibus suis initium fecerunt. Hęc ille. Recens adhuc est eius apud nos memoria. & vt mortem obiisse mihi certum est, ita annus obitus illius me latet.

SE-

SEBASTIANVS Auezzanus.

SEBASTIANVS Auezzanus de Cesena, Sacrę Theologiæ Professor egregius, bis suæ Prouinciæ Romandiolæ Prior Prouincialis, vir ętate grauis, studiosus, morum & vitę sanctimonię opinione clarus. In perpetuam nominis sui memoriam dum per otium à grauioribus curis licuit, non contemnendæ profectò lectionis Opera conscripsit, typisque mandauit, sed pauca ex multis vidimus, nimirum

De Sacramentis.
Digressiones prædicabiles, variis de rebus.
Breuem institutionem in Aristotelis Logicam.
Concionem de Sanctissima incarnatione Domini.
Concionem de Natiuitate Domini.
Concionem de Resurrectione Domini. Hæc, vt diximus, Typis impressa extant. Verùm R. Magister Nicolaus Aurificus, qui prima Latinę linguæ sub eo rudimenta didicisse affirmat, dicit sibi dum Cesenæ esset ab eo ostensum fuisse Opusculum quoddam elegantissimum eius manibus conscriptum De modo studendi Theologiæ, quod tamen morte præuentus prælo tradere non potuit. Multa alia scripsisse certissimum est, quorum tamen memoriam non habemus.

Primus omnium huius viri notitiam mihi dedit Reuerendus Magister Angelus Minicucius à Canepina, dilectus meorum studiorum socius, vir perquam eruditus, nec minus virtutis quam eruditionis studiosus. Annus obitus huius doctissimi Sebastiani fuit 1580. Mense Iulij. Sepultus in Conuentu nostro Ariminensi.

SIBERTVS de Beca.

SIBERTVS de Beca, natione Teutonicus, vir in diuinis Scripturis eruditissimus, doctor omnium opinione & laude celebratus, cultor sui Ordinis deuotissimus: scripsit ad ędificationem fratrum quędam praeclara Opuscula, de quibus ista feruntur. Super Sententias lib. 4. De Censuris noui Iuris lib. 1. Considerationes super regulam ordinis sui. lib. 1. Ordinale Dominici sepulchri correxit, quod per totum Ordinem obseruari decretum fuit. Alia quoque nonnulla edidit, quae ad notitiam meam non venerunt. Claruit sub Henrico Imp. septimo anno Domini 1310. Hęc Trithem.

ANNOTATIO.

Complures eruditi huius viri mentionem faciunt, praesertim Iac. Phil. Ord. Erem. S. August. fol. 253. sed & Trithem. lib de Scriptorib. Ecclesiast. quartò ab eo recognito & aucto, asserit hunc Sibertum nostrum fuisse Geldriensem, ac Prouincialem inferioris Alemaniae, & tam in Iure Canonico, quàm in Philosophia Aristotelica egregiè doctum, &c. Caeterum ibidem habet eundem adhuc vixisse anno 1320. cui astipulatur & Index Seruitae de Script. Carm. & praefatus Iac. Phil. Augustinianus, in sua Chronica ad annum 1320. Praeterea mendosè apud Paleonydo. lib. 3. cap. 10. legitur Libertus, pro Sibertus.

SI-

SIMON COELIUS.

SImon Cœlius Hiſpanus, Sacræ Theologiæ doctor, vir doctiſsimus, & variæ lectionis, vt facilè colligitur ex opere quodam quod ſuperioribus diebus huc ad M. Nicolaum Aurificum delatum eſt, de Ordinis noſtri antiquitate, diffusè tractans, excuſum Vlixbonæ. Si quæ alia vir in lucem emiſerit, nondum pro comperto habeo.

SIMON DE SPIRA.

SImon de Spira, natione Teutonicus, Prior Prouincialis totius Alemaniæ, Doctor Pariſienſis, vir in diuinis Scripturis eruditus, & ſæcularium literarum non ignarus, ingenio præſtans & clarus eloquio ſcripſit.

Super Sententias, lib. 4.

Sermones quoque varios, & quaſdam in diuinis voluminibus lecturas.

¶ Contra Iudæos. lib. 1.

¶ Poſtillam Coloniæ lectam. Alia inſuper nonnulla ſcripſiſſe dicitur, ſed ad manus noſtras non venerunt. Moritur ſub Benedicto Papa duodecimo. Anno Domini 1340. Indictione octaua. Octauo Iduum Ianuariarum Coloniæ in ſuo Conuentu ſepultus. vbi (vt addit idem Trithem. in de Scrip. Eccleſ.) multo tẽpore Theologiã glorioſè docuit, & magnã eruditionis ſuę laudem ab omnibus comparauit. Hæc ille.

STEPHANVS ANGLICVS.

STephanvs Anglicus, doctor Oxonienſis & Prior Prouincialis Cngliæ, vir in diuinis Scripturis eruditus, & ſæcularis

laris Philosophiæ non ignarus, ingenio præstans & clarus eloquio, non minus vita, quàm eruditione decorus scripsit

Contra Lolhardos.lib. 1.

Contra Vvicleфistas.lib.1.

Sermones tàm de tempore, quàm de Sanctis per circulum anni notabiles.lib. 2.

Quæstiones quoque varias.lib. 1.

Repertorium argumentorum suorum.lib. 1.

Lecturas etiam quasdam notabiles in Bibliæ libros edidit, cum alijs multis quæ me latent. Hæc omnia Trithem. In Indice verò Iac.Seru.adduntur sequentia Opuscula;

Commentaria Sententiarum.lib. 4.

De functione sacerdotali.lib. 1.

Contra Nicolaum Herforde.

In Eclogas Theodoli.

In AEsopi fabulas.Claruit Londini anno 1417.quo etiam Trithem.de Script.Eccles.dicit fuisse Petringonnensem,& claruisse eo tempore quo Ioannes Vvicleff exustus fuit. Index autem habet, Letringonnensem.

IO. STEPHANVS Facinus.

IO. STEPHANVS Facinus Cremonensis, Sacræ Theologiæ Doctor celeberrimus, vario scientiarum genere ad prodigium vsque excultus, virtutum splendore illustris, vitæ sanctimonia non solum Lombardiæ prouinciæ (cuius Prouincialatum per complures annos sanctissimè gessit) verùm & toti ferè Religioni notus. In hoc viro, tanquam in lympidissimo virtutum speculo, elucebat prisca illa monasticæ vitæ obseruantia, morum integritas, ac summæ cuiusdam perfectionis exemplar. Ad Concilium Tridentinum sub Pio quarto vocatus, Reuerendissimi totius Ordinis nostri M. Generalis munus & vices strenuè obiuit. Cæterum quàm assi-

duus & frequens in studiis fuerit, qualisque studiosorum & ingeniorum patronus fautorque extiterit, nihil attinet dicere quandoquidem illud luce meridiana clarius est. Quæ omnia eundem Pio V. Pontifici Max. & notum & charum fecere, à quo etiam super vniuersâ Religione nostra per Lombardiam Inquisitor Generalis constitutus fuit. Tandem plenus dierum, & post plurimos terra marique exantlatos labores Deo spiritum reddidit anno 1570. aut 1571. sepultus Cremonæ. cui pro eo quo erga Cremonenses animo sumus, tale epitaphium collocamus:

Clara viri clari tenet ossa hæc vrna, cinisq;
Hic recubat. Potuit Virtus à morte tueri
Nomen & eximiam mentem: mortalia membra
Non potuit. totum laus est diffusa per orbem,
Relligio & pietas, probitas vitæ, inclyta morum
Integritas, animam nitidis comitantur in astris.

ANNOTATIO.

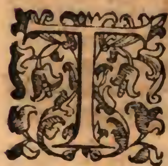
Quàm grata huius viri nominis memoria pijs Conuentus Cremonensis Patribus semper fuerit, indicio est quod idem nomen (tanquam fœlix omen) Reuerendissimo moderno Relligionis Primati indiderint. quod quam vanum (ut ita dicam) augurium non fuerit, res ipsa clamitat: adeò vt cum Poeta dicere cogar: Sequitur patrem sua proles, immò antecel'it, vtpote qui ætate minor, dignitate maior existat. Itaq; summis votis à Deo Opt. Max. postulemus, vt vita functum

Facinum faciat diuorum accumbere mensis,
Chizzolam viuum, viuere perpetuò.

Ob-

Obseruet tamen prudens Lector, in omnibus Actis Cõcilij Trident. Typis excusis corruptè legi Stephanus Fazinus Cremensis, cùm sine dubio legendum sit Ioannes Stephanus Facinus Cremonensis.

TARGHETVS.

ARGHETVS, siue Andreas Targhetus, à Gottolingo ditionis Brixiæ oriundus prouinciæ Venetiarum, à teneris annis Patauij bonarum literarum studijs Operam dedit, vbi summa omnium admiratione breui tempore adeò profecit, vt egregius Philosophus & Theologus euaserit, deinde magna cum laude laudatissimi Patauini collegij Doctorum Doctoratus laurea insignitus fuit. Qui cùm egregiæ & exquisitę eruditionis opinione apud omnes clareret, dignus visus fuit qui in diuersis Italiæ collegijs præsertim Cremonen. Patauino, Florentino, & alibi doctissimi Regentis munere fungeretur. Tandem in prouinciam suam rediens à Reuerendissimo Generale Ordinis primùm Commissarius Generalis constituitur, ac tandem omnium consensu Prouincialis eligitur, electusque confirmatur, eamque quam nactus est prouinciam in hodiernum vsque diem egregiè administrat. Pleraq; in Magistrum Sententiarum, ac in Philosophiæ & Theologiæ libros eruditè conscripsit, quæ in dies ipse sua industria limat, & polit, suo tempore (vt speramus) eadem orbi exhibiturus. Quod cùm fiet, licitè & liberè dicere potero.

Viue, vale, Targhete diu, tua clara per Orbem
Fama ibit, Veneti gloria magna soli.

THOMAS BEAVLXAMIS.

THOMAS Beaulxamis Parisiensis, Theologorũ nostri tẽporis decus eximium, Philosophus clarus, Latinè pariter, ac Græcè doctissimus, studiis ita affixus, vt nõ rarò à suis super libros calamum dextra complexus obdormisse visus sit. Concionator regius, Episcoporum Theologus absolutissimus, & in obeundis legationibus seu etiam publicis negotijs vigilantissimus extitit. Opera nonnulla tam exquisitæ eruditionis in lucem typis edidit, vt non solùm viuus ingentem in orbe gloriam acquisiuerit, verùm & vita functus æternitatis memoriam sit adeptus. Ea quæ partim his oculis vidimus & ab aliis visa pro certo scimus enumerabimus scilicet Opus nunquam satis laudandum quod inscribitur.

Harmonia Euangelica.

Enarrationes in Euangelia Quadragesimę, Opus profectò elegantissimum, impressum Parisijs primùm anno 1572. ac demum Antuerpiæ atque Venetijs, dedicatum illustriss. D. Petro Gondy, primùm Lingonensi, postea Pariensi Episcopo, ac demum Rom. Ecclesiæ tit. S. Syluestri Card.

Super Abacuc homilię 28. in aula Regis Francorũ habitæ.

De intercessione Sanctorum.

De Sacrificio Missæ. Gallicè. De fide & Symbolo ad Card. Comensem.

In sextum caput Io. Euang. de veritate corporis & sanguinis Christi. Et multa alia, quę morte præuentus typis tradere non potuit. Moritur tandem anno 1589. prima die Maij.

THEODORVS Masius.

THEODORVS Masius Mantuanus, vir extra omnem controuersiam insigniter eruditus, Theologus clarus, & Phi-

Philosophus nobilis, bis Con. Mant. Vicarius Gen. meritissimus, ac Reuerendissimi Domini Nicolai Sfondrati (qui postmodum Pontifex factus, Gregorij decimi-quarti nomen sortitus est) Cremonensis Episcopi Theologus absolutissimus & intimus consiliorum conscius, ac ad Concilium Trident. comes indiuiduus. Qui cum sæpius varijs in locis suę eruditionis plurima ostenderit argumenta, inter omnia tamen, quæ vel Theologicè, vel Philosophicè conscripsit, maximam laudem merentur Lectiones illæ Metaphysicæ facultatis quas Bononiæ maximo eruditorum concursu publicè habuit. Orationem elegantiss. in Concil. Triden. habitam typisq; excusam apud me habeo. Alia quæ scripsit, & tempus quo obiit, me latent.

THOMAS LOMBE.

THOMAS Lombe, natione Anglicus, Doctor sacrarum literarum celeberrimus Gymnasij Oxoniensis, vir sapientia & eruditione clarus, ingenio subtilis & disputator quæstionum Scolasticalium acutus, scripsit contra Lolhardos & Vvitcleffistas. lib. 1.

De Incarnatione Verbi. lib. 1. dicitur & alia scripsisse Opuscula, quę needum vidi. Hæc Trithem. cæterum Index Iac. Seruitæ plura enumerat Opera, nimirum:

Super Senten. lib. 4.

Determinationes Theologicas. lib. 1.

Lecturas Scripturarum. & quædam alia. Vixit anno 1390. Hæc ibi.

THOMAS SCROOPE.

THOMAS Scroope Anglus Dremoriensis Episcopus, vir profectò singulariter eruditus, Theologus exquisitus,

Phi-

Philosophia callentissimus, nec non (quod maximè in Episcopo esse debet) assiduus & diligens sibi commissi gregis pastor & custos, plurima eruditionis suæ reliquit monumenta, quæ recensentur hoc modo.

De Carmelitarum Ordinis primordijs & dignitate. lib. 1.

De eodem Ordine ad Eugenium Pontificem. lib. 1.

Catalogus Sanctorum. lib. 1.

Compendium historiarum & Iurium. lib. 9.

Priuilegiorum Papalium. lib. 1.

Commentaria in decem præcepta. & plura alia. Claruit anno 1491. quo etiam obijt. Hęc ex Indice Iac. Ord. Seru.

THOMAS VVALDENSIS.

THOMAS Vvaldensis, natione Anglicus, Prior Prouincialis Anglie, in diuinis Scripturis studiosus & valde eruditus, & in seculari Philosophia egregiè doctus, ingenio subtilis & clarus eloquio, hęreticorum malleus & fortissimus expugnator, scripsit insigne opus contra Vvitcleffistas, quod prænotauit.

Doctrinale Ecclesiæ. lib. 1.

In multos quoque libros Aristotelis Commentarios fecit, quæ ad notitiam meam non venerunt. Moritur non sine opinione sanctitatis, Rothomagi sepultus, Anno Domini 1430. Inditione octaua, tertio nonas Nouembris. Hæc Trithem.

ANNOTATIO.

Fuit hic Thomas noster (quod absq; inuidia dictũ velim) singulare suæ ætatis Theologorum non dicam orbis anguli Angliæ, sed Orbis totius ornamentum & decus eximium, & verissimum tam præteritorum hæreticorum

ticorum exterminium, quam breui post se exortorum propugnaculum; quod ne quis à Carmelita in Carmelitæ laudem temerè scriptum existimet, legat qui velit eruditissimorum virorum nostri temporis Stanislai Hosij Cardinalis (vt plures alios omittam) & Ioannis Cochlæi Canonici scripta aduersus ætatis nostræ Ecclesiæ perturbatores. facit mentionem idem Trithem. in maiori Opere suo de Scriptoribus Ecclesiast. vbi dicit Thomam nostrum quondam fuisse Confessorem & intimum Secretarium Henrici V. Anglorum Regis. & Opus illud celeberrimum contra hæreticos exaratum Martino V. Pont. Max. dedicatum & probatum quemadmodum vtriusq; circa hoc negotium edocet Epistola Operi præfixa, qua ipse Pontifex partem Operis ad se missam non solùm (vt dixi) laudat & approbat, verùm & ad reliquam edendam, promissa benedictione Apostolica, sedulò hortatur, vt patet intuenti Epistolam dicto loco ascriptam, & à nobis in Commentario nostro verbotenus excerptam. At quoniam Trithemius ob locorum nimiam intercapedinem, ita ad amussim & exquisitè dicti authoris nostri Opera omnia, (aut saltem maiorem partem) pernoscere non potuit, eadem ex Indice doctiss. viri Iac. de Plebe Ord. B. M. Seruorum Pisani Collegij Professoris hoc loco subijciemus. ita tamen vt idem Index testetur adhuc plura à Ioanne Baleo enumerari, quàm hoc loco subijciuntur.:

Super Sententias,lib.4.
In lib.Ethicorum,lib.10.
In lib.Physicorum,lib. 8.
In lib.de Cœlo & mũdo,lib.4.
In de Generatione & corruptione,lib. 1.
Meteorum,lib.4.
In lib. de Anima.lib.4.
In Genesim,lib. 1.
In Exodum.lib. 1.
In Leuiticum, lib. 1.
In sapientia Salomonis, lib. 1.
In Epistolam Pauli ad Rom. lib. 1.
Defensoriorum pacis, lib. 2.
De indulgentijs, lib. 1.
De Sacramentis.
De paupertate.lib. 1.
Rursum in lib.Aristot.de Anima.lib.3.
In Acta Apostolorum, lib. 1.
In primam Petri Canonicam.
Sermones ad Clerum Oxoniensem.
Fasciculus zizaniorum Vuitcleffi.
De Religione perfectorum, lib. 1.
De veritate Euangelica,lib. 1.
De Corpore Christi,lib.1.
De diuinatione, lib. 1.
De præscientia,& prædestinatione,lib. 1.
De Fide,lib.6.
Sophismatum Strophę. lib. 1.
Rudimenta Grammaticorum.lib. 1.
Ad Constantiense Conciliũ lib. 1.

TILMANNVS.

TILMANNVS, Conuentus Aquensis, natione Teutonicus, Prior Prouincialis inferioris Alemaniæ, sacrarum literarũ insignis Professor, ingenio pręstans & clarus eloquio, declamator sermonum egregius, scripsit super Sententias, lib.4. In Euãgelium Mathæi Lecturam notabilem, quam Coloniæ in Conuentu publicè legit, lib.1. Sermones quoque varios & quædam alia. Claruit anno Domini 1370. Trithem.

VIN-

VINCENTIVS BARSIVS.

INCENTIVS Barsius Mantuanus, Theologus insignis & Poeta celebris, vita & conuersatione deuotus, versu exercitatus & prosa, licet ingenium magis ad Carmẽ vergeret. Huius cultissimi viri mentio fit in Indice Iac.Ord.B.Mar.Seruorum, diciturque ibidem scripsisse

Syluam Bononiæ excusam cum elogiis.

Item Albam Labirintum, excusam Parmæ anno 1519. hæc ibi. Si quæ plura conscripsit, pergratum esset cognoscere.

VIRGINIVS A SOLE.

VIRGINIVS à Sole Ferrariensis, tanquam lucidissimum Solis iubar, inter candidissimos Carmeli cultores eximię eruditionis splendore micat & fulget, perq; omnes Mantuani, & Ferrariensis territorij fines doctrinę radios extendens, præter eruditiss. easque varias in Diuinis & Philosophicis disciplinis Lectiones, sacras Conciones, indies varia componens, egregiè talentum sibi à Domino collatum expendit.

VMFRIDVS NECKION.

VMFRIDVS Neckion Norduallus, vir eruditione & morum probitate clarus, Concionator egregius, ingenio pręstans & eloquio, scripsit

Sermones dominicales. 14.

Quæstionum Theologicarum librum vnum.

Lecturas Scholasticas. & alia quæ nos latent. obijt anno 1303. M.Iac.de Plebe.Ord.Seru. in Ind.

OCTO PROVINCIALES Prouinciæ Lombardię ex celebri Conuentu Cremonen. assumpti.

CVM ob Typographorum incuriam, omnia suis locis minimè aptari potuerint, non absre fuerit hoc loco breuiter recensere, & vnico fasce complecti insignes aliquot almæ Prouinciæ Lombardiæ Prouinciales, quos Conuentus Cremonensis, veluti fœcunda parens, & insignium ingeniorum altrix protulit. Horum itaque (quorum memoria extat) primus fuit admodum R.M. Heliodorus Oldroandus, Philosophus & Theologus summus, Cisalpinorum Carmelitarum Præpositus, Patriæ alumnus non ingratus, templi collabentis restaurator, vnicumque regularis obseruantiæ exemplum. Hunc secuti sunt Genesius Melonus, Gaspar Bernerius, Pontius Pollitius, Io. Stepha. Facinus, Genesius Rosanus, publicus quondam Ticinensis academiæ sacrarum litterarum interpres facundus. Albertus Pectius, ac demum Elias Carniualius, cuius (quemadmodum & Io. Steph. Facini) alibi meminimus. Quinque prioribus enumeratis, ob summam integritatem & eruditionem, in gratam demortuorum memoriam, & ad posteros in virtutis amorem inflammandos, insignem quandam petram sepulchralem pręfatus R.M. Genesius Rosanus, dicti Pontij Pollitij obsequens discipulus, sextus post eos Prouincialis, erigi curauit, Anno 1578. sexto Idus Maij. Suspicor omnes hos viros clariss. claruisse ab Anno 1500. Nā pręfato Heliodoro lapidem sepulchralem erectum fuisse Anno 1508. Kalend. Aug. docet inscriptio. At verò si longè ante mortem obierit, in dubium relinquo, aut ijs discutiendum trado, quibus integrum est dicti Conuentus Annales euoluere.

A

VETVS prouerbium est: Quandoque bonus dormitat Homerus. Itaque cùm quamplures eruditione &

vita sanctimonia claros Carmelitanæ nostræ religionis viros prætermiserim quorum notitia serius ad me peruenit, & ob id in superioribus silentio præterierim, hoc loco breuiter quidem & summis, vt aiunt, labris eodem ordine alphabetico, eorum duntaxat nomina subiungam, nam horum virtutes & raræ cuiusdam eruditionis maiestas longè ingenium meum superat, quam potis sim eorundem encomia dignis laudibus recensere. Itaque ad literam. A. recensendi erant admodum Reuerendi P.P. M. M. Angelus Ambrosianus Venetus, qui interfuit Concil. Trid. Angelus de Nepotibus à Monte Calerio, qui in celeberrimis quibusque Italiæ locis doctissimi Regentis munere functus est. Similiter & AEgidius de Scrineis quondam Procurator Ordinis tempore Io. Bapt. Rub. Item AEgidius de Honestis quondam Prouincialis Siciliæ. Nec non & Apollonius Panormitanus anno elapso Prouincialis Siciliæ, nunc verò Hiberniæ. Nec omittendus Reuerendiss. D. Antonius Fidei, episcopus Suanensis, qui obiit anno 1433. die 5. Ianuar. Sepultus Lucæ in Ethruria. Item Albertus Partus Prouincialis Tusciæ obiit 1586. die 7. Maii. Sepultus in Monte-Catino. Nec prætereundus M. Antonius Frizza à Nouis celebri oppido Reip. Genuensium oriundus, vtpote qui vir apud suos & probatæ eruditionis, & pietatis. quondam diuersis in locis modo Papiæ Regens doctiss. Similiter etiam honoris causa huc referetur M. Archangelus vt opinor Papiensis, vbi summa cum laude Metaphysicam legit & Philosophiam. Non excludendus quoque admodum Reuerendus M. Augustinus de Vaghistellis, vir doctissimus, ætate venerabilis, quondam Regentis munere, Prouincialatus officio functus ac Procurator Ordinis fuit, nunc Senis in assiduo studio vitam agit.

B

BARTHOLOMAEVS Ragusius dignus est qui ex hoc albo non excludatur. fuit enim is vir eruditissimus, quondam per multos annos prouinciæ Siciliæ Prouincialis, & socius Visitationis Prouinciarum Neap. Sicil. &c. quorum Visitator erat Hieronymus Tostatus Hispanus, vir insignis eruditionis. Nec omittendus est Reuerendiss. D. Bonifacius Venetus

tus episcopus Venecopolensis, qui obiit die 26. Aprilis anno 1374.

C

CARMINIVS Philomarinus optimo iure his annumerandus venit. id enim expostulare videtur summa & exquisita eruditio, & vitæ integritas, quæ omnia declarant quam dignus visus fuerit qui semel atque iterum Prouinciæ Terræ laboris Prouincialis præficeretur, tandem, vt intellexi, diem clausit extremum, sepultus Neapoli.

D

DESIDERIVS de Sancto-Martino episcopus Vgentinus Panormitanus nequaquam omittendus, sed doctissimis viris ascribendus vtpote qui Concilio Tridēt. tanquam summus Theologus interfuit. Huic Desiderio desidero & Desiderium Placa Catanensem addere quondam Lectorem publicum sacræ Theolog. in alma Catanensium academia, ac tandem Prouincialem Prouinciæ S. Alberti in regno Siciliæ. Præfatis adiungetur R. D. Dionisius Venetus Abbas Ostrauicensis, qui obijt 16. Octob. anno 1508.

F.

FRANCISCVS Aloisius Neapolitanus meritò his annumerandus venit, etenim tum Patauij tum alibi doctissimi Regentis munere functus prouinciæ Terræ-laboris dignissimus Prouincialis existit.

H.

HENRICE Siluij tanquam viri doctissimi suo loco memini, verum nescio quo casu error in imprimendo acciderit, cum non Papiensis, sed à Medio vico diocesis Comi-Vallis Lugani oriundus extiterit, & Astæ in Lombardia sacræ religionis habitu indutus, Papiæ, non autem Patauij doctissimi Lectoris munus exercuerit, ac Romæ impræsentiarum magna cum laude Metaphysicam locò M. Alphij erudité enucleat. Huic subiungetur Hieronymus Catanensis vir pius & egregius Concionator bis Prouincialis Calabriæ. Hieronymus Tostatus Hispanus, vir egregius, & insigniter eruditus Visitator Generalis Prouinciarum Siciliæ & Neapoli, vbi etiam in pace quiescit.

I

REVERENDISS. D. IACOBVS de Venetiis episcopus Euelopensis vir summa pietate & eruditione conspicuus obiit 30. Octob. anno 1345. Iacobus Ramirez Hispanus, vir doctiss. & Concionator celeberrimus, qui cùm diuersis in locis eruditissimi Theologicæ facultatis Professoris munus obierit, dignus planè censeri debet, qui huic selectorum virorum cetui ascribatur. Addetur & nomen Reuerendissimi D. Io. Magni episcopi Equiliensis, qui obiit die 11. Octobris anno 1321. Reuerendissimus quoque M. Io. Raudensis Mediolanensis Doctor Parisien. ac totius Ord. generalis, de quo plura in Comment. Carm. legenda dedimus. obiit anno 1404. die 21. Septemb. sepultus Mediolani. Item Reuerendiss. M. Laurentius de Mangis Pratensis Prouincialis Tusciæ, ac demum Vicarius Gener. totius Ord. obiit anno 1512. die 8. Iulii, sepultus Prati. Similiter Io. Franciscus de Emporio Prouincialis Tusciæ, obiit anno 1529. die 9. Febr. Item Io. Nicolaus Prouincialis Tusciæ, tam Senis quam Florentiæ annis 30. Philosophiam publicè professus est. obiit anno 1499. die 2. Aprilis sepultus Florentiæ. Non omittendus Io. Baptista Ferlitus Panormitanus, vir ingenio præstans ac Catholici Regis Hispaniarum Philippi secundi Theologus, vario scientiarum genere excultus, quondam Lector Logicæ facultatis in almo Pisarum Collegio, ac impræsentiarum Prouincialis Angliç dignissimus. Addetur & Iulianus Ioannis quondam Prouincialis Tusciç, qui Florentinæ vniuersitatis Decanus extitit. Obiit Prati anno 1436. die 22. Septemb. perlatus & sepultus Florentiæ. Nequaquam omittendus venit Iulianus Ristorus Pratensis, Mathematicus & Astrologus insignis. obiit Florentiæ anno 1556. die 7. Decembris. cuius marmorea effigies in eadem Ecclesia Carm. Florent. cernitur. Iulianus Philippi Prouincialis Tusciæ annis 22. obiit anno 1481. die 30. Iulii. sepultus Florentiç. Iulius Amonasteriis Siculus Prouincialis quondam Siciliæ superiori anno prædicatione Quadragesimæ nondum finita finem vitæ sortitus est.

M

MIchael Carranza S.T.D.celeberrimus ac Hiſpaniarum Vicar.Generalis digniſs. vario & exquiſito ſcientiarum genere excultus,omne tempus in legendo atque ſcribẽdo triuit,muneris ſibi iniuncti executor ſtrenuus. Viuit vſque hodie cunctis venerabilis.

P

PAvlvs Piluphus Siculus,vir excellentis ingenii, in declarandis & interpretandis ſacris literis egregius,Theologus inſignis, & magnæ abſtinentiæ & pietatis, viuit ad huc, vt opinor. Non omittendus Pompeius Raguſius Siculus vir eruditiſsimus, publicè Papiæ Metaphyſices arcana doctiſsimè enarrauit,varijs ijsque celeberrimis in locis Regentis munere functus, ét Procurator Ordinis tempore Io. Bapt. Rub. Gen. extitit, modo contemplationi deditus, aſsiduus in ſacris literis verſatur.Pompeius Zuccalà Siculus, vir extra omnẽ inuidiæ aleam doctiſsimus, quondam Prouincialis Neapoli; impræſentiarum verò Prouincialis prouinciæ S.Angeli in regno Siciliæ digniſsimus.

S

SAlvatorivs Palmerius Neapolitanus,vir inſigniter eruditus, diuerſis in locis Regens extitit,antequam Religionem ingrederetur Iuris vtriuſque Doctor; quondam Commiſſarius Prouincialis Calabriæ, aſsiduus in diuinis literis Neapoli commoratur.

T

REverendiss. D. Thimotheus Berardus, magnæ virtutis & eruditionis,è Procuratore Gen.à Sixto V.Epiſcopus Naulenſis conſtitutus, vbi vſque hodie gregem ſibi commiſſum doctrinæ pabulo diligenter paſcit. Nec illud prǽterundum eundem quondam ſumma omnium admiratione Romæ Theologiam, & Papiæ Metaphyſicam publicè enarraſſe.

V.

REverendiss. D. Vincentius Leo Panormitanus Epiſcopus Boſenſis in Sardinia, quondam dum viueret Reuerendiſsimi D. Deſiderij à Santomartino prçceptor ſedulus, nunc in pace quieſcit.

XY-

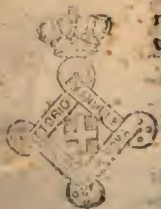
X

XYSTVS Neapolitanus, vir profectò eruditissimus, qui typis traditis Opusculis etiam Orbi notus existit. obiit tandem Neapoli.

D. IOANNIS TRITHEMII SPANHEMENSIS Abbatis Ordinis diui Benedicti Apologia, pro eo quod non omnes Doctores & Scriptores Carmelitani Ordinis hic sint inserti qui scripserunt.

EX his nunc itaque viris doctissimis quorum mentionem fecimus, Lector, potes agnoscere, quanti Carmeli fructus debeas ęstimare. Paucos verò de multis extraximus, quorum & ingenia & scripta cognouimus. Nec dubitamus Ordinis huius restare complures viros doctissimos, qui varijs temporibus florentes, ingenijs suis & scriptis eum magnificè illustrarunt, quorum ad nos memoria non peruenit. Omnibus enim Ordinibus Carmelitana Religio antiquior est, ipsaque nimia vetustas clara lumina sui in obliuionem facilè deduxit. Denique qui plures Carmeli montis palmites fructiferos scire desyderant, gesta & Historias eiusdem Ordinis legat, & viros doctissimos inuenire poterit, quorum in hoc Cathalogo mentio nulla fuit. Nos enim perquirendi cęteros qui desunt nec tempus consecuti nec otium, istos idcirco in ordinem digessimus, vt inuestigandi reliquos, occasionem Lectori prębéremus. Ad vos demum fratres Carmelitici Ordinis cultores animum vertimus, vestris charitatib. pręsens munus offerimus, & vt Deum pro nobis exoretis, pro vicissitudine dilectionis intentè supplicamus.

FINIS.

Errata Fol. 19. b. Versu 12. Veronæ, lege Vercellis. Fol. 20. vers. 14 anno M. D. XXVII. lege M. D. XXIII.